
GUILLERMO del TORO
CORNELIA FUNKE
PAN'IN LABIRENTI

GUILLERMO del TORO

CORNELIA FUNKE

PAN'IN LABIRENTI

Bu kitap kalbi zayıf ya da ruhu kırılgan olanlara uygun değildir. Peri masallarına ya da iyiliğin gücüne inanmayanlara da. Bu kitap sadece, kötülüğün her türlü suretinin doğrudan gözlerinin içine bakabilen, senin gibi cesur ve korkusuz ruhlar içindir.

Oscar ödüllü Guillermo del Toro tarafından yazılıp yönetilen ünlü filmden ilham alan ve *New York Times* çoksatan yazarı Cornelia Funke tarafından tekrar kurgulanan bu eser, okuru hilebaz satirler, katil insanlar, çocuk yiyen canavarlar, cesur asiler ve ailesiyle tekrar bir araya gelmeyi uman kayıp prenseslerle dolu, karanlık büyü ve savaşla parçalanmış bir dünyaya götürüyor.

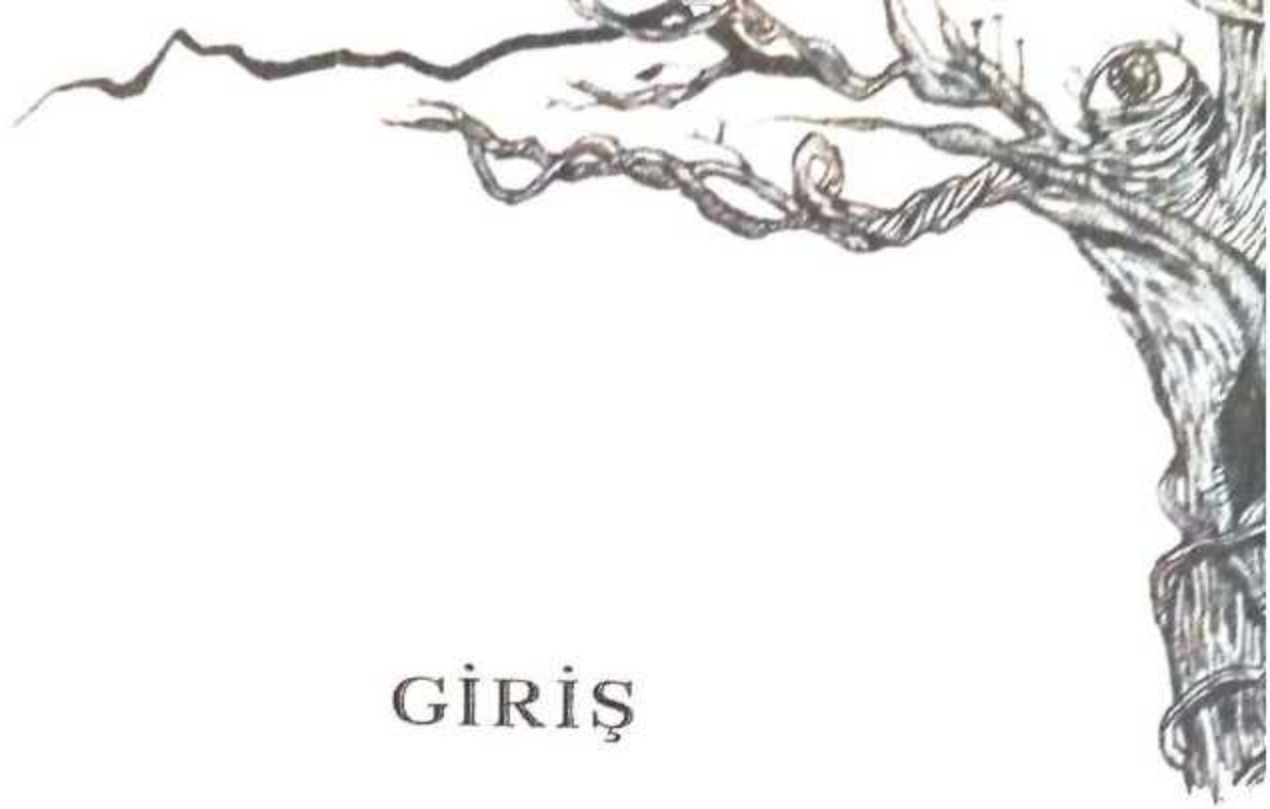
Yarattığı atmosferle okuru içine çeken roman, gerçekle hayal gücünün arasında bir duvarın olmadığı başka bir evrene giden bir geçit. İki öykücünün cüretkâr ve unutulmaz bir birleşimi.

www.epsilonyayinevi.com

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	9
ORMAN VE PERİ	11
KÖTÜLÜĞÜN BÜRÜNDÜĞÜ SURETLER	18
YALNIZCA BİR FARE	25
KARANLIK DAĞDA BİR GÜL	28
BABALAR VE OĞULLAR	37
HEYKELTIRAŞIN SÖZÜ	47
LABİRENTE DOĞRU	52
USTURA KESKİNLİĞİNDE DİŞLER	62
BİR PRENSES	67
SÜT VE İLAÇ	73
LABİRENT	80
AĞAÇ	85
ORMANIN MAHLÛKLARI	89
KARAKURBAĞASI	92
TERZİNİN KARISI	97
GÖLETİNİ KAYBEDEN DEĞİRMEN	108
ANAHTARI SAKLA	112
KAN	116
BİR NİNNİ	122
ERKEK KARDEŞ VE ABLA	126
SAATÇİ	130
İKİNCİ GÖREV	133
ORMANDA BİR MAĞARA	136
SOLGUN ADAM	141
BAŞKA ÇARE YOK	153

Ustura ve Bıçak	159
Ölüm ve Sevgi Krallıkları	162
Ölmenin Tek Şerefli Yolu	168
Kötü Haber, İyi Haber	175
Tarta	180
Ciltçi	187
Yalnızca İki Üzüm Tanesi	192
Kırık Dökük	195
Sihir Diye Bir Şey Yok	199
Başka Türlü Bir Adam	205
Satir Âşık Olduğunda	211
Annemin Canını Yakma	214
Kedi ve Fare	220
Korkulacak Bir Şey Yok	225
Yalnızca Bir Kadın	230
Ölümle Pazarlığa Tutuşan Terzi	242
Son Bir Şans	245
Yaralı Kurt	250
Abla ve Kardeş	255
Cinayetin Yankısı	261
Son Görev	264
Babasının Adı	271
Kaçıp Kurtulan Oğlan	275
Prensesin Dönüşü	279
SONSÖZ: Küçük İzler	283

GİRİŞ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; yalanın da acının da var olmadığı bir yeraltı krallığında, insanların dünyasının hayalini kuran bir prenses yaşarmış. Prenses Moanna masmavi gökyüzünü ve sonsuzluğa uzanan bulut denizlerini, güneşi, çimenleri ve yağmurun tadını düşler dururmuş... Hal böyle olunca günün birinde muhafızlarından kaçmış ve dünyamıza gelmiş. Çok geçmeden güneş, prensesin anılarını silmiş ve prenses kim olduğunu, nereden geldiğini hatırlamaz olmuş. O günden sonra soğuktan, hastalıktan ve acıdan mustarip bir halde dünyamızı gezmiş durmuş. En nihayetinde de ölmüş.

Kral babası onu aramaktan asla vazgeçmemiş. Moanna'nın ruhunun ölümsüz olduğuna inandığından, kızının günün birinde ona geri döneceğini umarmış.

Başka bir bedende, başka bir zamanda. Ve belki de başka bir yerde.

Bekleyecekmiş.

Son nefesine kadar.

Zamanın sonuna kadar.

1

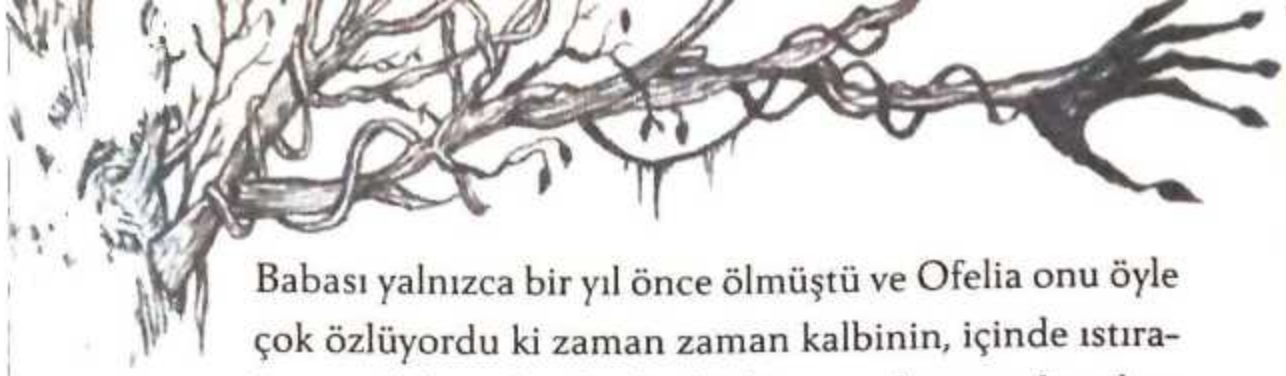
Orman ve Peri

Bir zamanlar İspanya'nın kuzeyinde, âdemi beşer tarafından çoktan unutulup gitmiş hikâyeleri bile anlatabilecek kadar yaşlı bir orman vardı. Ağaçlar liken kaplı toprakların öyle derinlerine demir atmıştı ki kökleriyle ölülerin kemiklerini süslerken dallarıyla yıldızlara uzanırlardı.

Çok şey kayboldu, diye mırıldanıyordu yapraklar, üç siyah araba, eğreltiotlarını ve likenleri yarıp geçen toprak yoldan bayır aşağı ilerlerken.

Fakat kaybolan her şey tekrar bulunabilir, diye fısıldadı ağaçlar.

1944 yılıydı ve arabalardan birinde hamile annesinin yanında oturan kız, ağaçların neler fısıldadığını anlamıyordu. Adı Ofelia'ydı ve yalnızca on üç yaşında olmasına rağmen kaybın acısıyla ilgili her şeyi bilirdi.

Babası yalnızca bir yıl önce ölmüştü ve Ofelia onu öyle çok özlüyordu ki zaman zaman kalbinin, içinde ıstırabın yankılarından başka hiçbir şey olmayan bomboş bir kutu olduğunu düşünüyordu. Sık sık annesinin de öyle hissedip hissetmediğini merak ederdi fakat sorusunun yanıtını kadının solgun yüzünde bulamıyordu.

Karısına her baktığında, "Karlar kadar beyaz, kan kadar kırmızı, kömür gibi kara," derdi Ofelia'nın babası tüm sevecenliğiyle. "Ona o kadar benziyorsun ki, Ofelia." Ne var ki Ofelia onu kaybetmişti.

Saatlerdir arabadaydılar ve annesinin ona babalık etmesi için seçtiği adamın yanına yerleşmek için Ofelia'nın tanıdığı her şeyden uzaklara, bu uçsuz bucaksız ormanın derinliklerine doğru yol alıyorlardı. Ofelia ona Kurt diyor ve onu aklına bile getirmek istemiyordu. Fakat ağaçlar bile onun adını fısıldıyor gibiydiler.

Ofelia'nın, evinin yanında götürebildiği yegâne parçası kitaplarından bazılarıydı. Kucağındaki kitabı sımsıkı kavrayıp kapağını okşadı. Kitabı açtığı zaman beyaz yapraklar, ormanı dolduran gölgelere muhalefet edercesine parıldadı. O sayfalarda yazılı sözcükler ise ona sığınak ve teselli vaat ediyordu. Harfler Ofelia'nın anımsamak istemediği kadar karanlık fakat unutmaya da gönlünün razı gelmediği kadar tatlı anıların dokunmadığı, acının el sürmediği, göz alabildiğince uzanan karlarla kaplı bembeyaz bir arazideki ayak izleri gibiydi.

"Tüm bu kitapları neden yanında getirdin, Ofelia? Bundan böyle taşrada yaşayacağız!" Araba yolculuğu annesinin suratının iyiden iyiye solmasına neden olmuştu. Araba yolculuğu ve karnında taşımakta olduğu

bebek. Kadın, kitabı Ofelia'nın elinden kaptı ve teskin edici tüm o sözcükler suskunluğa gömüldü.

"Peri masalı okuma yaşın çoktan geçti, Ofelia! Artık gözlerini dört açıp dünyaya bakma zamanı!"

Annesinin sesi kırık bir çanınkini andırıyordu. Ofelia babası hayattayken annesinin sesinin böyle bir tınısı olduğunu hiç anımsamıyordu.

"Ah, gecikeceğiz!" Kadın elindeki mendili dudaklarına bastırarak iç geçirdi. "O bundan hiç hoşlanmayacak."

O...

Annesi inleyince Ofelia öne uzanarak şoförün omzunu tuttu.

"Dur!" diye seslendi. "Arabayı durdur. Görmüyor musun? Annemin midesi bulanıyor."

Şoför homurdanarak motoru susturdu. Kurtlar... Onlara eşlik eden askerlerin hepsi birer kurttu. İnsan yiyen kurtlar. Annesi, peri masallarının gerçek dünyayla hiçbir ilgisi olmadığını söyler dururdu fakat Ofelia işin aslını biliyordu. Her şeyi o masallardan öğrenmişti.

Annesi sendeleyerek yol kenarına çöküp eğreltiotlarının arasına kusarken Ofelia arabadan indi. Ağaçların arasında iyiden iyiye sıklaşan eğreltiotları kuş tüyünü andıran yapraklardan ibaret bir okyanus gibi göz alabildiğine uzanıyor, aralarından yükselen gri kabuklu ağaç kütükleri batık bir dünyadan ellerini uzatan yaratıklar gibi görünüyordu.

Diğer iki araba da durmuştu ve orman gri üniformalılarla kaynıyordu. Ağaçlar onlardan hoşlanmamıştı. Ofelia bunu hissedebiliyordu. Komuta Subayı Serrano annesine bakmaya geldi. Bu uzun boylu, cüsseli adam fazlasıyla yüksek sesle konuşur ve üniformasını âdeta

bir tiyatro kostümü gibi taşırdı. Annesi kırık çan sesiyle ondan su isterken Ofelia toprak yolun azıcık aşağısına doğru yürümeye koyuldu.

Su, diye fısıldadı ağaçlar. *Toprak. Güneş.*

Eğreltiotlarının yeşil parmaklara benzeyen yaprakları elbisesinin eteklerini okşarken Ofelia'nın bir taşa basmasıyla bakışlarını aşağı kaydırması bir oldu. Bu taş tıpkı askerlerin üniformaları gibi griydi ve oradan geçen biri tarafından düşürülmüş gibi yolun ortasında duruyordu. Annesi arkasında bir kez daha öğürdü. Kadınların dünyaya çocuk getirmeleri neden midelerini bulandırırdı ki?

Ofelia eğildi ve taşı parmaklarının arasına aldı. Taş zaman içinde likenler tarafından istila edilmişti fakat Ofelia onu eliyle şöyle bir temizlediğinde düz ve pürüzsüz olduğunu, hatta üzerine oyulmuş bir de göz olduğunu gördü.

Bir insan gözü.

Ofelia etrafına bakındı.

Tek görebildiği, epeyce serpilmiş eğreltiotlarının arasında neredeyse hiç göze çarpmayan üç eski, taş sütundu. Oyuldukları gri kaya, iç içe geçmiş tuhaf desenlerle kaplıydı ve ortadaki sütunun üzerinde ormana bakan, kadim, aşınmış, taştan bir surat vardı. Ofelia kendini tutamadı. Yoldan ayrılıp surata doğru yürümeye koyuldu ve onu ne daha birkaç adımda ıslanan ayakkabıları ne de elbisesine takılan devedikenleri durdurabildi.

Suratın bir gözü eksikti. Tıpkı çözülmeyi bekleyen, tek parçası eksik bir yapboz gibi.

Ofelia göz taşını kavradı ve surata doğru yürüdü.

Gri yüzeye düz çizgilerle oyulmuş burnun altında, aşınmış dişleri gözler önüne seren açık bir ağız vardı. Derken o dişlerin arasında dal gibi ince ve kanatlı bir gövde belirdi ve uzun, titrek dokunaçlarını kendisine doğrulttuğunda Ofelia geriye doğru sendeledi. Böcek bacaklarına sahip ve elinden az daha büyük yaratık biraz debelendikten sonra oradan çıkıp telaşla sütuna tırmandı ve en tepeye vardığında kaldırdığı çöp gibi ön bacaklarını Ofelia'ya salladı. Bu hali Ofelia'yı güldürdü. En son gülümsemesinin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Dudakları artık gülümsemeye alışkın değildi.

"Sen de kimsin?" diye fısıldadı Ofelia.

Yaratık uzun ön bacaklarını bir kez daha salladıktan sonra çenesinden birkaç melodik tıkırtı çıkardı. Belki de bir cırcırböceğiydi. Cırcırböcekleri böyle mi görünürdü? Yoksa yusufçuk muydu? Ofelia emin olamadı. Bir şehirde, ne gözleri ne de yüzleri olan taşlardan inşa edilmiş duvarların arasında büyümüştü. O duvarlarda açık ağızlar yoktu.

"Ofelia!"

Yaratık kanatlarını açtı. Ofelia gözleriyle onun uçup gidişini takip etti. Annesi, yanında Subay Serrano'yla birlikte yoldan yalnızca birkaç adım aşağıda dikiliyordu.

"Şu ayakkabılarının haline bak!" diye çıkıştı annesi, son zamanlarda sesinin gittikçe daha sık büründüğü uysal teslimiyetle.

Ofelia bakışlarını aşağı kaydırdı. Nemli ayakkabıları çamur içinde kalmıştı fakat dudaklarındaki gülümsemeyi hâlâ hissedebiliyordu.

"Sanırım bir peri gördüm!" dedi. Evet. O yaratık bir periydi. Ofelia bundan emindi.

Fakat annesi ona kulak asmadı. Onun adı Carmen Cardoso'ydu, otuz iki yaşındaydı, gencecik yaşında dul kalmıştı ve herhangi bir şeye onu hakir görmeden ya da ondan korkmadan bakmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Tek görebildiği, sevdiklerini elinden alıp toza dönüşene dek dişlerinin arasında öğüten bir dünyaydı. O yüzden Carmen Cardoso kızını sevdiği, hem de çok sevdiği için yeniden evlenmişti. Bu dünya erkekler tarafından yönetiliyordu –yavrusu henüz bunu anlayabilmiş değildi– ve yalnızca bir erkek onların güvenliğini sağlayabilirdi. Henüz farkında olmasa da Ofelia'nın annesi de bir peri masalına inanıyordu. Carmen Cardoso'nun inandığı, tüm masalların en tehlikelisiydi: Günün birinde bir prens çıkagelecek ve onu kurtaracaktı.

Sütunun açık ağzında Ofelia'yı bekleyen kanatlı yaratık tüm bunları biliyordu. Zaten pek çok şey bilirdi fakat esasında bir peri değildi, en azından bizlerin düşündüğü gibi bir peri değildi. Yalnızca efendisi onun gerçek adını bilirdi çünkü Büyü Krallığı'nda adını bildiğiniz yaratığın sahibi olurdunuz.

Bir incir ağacının dalından, Ofelia'nın ve annesinin yolculuklarına devam etmek için arabaya dönmelerini izledi. Bu kızı uzun zamandır bekliyordu; çok kayıp yaşamış ve hakkı olana kavuşmak için dahasını da kaybetmesi gereken bu kızı. Ona yardım etmek kolay olmayacaktı fakat efendisi böyle buyurmuştu ve emirlerine uyulmadığında bunu hiç hoş karşılamazdı. Ah, hem de hiç hoş karşılamazdı.

Kızı, annesini ve henüz doğmamış bebeği taşıyan arabalar ormanın derinlerine, daha da derinlerine doğru yola çıktı. Ofelia'nın Peri adını verdiği yaratık da böcek kanatlarını açıp incecik altı bacağını kıvırdı ve konvoyu takip etmeye koyuldu.

2

Kötülüğün Büründüğü Suretler

Kötülük nadiren pat diye surete bürünür. Genellikle başlangıçta bir fısıltıdan azıcık daha fazlasıdır. Bir bakıştır. Bir ihanettir. Ne var ki zamanla hiç kimseye fark ettirmeden gizlice serpilip kök salar. Yalnızca peri masalları kötülüğe münasip bir suret verir. Büyük kötü kurtlar, habis krallar, ifritler ve iblisler...

Ofelia kısa süre sonra "baba" demek zorunda kalacağı adamın habis olduğunu biliyordu. Adam tepegöz Ojancanu'nun gülümsemesine sahipti. Koyu renkli gözlerindeyse Cuegle ve Nuberu isimli canavarların acımasızlığı vardı. Bunlar Ofelia'nın peri masalı kitaplarında tanıştığı yaratıklardı. Fakat annesi adamın gerçek suretini görmüyordu. İnsanlar yaşlandıkları ilerledikçe genellikle körleşirdi ve Carmen Cardoso'nun

adamın kurtlarınkini andıran gülümsemesini fark edemeyişinin nedeni belki de Capitán* Vidal'in yakışıklılığı ve her daim iki dirhem bir çekirdek giyinmesiydi zira tören giysilerini, çizmelerini ve eldivenlerini hiç üzerinden çıkarmazdı. Belki de annesi korunmaya muhtaç olduğundan adamın kana susamışlığını güç, acımasızlığını ise kudret sanıyordu.

*

Capitán Vidal köstekli saatine baktı. Saatin camı çatlaktı fakat camın altındaki akrep ve yelkovan hâlâ tıkır tıkır çalışıyordu. O esnadaysa ona konvoyun geciktiğini söylüyorlardı.

"On beş dakika," diye homurdandı, tüm diğer canavarlar ve bilhassa Ölüm gibi her daim dakik olan Vidal.

*

Evet, tam da Carmen'in korktuğu gibi, Vidal'in karargâh olarak kullanmayı seçtiği eski değirmene varmakta geç kalmışlardı. Vidal ormandan nefret ederdi. Nizami olmayan her şeyden nefret ederdi ve ağaçlar, avlamaya geldiği adamları gizlemeye fazlasıyla istekliydi. O adamlar Vidal'in hizmet ettiği ve hayranlık duyduğu karanlığın ta kendisiyle savaşıyorlardı ve Vidal kadim ormana onları yenmeye gelmişti. Ah, evet, Ofelia'nın yeni babası zayıf gördüğü herkesin kemiklerini kırmaya, kanını dökmeye ve nizam nedir bilmeyen acınası dünyalarına nizam getirmeye bayılırdı.

Vidal konvoyu karşıladı. Gülümsüyordu.

Fakat Ofelia, vakti zamanında civar köylerin sakinlerinin tahıllarını yığdığı toz toprak içindeki bahçede

* (İsp.) Yüzbaşı. –(ç.n.)

onları karşılayan adamın gözlerindeki küçümsemeyi gördü. Buna rağmen annesi adama gülümsedi ve Kurt'un, çocuğunu taşıyan şişkin karnına dokunmasına izin verdi. Hatta adam ona, kırık dökük bir taş bebekmiş gibi tekerlekli sandalyeye oturmasını söylediğinde bile sesini çıkarmadı. Ofelia tüm bunları arabanın arka koltuğundan izledi. Annesinin tembihlediği gibi Kurt'un elini sıkma düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Ne var ki annesini onunla daha fazla yalnız bırakmamak için kitaplarını, kâğıttan ve sözcüklerden dövülmüş bir kalkan gibi göğsüne bastırarak en nihayetinde arabadan indi.

"Ofelia." Kurt, ismini ince dudaklarının arasında ezerek en az annesi kadar kırık dökük bir şeye dönüştürdü ve Ofelia'nın uzattığı sol eline baktı.

"Diğer el, Ofelia," dedi usulca. "Bunu aklından çıkarma."

Siyah deri eldivenleri, Ofelia'nın elini kaçak avlanan avcıların tuzaklarına taş çıkaracak kadar acımasızca sıkarken gıcırdadı. Ardından sanki varlığını şıp diye unutmuş gibi Ofelia'ya arkasını döndü.

"Mercedes!" diye bağırdı askerlerin arabaları boşaltmalarına yardım eden bir kadına. "Valizlerini al!"

Mercedes zayıf ve solgundu. Kuzgun karası saçları ve koyu renkli, berrak gözleri vardı. Ofelia kadının köylü kızı numarası yapan bir prenses gibi göründüğünü düşündü. Belki de bir büyücüydü. Gerçi Ofelia ne tür bir büyücü olduğundan; iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi.

Mercedes ve diğer adamlar annesinin valizlerini değirmenden bozma eve taşıdılar. Ofelia değirmenin kay-

bolmuş gibi, taze tahılları öğüten bir değirmen olmayı özlemiş gibi göründüğünü düşündü. Şimdilerde, aşınmış taş duvarlarının arasına çekirge sürüsü gibi üşüşmüş olan askerlerin istilasına uğramıştı. Askerlerin çadırları ve kamyonları her yerdeydi; ahırların, ambarın ve bizzat değirmenin çevrelediği geniş bahçe onlardan geçilmiyordu.

Gri üniformalar, mahzun ve eski bir ev, gölgelerle dolu bir orman... Ofelia'nın evi burnunda öyle bir tüttü ki göğsü sıkıştı. Fakat babasının olmadığı yer ona yuva olmazdı. Gözleri yaşlarla dolarken birkaç adım öteye istiflenmiş çuvalların arasında, kâğıt inceliğindeki camlardan yapılmışa benzeyen ve güneşte ışıl ışıl parıldayan bir çift kanat gözüne ilişti.

Bu Peri'ydi.

Peri kanatlanıp dosdoğru değirmenin arkasındaki ağaçlara doğru uçunca üzüntüsünü unutan Ofelia onun peşinden koşturdu. Küçük yaratık öyle hızlıydı ki onu takip etmeye çalışırken Ofelia'nın ayakları birbirine dolandı ve tökezleyince bütün kitaplarını düşürdü. Fakat onları yerden alıp kapaklarını silerken Peri'nin yakındaki bir ağacın kabuğuna tutunmuş, kendisini beklemekte olduğunu gördü.

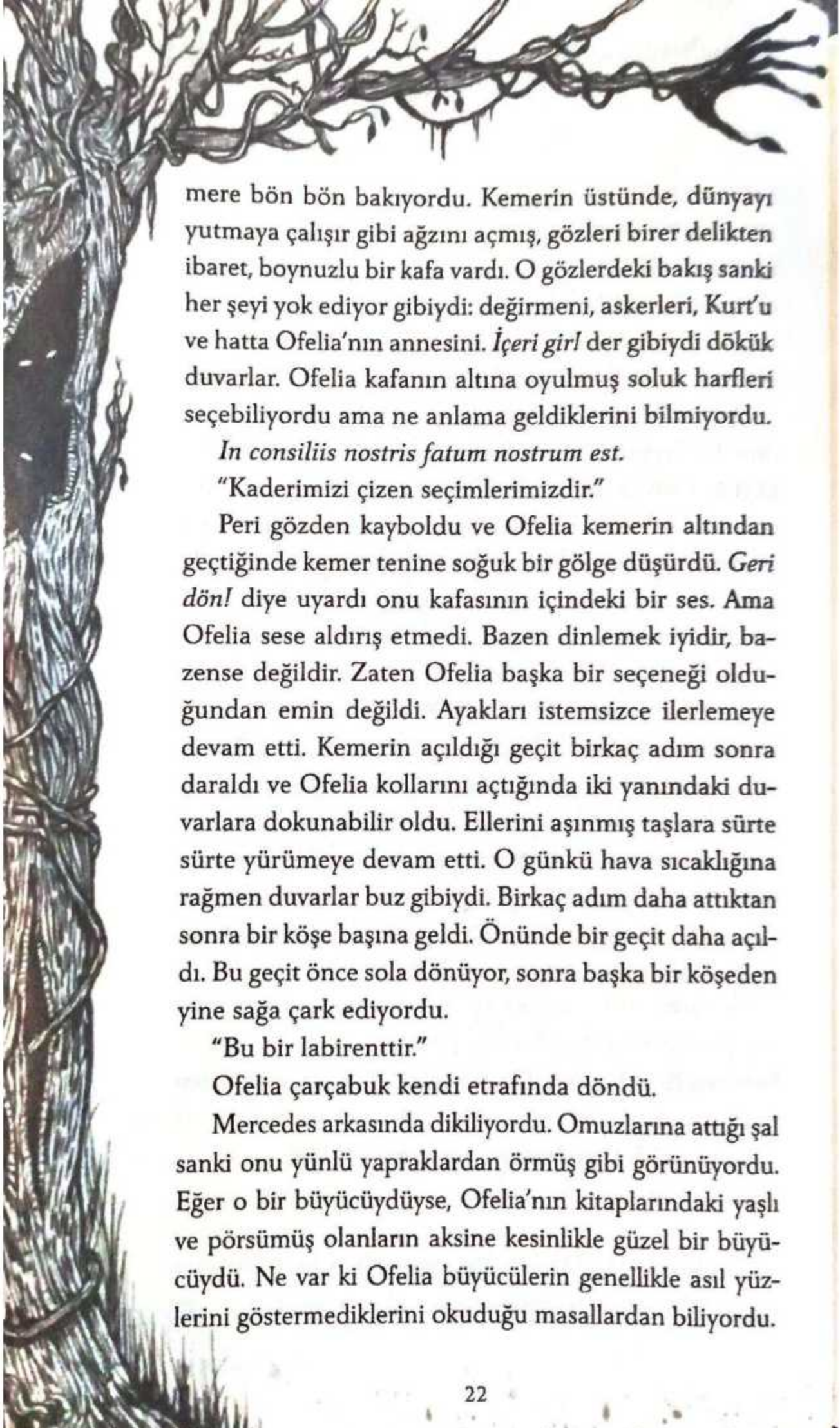
•

Bekliyordu. Ah, evet. Kızın kendisini takip ettiğinden emin olmalıydı.

Ama bir dakika. Hayır! Yine tökezlemişti.

•

Ofelia ağaçların arasında beliren ve iki kadim duvarın arasındaki boşluğu boydan boya kat eden devasa ke-

mere bön bön bakıyordu. Kemerin üstünde, dünyayı yutmaya çalışır gibi ağzını açmış, gözleri birer delikten ibaret, boynuzlu bir kafa vardı. O gözlerdeki bakış sanki her şeyi yok ediyor gibiydi: değirmeni, askerleri, Kurt'u ve hatta Ofelia'nın annesini. *İçeri gir!* der gibiydi dökük duvarlar. Ofelia kafanın altına oyulmuş soluk harfleri seçebiliyordu ama ne anlama geldiklerini bilmiyordu.

In consiliis nostris fatum nostrum est.

"Kaderimizi çizen seçimlerimizdir."

Peri gözden kayboldu ve Ofelia kemerin altından geçtiğinde kemer tenine soğuk bir gölge düşürdü. *Geri dön!* diye uyardı onu kafasının içindeki bir ses. Ama Ofelia sese aldırış etmedi. Bazen dinlemek iyidir, bazense değildir. Zaten Ofelia başka bir seçeneği olduğundan emin değildi. Ayakları istemsizce ilerlemeye devam etti. Kemerin açıldığı geçit birkaç adım sonra daraldı ve Ofelia kollarını açtığında iki yanındaki duvarlara dokunabilir oldu. Ellerini aşınmış taşlara sürte sürte yürümeye devam etti. O günkü hava sıcaklığına rağmen duvarlar buz gibiydi. Birkaç adım daha attıktan sonra bir köşe başına geldi. Önünde bir geçit daha açıldı. Bu geçit önce sola dönüyor, sonra başka bir köşeden yine sağa çark ediyordu.

"Bu bir labirenttir."

Ofelia çarçabuk kendi etrafında döndü.

Mercedes arkasında dikiliyordu. Omuzlarına attığı şal sanki onu yünlü yapraklardan örmüş gibi görünüyordu. Eğer o bir büyücüydüyse, Ofelia'nın kitaplarındaki yaşlı ve pörsümüş olanların aksine kesinlikle güzel bir büyücüydü. Ne var ki Ofelia büyücülerin genellikle asıl yüzlerini göstermediklerini okuduğu masallardan biliyordu.

"Yalnızca bir yığın eski taş," dedi Mercedes. "Çok eskidir. Hatta değirmenden bile eskidir. Bu duvarlar ezelden beri buradadır; değirmenin inşa edilmesinden bile evvelki zamanlara aittir. Buraya girmemelisin. Kaybolabilirsin. Daha önce de kaybolanlar oldu. Eğer dinlemek istersen sana bir gün o hikâyeyi anlatabilirim."

"Mercedes! Capitán seni çağırıyor!" diye buyurdu bir askerin değirmenin arkasından gelen hırıltılı sesi.

"Geliyorum!" diye seslendi Mercedes.

Ofelia'ya gülümsedi. Gülümsemesinde sırlar saklıydı fakat Ofelia ondan hoşlandı. Ondan epey hoşlandı.

"Duydun. Baban beni çağırıyor." Mercedes gerisin geri kemere doğru yürümeye koyuldu.

"O benim babam değil!" diye seslendi Ofelia kadının arkasından. *"Değil!"*

Mercedes yavaşladı.

Ofelia koşup ona yetişti ve kemerin altından birlikte geçerek soğuk taşlarla boş gözlü, boynuzlu suratı arkalarında bıraktılar.

"Babam bir terziydi," dedi Ofelia. "Savaşta öldü."

Gözleri tekrar doldu. Ne zaman babasından bahsetse hep böyle oluyordu. Elinde değildi.

"Elbisemi ve annemin üzerindeki bluzu o dikmişti. Dünyanın en güzel giysilerini o dikerdi. Kitaplarımdaki prenseslerin giydiklerinden bile daha güzellerini! Capitán Vidal benim babam *değil.*"

"Bunu açıklığa kavuşturduk," dedi Mercedes nazikçe kolunu Ofelia'nın omuzlarına dolayarak. "Ama şimdi gel. Seni annene götüreceğim. Çoktan seni aramaya çıktığından eminim."

Kadının kolu sıcak ve güçlüydü.

"Annem çok güzel, değil mi?" diye sordu Ofelia. "O bebek onu hasta ediyor. Senin erkek kardeşin var mı?"

"Var," diye yanıtladı Mercedes. "Görürsün, sen de küçük kardeşini seveceksin. Hem de çok. İstesen bile buna mani olamayacaksın."

Bir kez daha gülümsedi. Gözlerinde hüzün vardı. Ofelia onu gördü. Mercedes de bir şeyleri kaybetmenin ne demek olduğunu biliyor gibiydi.

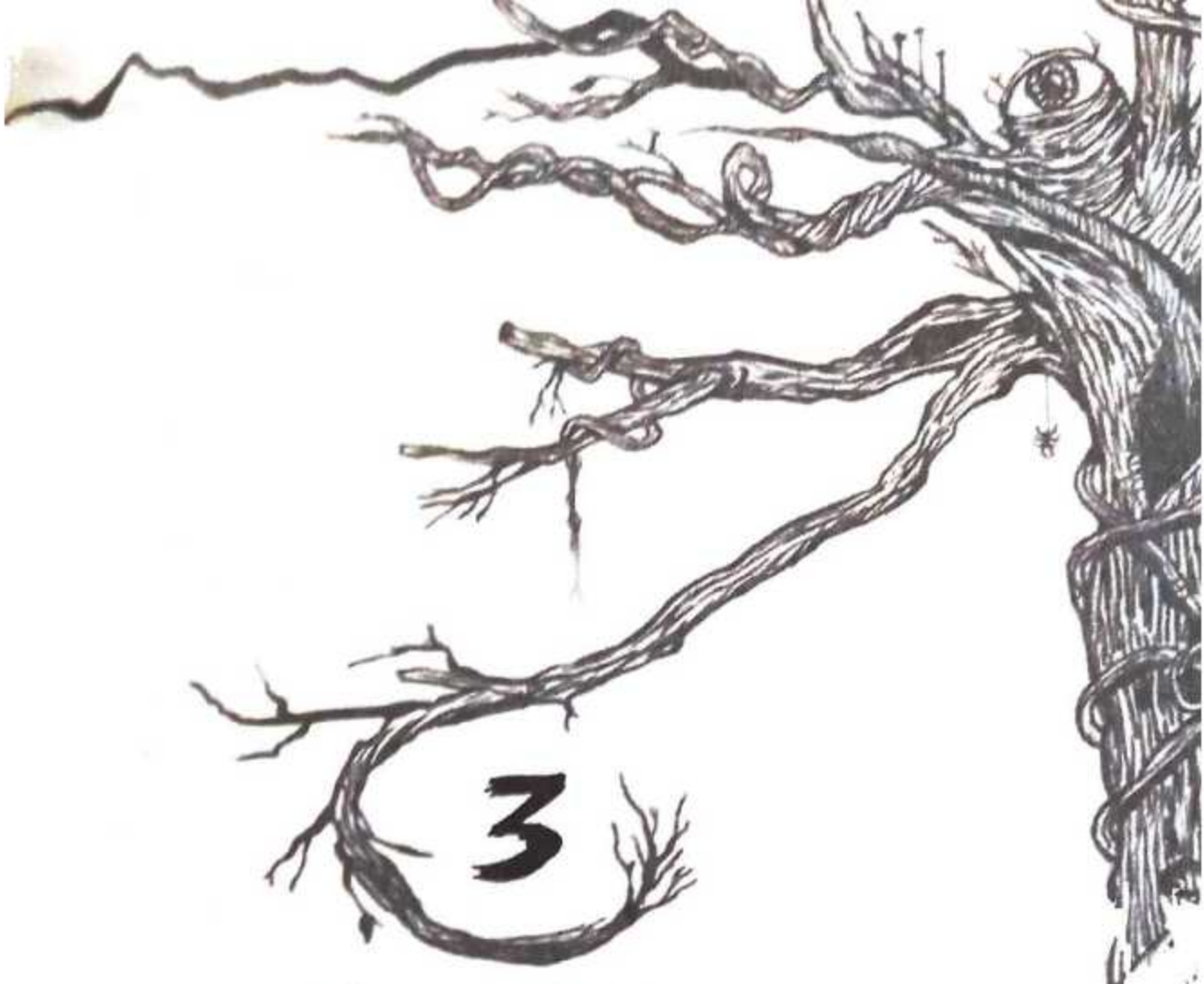
Taş kemerin tepesinde oturmakta olan Peri, kadının ve kızın, baharın ve yazın yan yana değirmene doğru yürümesini izledi.

Kız geri dönecekti.

Peri bunun için elinden geleni yapacaktı.

Çok yakında.

Efendisi der demez.

3

Yalnızca Bir Fare

Evet, Mercedes'in bir erkek kardeşi vardı. Pedro ormanda saklanan adamlardan biriydi; kendilerine verdikleri adla bir *Maqui*'ydi; Mercedes'in bizzat kendi elleriyle karınlarını doyurup çamaşırlarını yıkadığı askerlerden saklanan bir direniş savaşçısıydı.

Mercedes adamın emrettiği ekmek, peynir ve şarapla içeri girdiğinde Capitán Vidal subaylarıyla oturmuş, o adamları avlama planı yapıyordu. Haritalarını serdikleri masa vaktiyle değirmenciyle ailesinin karınlarını doyurmalarına yaramıştı. Şimdi ölüme yarıyordu. Ölüme ve korkuya.

Şöminede dans eden alevler beyaza boyalı duvarlara ve haritanın üzerine abanmış suratlara bıçak ve tüfek gölgeleri resmediyordu. Mercedes tepsiyi kenara bıraktı

ve orduların yerleşme planına şüphe uyandırmayacak bir bakış attı.

"Gerillalar ormandan çıkmayacaklar çünkü orada izlerini sürmekte zorlanıyoruz," diye açıkladı Vidal'in suratı kadar ifadesiz olan sesi. "O pislikler araziyi bizden daha iyi biliyor. Bu yüzden ormana tüm giriş çıkışları engelleyeceğiz. Burada. Ve burada." Siyah eldivenli parmağını sanki bir füzeymişçesine haritaya vurdu.

Dikkatini oraya ver, Mercedes. Ve kardeşine ne planladıklarını söyle. Yoksa önümüzdeki haftaya sağ çıkamaz.

"Yiyecek, ilaç, hepsini depolayacağız. Tam burada." Vidal değirmenin olduğu yere işaret etti. "Onları tepelerden inmeye zorlamamız gerek. Ancak böyle bize kendi ayaklarıyla gelirler."

Burada, Mercedes. Hepsini burada depolayacaklar!

Yiyecekleri masaya yerleştirirken biraz oyalandı. Onlar için görünmez olduğuna memnundu. Ne de olsa yalnızca bir hizmetçi parçasıydı ve varlığı, odadaki sandalyelerle yakacak odunların varlığından farksızdı.

"Buraya üç yeni komuta noktası kuracağız. Şuraya, şuraya ve şuraya."

Vidal haritanın üzerine bronz nişanlar yerleştirdi. Mercedes gözlerini adamın eldivenli parmağından ayırmadı. İşte Mercedes buydu: Avladıkları tavşanların gözleri ve kulakları. Bir fare kadar sessiz ve görünmez.

"Mercedes!"

Siyah eldiven onu omzundan yakalayınca soluk almayı bile unuttu.

Vidal'in gözleri şüpheyle kısılmıştı. *O daima şüphecidir, Mercedes,* diye düşündü Mercedes gümbür gümbür atan kalbini yatıştırmak için. Vidal bakışlarının

onun suratına korku yaymasını izlemekten hoşlanırdı fakat Mercedes artık kendini ele vermeyecek kadar sık oynuyordu bu oyunu. Ne de olsa yalnızca bir fareydi. Görünmezdi. Vidal onun bir kedi ya da tilki olduğuna kanaat getirecek olursa işi biterdi.

"Doktor Ferreira'ya aşağı gelmesini söyle."

"Emredersiniz, *señor*."

Mercedes ufak tefek görünmek için başını önüne eğdi. Erkeklerin çoğu kadınların kendilerinden uzun boylu olmasını istemezdi. Vidal de istisna değildi.

Üç komuta noktası. Yiyecekler ve ilaçlar değirmende depolanacak.

İşte *bu* işine yarardı.

4

Karanlık Dağda Bir Gül

Doktor Ferreira iyi bir adam, nazik bir ruhtu. Doktor, annesinin odasına girdiğinde en azından bu kadarı Ofelia için gün gibi ortadaydı. İnsan acımasızlığı nasıl ayırt edebiliyorsa nezaketi de öyle ayırt edebilirdi. Nezaket çevresine ışık ve sıcaklık saçardı ve doktor bu ikisiyle dolup taşıyordu.

Bir bardak suya kehribar rengi bir sıvıdan birkaç damla damlatırken, "Bu uyumanıza yardımcı olur," dedi annesine.

Adam ona birkaç gün yataktan çıkmamasını salık verdiğinde Ofelia'nın annesi ona karşı çıkmadı. Bu kocaman, ahşap bir yataktı ve Ofelia'yla ikisinin paylaşabileceği kadar genişti. Annesi bu sefil yere geldiklerinden beri toparlanamamıştı. Alnı terden ıslaktı ve

çektiği acı, güzel yüzünde incecik çizgilerin yer etmesine neden olmuştu. Ofelia kaygılıydı fakat doktorun soğukkanlı ellerinin ilacı hazırlayışını izlemek onu rahatlattı.

"Yalnızca iki damla," dedi kahverengi küçük şişeyi kapağını kapatması için Ofelia'nın eline tutuştururken. "Ona iyi geldiğini göreceksin."

Annesi öğürmeden sudan güçlükle bir yudum aldı.

"Hepsini içmeniz gerek," dedi Doktor Ferreira nazikçe. "Çok güzel."

Ses tonu yatak örtüleri kadar sıcaktı ve Ofelia annesinin neden doktor gibi bir adama âşık olmadığını merak etti. Doktor ona babasını anımsatıyordu. Biraz.

Mercedes odaya girdiğinde Ofelia yatağın kenarına ilişmişti.

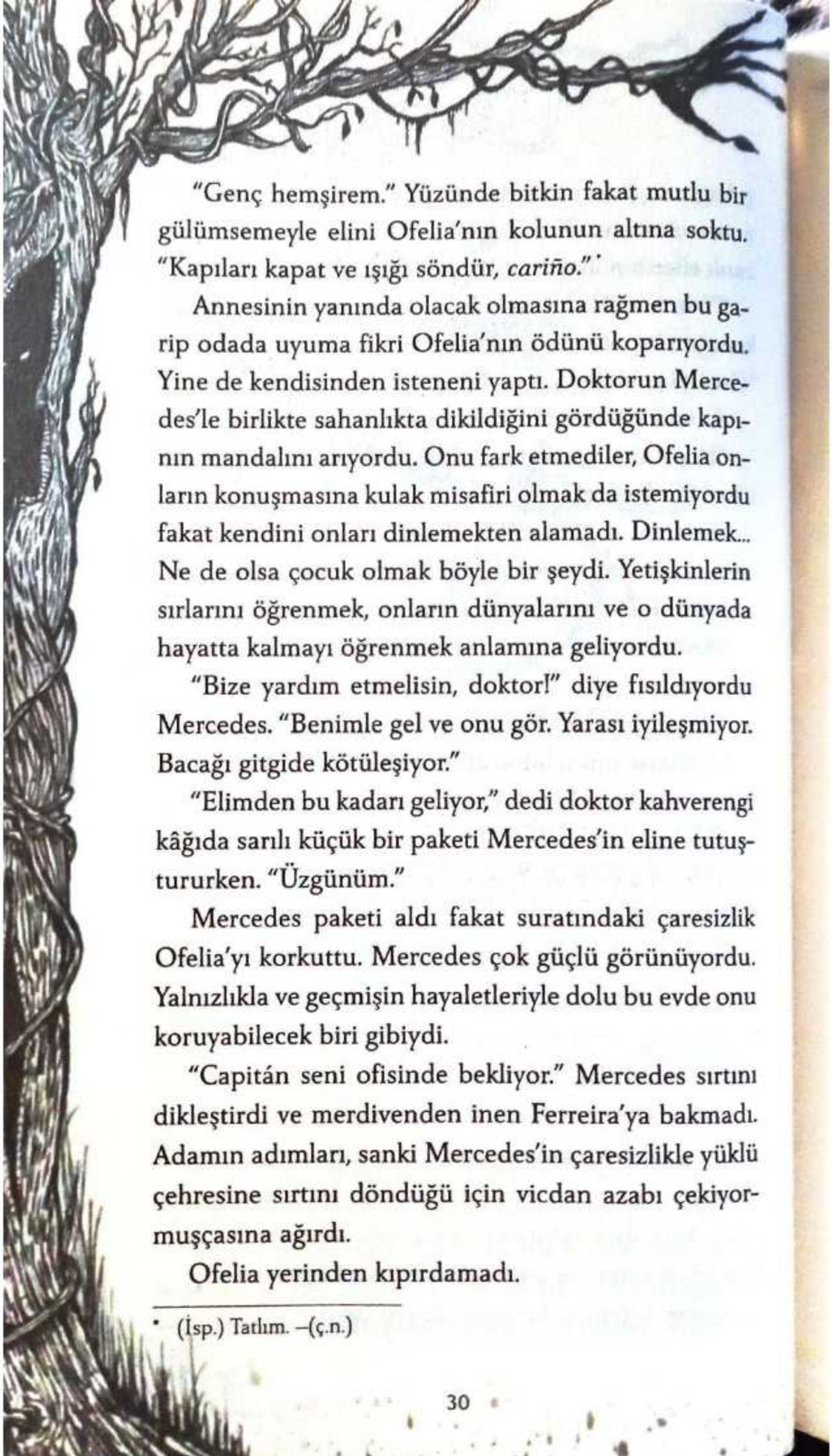
"Sizi aşağıya çağırıyor," dedi kadın, Ferreira'ya.

O. Kimse onun adını ağzına almazdı. Vidal. Pencereye taş atıldığında çıkan sese benziyordu; her harf kırık bir cam parçasıydı. Capitán. Çoğu ona böyle diyordu. Fakat Ofelia yine de Kurt'un ona daha çok uyduğunu düşünüyordu.

Çantasının ağzını kapatırken, "Beni çağırmaya çekinmeyin," dedi doktor, annesine. "Gündüz ya da gece. Siz de genç hemşireniz de beni çağırabilirsiniz," diye ekledi Ofelia'ya gülümseyerek.

Ardından Mercedes'le birlikte odadan çıktı ve Ofelia geçmiş çağlarda yaşamış insanların üzüntüsü ve soğuk kışlar gibi kokan bu eski evde annesiyle ilk defa yalnız kaldı. Annesiyle yalnız zaman geçirmekten hoşlanırdı. Hep böyle olmuştu ama sonra Kurt çıkagelmişti.

Annesi Ofelia'yı kendine doğru çekti.

"Genç hemşirem." Yüzünde bitkin fakat mutlu bir gülümsemeyle elini Ofelia'nın kolunun altına soktu. "Kapıları kapat ve ışığı söndür, *cariño*."*

Annesinin yanında olacak olmasına rağmen bu garip odada uyuma fikri Ofelia'nın ödünü koparıyordu. Yine de kendisinden isteneni yaptı. Doktorun Mercedes'le birlikte sahanlıkta dikildiğini gördüğünde kapının mandalını arıyordu. Onu fark etmediler, Ofelia onların konuşmasına kulak misafiri olmak da istemiyordu fakat kendini onları dinlemekten alamadı. Dinlemek... Ne de olsa çocuk olmak böyle bir şeydi. Yetişkinlerin sırlarını öğrenmek, onların dünyalarını ve o dünyada hayatta kalmayı öğrenmek anlamına geliyordu.

"Bize yardım etmelisin, doktor!" diye fısıldıyordu Mercedes. "Benimle gel ve onu gör. Yarası iyileşmiyor. Bacağı gitgide kötüleşiyor."

"Elimden bu kadarı geliyor," dedi doktor kahverengi kâğıda sarılı küçük bir paketi Mercedes'in eline tutuştururken. "Üzgünüm."

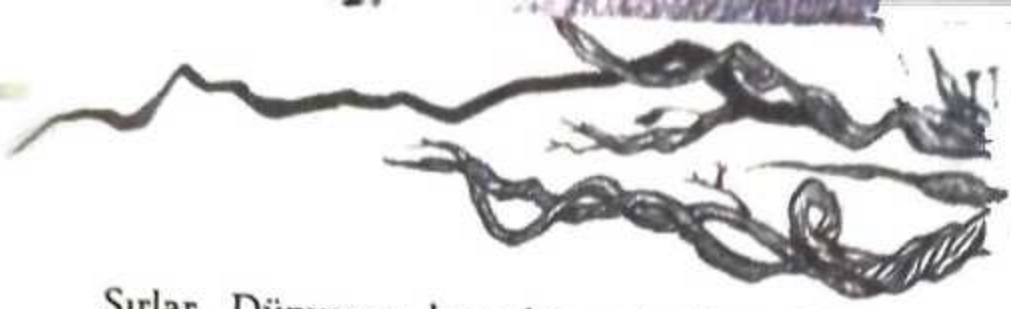
Mercedes paketi aldı fakat suratındaki çaresizlik Ofelia'yı korkuttu. Mercedes çok güçlü görünüyordu. Yalnızlıkla ve geçmişin hayaletleriyle dolu bu evde onu koruyabilecek biri gibiydi.

"Capitán seni ofisinde bekliyor." Mercedes sırtını dikleştirdi ve merdivenden inen Ferreira'ya bakmadı. Adamın adımları, sanki Mercedes'in çaresizlikle yüklü çehresine sırtını döndüğü için vicdan azabı çekiyormuşçasına ağırdı.

Ofelia yerinden kıpırdamadı.

---

* (İsp.) Tatlım. –(ç.n.)

Sırlar. Dünyanın karanlığını besliyor fakat aynı zamanda daha fazlasını öğrenmeyi istemenize neden oluyordu...

Mercedes döndüğünde Ofelia hâlâ açık kapının yanında dikiliyordu. Ofelia'yı görür görmez gözleri korkuyla fal taşı misali açıldı ve telaşla paketi şalının altına sokuşturdu. Derken Ofelia'nın ayakları ona itaat etti ve Mercedes'in onu gördüğünü öylece unutmasını dileyerek geri çekilip kapının mandalına uzandı.

"Ofelia! Buraya gel!" diye seslendi annesi hasta yatağından.

En azından şöminenin üzerindeki rafta duran iki titrek mum ve şöminenin ateşi karanlık odayı biraz aydınlatıyordu. Ofelia yatağa tırmanıp kollarını annesine doladı.

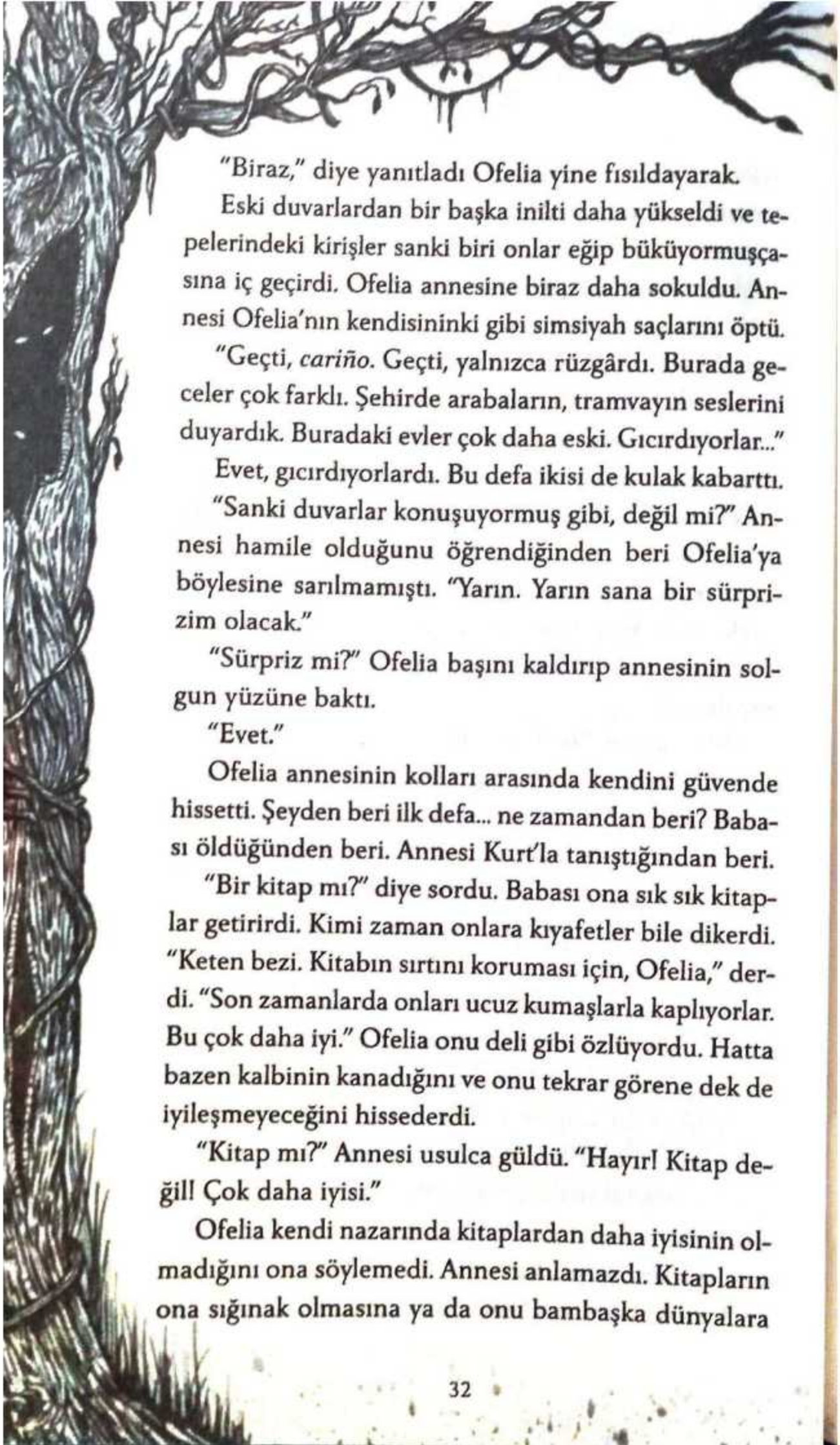
Yalnızca ikisi. Neden yeterli olmamıştı ki? Fakat küçük erkek kardeşi çoktan annesinin karnını tekmelemeye başlamıştı. Babasına benzerse ne olacaktı? *Defol git!* diye düşündü Ofelia. *Bizi yalnız bırak. Sana ihtiyacımız yok. Çünkü ben varım ve ben annemle ilgilenirim.*

"Üstüme iyilik sağlık! Ayakların... donmuşlar!" dedi annesi.

Annesi sıcacıktı. Belki biraz fazla sıcaktı fakat doktor ateşinin yükselmesinden endişelenmişe benzemiyordu.

Dört bir yanlarındaki değirmen inleyip çatırdıyordu. Onları istemiyordu. Tek istediği değirmenciydi. Belki de ormanla baş başa kalmayı, ağaçların köklerinin duvarlarını delip geçmesini, yapraklarının çatısını örtmesini ve taşlarıyla kirişlerinin yeniden ormanla bütünleşmesini istiyordu.

"Korkuyor musun?" diye fısıldadı annesi.

"Biraz," diye yanıtladı Ofelia yine fısıldayarak.

Eski duvarlardan bir başka inilti daha yükseldi ve tepelerindeki kirişler sanki biri onlar eğip büküyormuşçasına iç geçirdi. Ofelia annesine biraz daha sokuldu. Annesi Ofelia'nın kendisininki gibi simsiyah saçlarını öptü.

"Geçti, *cariño*. Geçti, yalnızca rüzgârdı. Burada geceler çok farklı. Şehirde arabaların, tramvayın seslerini duyardık. Buradaki evler çok daha eski. Gıcırdıyorlar..."

Evet, gıcırdıyorlardı. Bu defa ikisi de kulak kabarttı.

"Sanki duvarlar konuşuyormuş gibi, değil mi?" Annesi hamile olduğunu öğrendiğinden beri Ofelia'ya böylesine sarılmamıştı. "Yarın. Yarın sana bir sürprizim olacak."

"Sürpriz mi?" Ofelia başını kaldırıp annesinin solgun yüzüne baktı.

"Evet."

Ofelia annesinin kolları arasında kendini güvende hissetti. Şeyden beri ilk defa... ne zamandan beri? Babası öldüğünden beri. Annesi Kurt'la tanıştığından beri.

"Bir kitap mı?" diye sordu. Babası ona sık sık kitaplar getirirdi. Kimi zaman onlara kıyafetler bile dikerdi. "Keten bezi. Kitabın sırtını koruması için, Ofelia," derdi. "Son zamanlarda onları ucuz kumaşlarla kaplıyorlar. Bu çok daha iyi." Ofelia onu deli gibi özlüyordu. Hatta bazen kalbinin kanadığını ve onu tekrar görene dek de iyileşmeyeceğini hissederdi.

"Kitap mı?" Annesi usulca güldü. "Hayır! Kitap değil! Çok daha iyisi."

Ofelia kendi nazarında kitaplardan daha iyisinin olmadığını ona söylemedi. Annesi anlamazdı. Kitapların ona sığınak olmasına ya da onu bambaşka dünyalara

götürmesine izin vermezdi. O yalnızca içinde yaşadığı dünyayı görürdü ki Ofelia'ya kalırsa bunu bile arada sırada yapabiliyordu. Annesinin kederinin birazı, dünyevi bağımlılığından kaynaklanıyordu. Kitaplar ona bu dünya ve çok çok uzaklardaki diyarlar hakkında, hayvanlar ve bitkiler ve hatta yıldızlar hakkında tonla şey anlatabilirdi! Kitaplar birer pencere ya da kapı olabilir, uçup gitmesine yardımcı olacak kâğıttan kanatlara dönüşebilirdi. Belki annesi uçmayı unutmuştu. Belki de hiç öğrenmemişti.

Carmen gözlerini kapatmıştı. En azından rüyalarında bu dünyadan çok daha fazlasını görüyordu, öyle değil mi? Ofelia bunu merak ederken yanağını annesinin göğsüne yasladı. Ona böyle sokulduğunda yekvücut oluyorlardı. Tıpkı Ofelia doğmadan önce oldukları gibi. Ofelia annesinin meddücezri andıran soluğunu, kemiğe çarpan bir metronom kadar düzenli atan kalbinin sesini duyabiliyordu.

"Neden evlenmek zorundaydın ki?" diye fısıldadı Ofelia.

Bu sözcükler dudaklarından firar ederken bir yanı, annesinin çoktan uykuya dalmış olduğunu umuyordu. Fakat yanıt geldi...

"Çok uzun zamandır yalnızdım, canım," dedi annesi. Gözlerini tepelerindeki tavana dikmişti. Beyaz badanası çatlamış ve yer yer örümcek ağlarıyla kaplanmıştı.

"Ama *ben* yanındaydım!" dedi Ofelia. "Yalnız değildin. Ben *hep* senin yanındaydım."

Annesi tavana bakmaya devam ediyordu. Uzaklara dalmıştı. "Büyüdüğünde anlayacaksın. Babanın... gidişiyle baş etmek benim için de hiç kolay olmadı..."

Keskin bir nefes aldı ve elini şişkin karnına bastırdı. "Kardeşin yine hareketlendi."

Ofelia elini annesininkinin üzerine koyduğunda kadının eli alev alev yanıyordu. Evet, o da kardeşini hissedebiliyordu. Ve hayır, defolup gitmeyecekti. Dışarı çıkmak istiyordu.

"Ona şu masallarından birini anlat!" dedi annesi nefes nefese. "Bunun onu sakinleştireceğinden eminim."

Ofelia masallarını onunla paylaşmak istediğinden emin değildi fakat yine de doğrulup oturdu. Annesinin beyaz örtülerin altındaki bedeni karla kaplı bir dağa benziyor ve küçük kardeşi o dağın en derin yerindeki bir mağarada uyuyordu. Ofelia elini örtülerin altındaki tümseğin üzerine koydu ve annesinin teninin epeyce altında hareket etmekte olan kardeşini okşadı.

"Kardeş!" diye fısıldadı. "Benim kardeşim."

Annesi ona hâlâ bir isim koymamıştı. Oysa bu dünyaya hazırlanmak için yakında bir isme ihtiyacı olacaktı.

"Çok, çok uzun yıllar önce... hüznün hüküm sürdüğü çok uzak diyarlarda..." diye anlatmaya başladı Ofelia yumuşak, alçak fakat kardeşinin onu duyacağından emin olduğu bir ses tonuyla. "Siyah çakmaktaşından, devasa bir dağ varmış..."

•

Gece kadar karanlık ve sessiz ormanın içindeki değirmenin arkasında, Ofelia'nın Peri dediği yaratık kanatlarını açtı ve kızın sesini takip etmeye koyuldu. Sözcükleri, geceye serpiştirilmiş ekmek kırıntılarından bir patikaydı.

•

"Ve o dağın tepesinde," diyerek devam etti Ofelia, "her şafakta çiçek açan büyülü bir gül varmış. İnsanlar onu koparanın ölümsüz olacağına inanırlarmış. Fakat kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyormuş çünkü dikenleri zehirle doluymuş."

•

Ah, evet, o gül gibi daha pek çokları var, diye düşündü Peri, masal anlatmakla meşgul kızın arkasındaki pencereye doğru uçarken. Odaya süzüldüğünde kanatları Ofelia'nın sesi gibi usulca titreşti ve onları gördü: Dışarıdaki gecenin karanlığına rağmen birbirlerine sarılan kızı ve annesini. Ne var ki evin içindeki karanlık çok daha korkutucuydu ve kız o karanlığı besleyenin onları buraya getiren adam olduğunu biliyordu.

"İnsanlar gülün dikenlerinin neden olabileceği acılardan bahsedermiş," diye fısıldadı Ofelia henüz doğmamış erkek kardeşine. "O dağa tırmananın öleceğini söyleyerek birbirlerini ikaz ederlermiş. Acıya ve dikenlere körü körüne inanmak onlar için en kolayıymış. Korku inançlarını besliyormuş. Fakat hiçbiri gülün onlara en nihayetinde ölümsüzlüğü bahşedeceğini ummaya cüret edemiyormuş. Umut edemezlermiş çünkü umut nedir bilmezlermiş. Hal böyle olunca geceler geceleri kovalamış ve gül ihsanını kimseye bahşedemeden solup gitmiş..."

•

Peri, masalı dinlemek için pencerenin pervazına tünedi. Kızın dikenlerden haberi olduğuna memnundu çünkü o ve annesi çok karanlık bir dağa gelmişlerdi. Bu dağa hükmeden adam –ah evet, Peri ondan ziyadesiyle haber-

dardı– alt kattaki ofisinde, değirmen çarkının arkasındaki odasında oturmuş, babasının, yani başka bir savaşta ölmüş başka bir babanın köstekli saatini cilalıyordu.

•

"Gül unutulup gitmiş," dedi Ofelia yanağını annesinin karnına yaslayarak. "O soğuk ve karanlık dağın tepesinde, zamanın sonuna dek yapayalnız kalmış."

Farkında olmadan kardeşine Kurt'un, yani babasının hikâyesini anlatmıştı.

5

Babalar ve Oğullar

Vidal babasının saatini her gece temizlerdi. Bu, eldivenlerini çıkardığı yegâne andı. Vidal'in ofis olarak seçtiği oda, vaktiyle değirmencinin mısırlarını öğüten devasa çarkın tam arkasındakiydi. Çarkın koca parmakları arka duvarın büyük çoğunluğunu kaplıyordu ve zaman zaman Vidal'in bir saatin içinde yaşadığı hissine kapılmasına neden oluyordu ki bunu tüm garipliğine rağmen rahatlatıcı buluyordu. Zengin oymalarla bezeli gümüş muhafazasını cilaladı ve tıpkı bir canlıyla ilgilenir gibi, nazikçe dişli çarkların tozunu aldı.

Bazen sevdiğimiz nesneler kim olduğumuzu, sevdiğimiz insanlardan daha çok ele verir. Saatin camı, Vidal'in babası son nefesini verirken yine onun elinde çatlamıştı ve oğlu o saati, eğer temiz ve nizami tutulur-

larsa nesnelerin ölümden bile sağ çıkabileceklerine dair bir kanıt olarak görmüştü.

Babası bir kahramandı. Vidal böyle düşünerek büyümüştü. Kendini bu düşünceyi temel alarak inşa etmişti. Babası gerçek bir erkekti. Bu düşünce hemen hemen her zaman bir anının gözlerinin önünde canlanmasına neden olurdu. Babasıyla birlikte Villanueva'nın tepelerini ziyaret etmişlerdi. Ufka dek uzanan haşin deniz manzarası ve otuz metrelik uçurumun dibindeki dik ve sivri kayalar. Babası onu nazikçe uçurumun kenarına kadar götürüp sıkıca tutmuştu. Oğlu korkuyla geri çekilmeye çalıştığında onu sıkıca kavramış ve aşağıdaki uçuruma bakmaya zorlamıştı. "Korkuyu hissediyor musun?" diye sormuştu babası. "Bunu asla unutmamalısın. Her zayıf düştüğünde, vatanına hizmet etmen gerektiğini ve hayattaki görevini her aklından çıkardığında, hatırlamaya mecbur olduğun budur. Ölümle ya da dehşetle karşı karşıya geldiğin her seferinde. Ülkene, soyuna ya da köklerine ihanet etmen bu uçurumun kenarından atlamanla aynı şeydir. Uçurum senin için görünmez olabilir fakat bu, onun gerçek olmadığı anlamına gelmez. Bunu asla unutma oğlum..."

Kapı tıklatılınca şimdiki zaman geçmişi sildi. Bu öyle yumuşak bir tıkırtıydı ki içeri girmek için müsaade isteyenin kim olduğunu ele veriyordu.

Vidal kaşlarını çattı. Gecelik âdetini bölen her şeyden nefret ederdi. "Gir!" diye seslendi gözlerini saatin parlak işlemelerinden ayırmadan.

"Capitán."

Doktor Ferreira'nın adımları sesi kadar yumuşak ve temkinliydi. Masaya az bir mesafe kala durdu.

"O nasıl?" diye sordu Vidal.

Köstekli saatinin çarkları, iyi bir nizam sağlamanın sonu olmadığını teyit edercesine kusursuz bir ahenkle çalışmaya başladı. Ölümsüzlük ari ve kusursuzdu. Bir kalbe ihtiyacı olmadığı ise kesindi. Bir kalbin teklemesi işten bile değildi ve ne kadar iyi tedavi edilirse edilsin en nihayetinde dururdu.

"Çok zayıf düşmüş," dedi Doktor Ferreira.

Evet, çok yumuşaktı. İşte doktor böyle biriydi. Yumuşak kıyafetler, yumuşak bir ses, yumuşak gözler. Vidal onu bir tavşanın boynunu kırar gibi zahmetsizce öldürebileceğinden emindi.

"İstediği kadar dinlenebilir," dedi. "Ben burada uyuyacağım."

Hem bu her şeyi kolaylaştıracaktı. Carmen'den bıkmıştı. Her kadından çarçabuk bıkardı. Genellikle onunla fazla yakınlaşmaya çalışırlardı. Vidal kimsenin onunla yakınlaşmasını istemiyordu. Bu onu savunmasız kılıyordu. Aşk araya girdiğinde tüm nizam bozulurdu. Doyurulup geride bırakılmadığı sürece ihtiras bile kafa karıştırıcı olabilirdi. Kadınlar bunu anlamıyordu.

"Peki ya oğlum?" diye sordu. Tek umursadığı çocuktu. Oğlu olmayan erkek ölümlü olurdu.

Doktor şaşkınlıkla ona baktı. Gümüş çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözleri zaten her daim biraz şaşkın görünürdü. Yanıt vermek için o yumuşak ağzını açtığı anda Garces ve Serrano kapının eşiğinde göründü.

"Capitán!"

Vidal elinin tek bir hareketiyle subaylarını susturdu. Suratlarındaki korkuyu görmek keyfini hep yerine getirirdi. Hatta tarihin yazıldığı harp meydanlarından ve

şehirlerden böylesine uzaktaki bu yerin ne denli sefalet koktuğunu bile ona unuttururdu. Bu sefil yere, isyancı haşerelerin istila ettiği bu pis ormana gönderilmenin hakkını verecekti. Öyle mutlak bir korku ekip öyle mutlak bir ölüm biçecekti ki yaptıkları, onu buraya gönderen generallerin kulağına kadar gidecekti. Bazıları babasıyla birlikte savaşmıştı.

"Oğlum!" diye tekrarladı. Sesindeki sabırsızlık jilet kadar keskindi. "O nasıl?"

Ferreira ona hâlâ şaşkın gözlerle bakıyordu. *Daha önce senin gibi bir adamla karşılaştım mı?* diye soruyor gibiydiler. "Şimdilik," diye yanıtladı, "korkmamızı gerektirecek hiçbir emare yok."

Vidal kasketine ve sigarasına uzandı. "Çok güzel," dedi sandalyesini geriye iterek. Ki bu da şu anlama geliyordu: *Git.*

Fakat doktor hâlâ masanın önünde dikilmekteydi.

"Karınız yolculuğa çıkmamalıydı, Capitán. Bilhassa da hamileliğinin böylesine ileriki bir aşamasında."

Ne büyük ahmaklık. Hiçbir koyun bir kurtla böyle konuşmamalıdır.

"Bu senin düşüncen mi?"

"Profesyonel düşüncem. Evet Capitán, öyle."

Vidal kasketini kolunun altına sıkıştırarak yavaşça masanın etrafından dolandı. Ferreira'dan daha uzundu. Elbette. Ferreira ufak tefek bir adamdı. Saçları dökülüyordu ve intizamsız sakalları yaşlı ve acınası görünmesine neden oluyordu. Vidal keskin bir usturanın bahşettiği sinekkaydı tıraşı tercih ederdi. Ferreira gibi adamlar içinse iğrenmeden başka bir şey hisset-

miyordu. Aslolanın öldürmek olduğu bir dünyada kim iyileştirmek isterdi ki?

"Bir oğul," dedi istifini bozmadan, "babası neredeyse orada doğmalıdır."

Ahmak. Loş odada peşi sıra gelen sigarasının dumanıyla kapıya doğru yürüdü. Vidal ışıktan hoşlanmazdı. Kendi karanlığını görmeyi severdi. Ferreira asap bozucu derecede nazik sesini bir kez daha yükselttiğinde hemen hemen kapıya varmıştı.

"Bebeğin erkek olduğundan nasıl böylesine emin olabiliyorsunuz, Capitán?"

Vidal gülümseyerek ona döndü. Gözleri is kadar karaydı. Yalnızca bakarak, insanların bıçağını kaburgalarının arasında hissetmelerini sağlayabilirdi.

"Gitsen iyi olur," dedi.

Ferreira'nın bıçağı hissettiğini görebiliyordu.

***

Devriye gezen askerler, sokağa çıkma yasağından sonra kaçak avlanan iki tavşan avcısını yakalamıştı. Bütün subayları Vidal'in böylesine geç bir saatte rahatsız edilmekten ne kadar nefret ettiğini bilirken Garces'in bu meseleyi onu çağırmaya değer bulmasına şaşırdı.

Değirmenden çıktıklarında ay, gökyüzünde açlıktan midesi sırtına yapışmış bir oraktı.

"Sekizde, kuzeybatı sektöründe hareket tespit ettik," dedi Garces bahçeyi geçerlerken. "Kurşun sesi. Çavuş Bayona bölgeyi taradı ve zanlıları ele geçirdi." Garces daima kelimelerini dikte ettirir gibi konuşurdu.

Biri yaşlı, diğeri ondan epeyce genç iki esir, cılız ay kadar solgundu. Giysileri ormanda kirlenmiş, suçluluk ve korku gözlerinin ferini söndürmüştü.

Vidal tek kelime etmeden onları süzmeye başlayınca, "Capitán," dedi daha genç olan, "bu babamdır." Yaşlı adama işaret etti. "Şerefli bir adamdır."

"Ona ben karar veririm." Adamın suratındaki korku Vidal'i keyiflendirirken aynı zamanda da sinirlendirdi.

"Ve bir subayın karşısında kafandakini çıkar."

Oğul yıpranmış kasketini çıkardı. Vidal oğlanın neden onunla göz göze gelmekten sakındığını biliyordu. Pasaklı köylü! Sesinden anlaşılacak kadar gururlu ve onu tutsak alanların bundan hoşlanmayacağını bilecek kadar zekiydi.

"Bunu onların üzerinde bulduk." Serrano, Vidal'e eski bir tüfek uzattı. "Bununla ateş edilmiş."

"Tavşan avlıyorduk!" Oğlan gururlu ve toydu.

"Sana konuşabileceğini söyledim mi?"

Yaşlı adam o kadar korkuyordu ki az kalsın dizleri boşalacaktı. Oğlu için korkuyordu. Onu tutan askerlerden biri heybeyi adamın çöküк omuzlarından çekip aldı ve Vidal'e uzattı. Vidal çuvalın içinden, Cumhuriyetçi Hükümet tarafından yayınlanarak tüm çiftçilere dağıtılan bir cep almanağı çıkardı. Pek çok kez okunmuşa benziyordu. Almanağın arka kapağında Cumhuriyetçilerin bayrağı vardı. Vidal alayla dudağını bükerek sloganı yüksek sesle okudu:

"'*Tanrı yok, ülke yok, efendi yok.*' Anlıyorum."

"Kızıl propaganda, Capitán!" Capitán'ı pasaklı iki köylü yüzünden rahatsız etmediği ortaya çıkınca rahatlayan Serrano kendisiyle iftihar eder gibi görünüyordu. Belki bu ikisi General Franco'ya karşı ayaklanan direniş savaşçılarındandı ki bu uğursuz ormana gelmelerinin nedeni de onları avlamaktı.

"Propaganda falan *değil*!" diye karşı çıktı oğul.

"Şşşt."

Askerler, Vidal'in ikazvari tıslamasındaki tehdidi duymuştu fakat aptal ve toy dağlı, babasını korumaya fazla hevesliydi. Sevgi türlü şekillerde öldürür.

"Yalnızca eski bir almanak, Capitán!"

Hayır, oğlan susmak bilmiyordu.

"Biz yalnızca alelade birer çiftçiyiz," dedi babası, Vidal'in bakışlarını oğlundan uzaklaştırma çabasıyla.

"Devam et." Birbirlerinin canını kurtarmak uğruna yalvarıp yakarmaya başladılar mı Vidal'in keyfine diyecek olmazdı.

"Tavşan avlamak için ormana gittim. Kızlarım için. İkisi de hasta."

Vidal yaşlı adamın heybesinden çıkardığı bir şişenin ağzını kokladı. Su. İnsanın böyle şeylerin tadını çıkarabilmesi için bunları sakince yapması gerekiyordu.

Nizam. Bu gibi şeylerde bile.

"Tavşanlar..." dedi. "Gerçekten mi?"

Oğlanın tuzağa düşeceğini biliyordu. Ah evet, hangi adımı atması gerektiğini biliyordu. Generaller en yetenekli askerlerini bu ormanda çarçur etmemeliydiler. O muhteşem işlere imza atabilirdi.

"Capitán, size saygısızlık etmek istemem," dedi oğul. "Fakat eğer babam tavşan avına çıktığını söylüyorsa tavşan avına çıkmıştır." Gururunu indirdiği gözkapaklarının ardında saklıyordu fakat dudakları onu ele veriyordu.

Sakince. İşte bunun böyle yapılması gerekiyordu.

Vidal su şişesini aldı ve genç dağlının suratına çarpıverdi. Sonra kırık camı gözüne sapladı. Bir kez daha.

Ve bir kez daha. *Eğer seni yiyip bitirmesini istemiyorsan bırak öfken su gibi aksın, yolunu bulsun.* Cam, teni ve eti kanlı bir posaya dönüştürene dek kesip lime lime etti.

Gözyaşları toz toprak içindeki yanaklarına lekeler resmeden baba, oğlundan daha yüksek sesle haykırdı.

"Onu öldürdün! Onu öldürdün! Katil!"

Vidal onu göğsünden vurdu. Zaten pek göğse benzediği de söylenemezdi. Kurşunlar kalbini kolaylıkla buldu. İki kurşun paçavradan farksız, pislik içindeki giysilerini ve mukavvayı andıran kemiklerini delip geçti.

Oğul hâlâ kıpırdanıyor, kendi kanıyla kırmızıya boyanmış ellerini suratındaki açık yaralara bastırıyordu. Ne dağınıklık. Vidal onu da vurdu. Ayın solgun orağının altında.

Orman en az askerleri kadar sessizce olan biteni izliyordu.

Vidal eldivenli ellerini heybeye silerek temizledi ve ardından heybeyi baş aşağı etti. Kâğıtlar. Daha fazla kâğıt. Ve iki ölü tavşan. Vidal onları yerden aldı. Bunlar yalnızca kemikten ve kürkten ibaret iki küçük cılız hayvandı. Onlardan belki ancak bir tencere yahni çıkardı.

"Bir dahaki sefere kapımı çalmadan önce," dedi Serrano'ya, "belki bu puştların üstünü doğru düzgün aramayı öğrenirsin."

"Emredersiniz, Capitán."

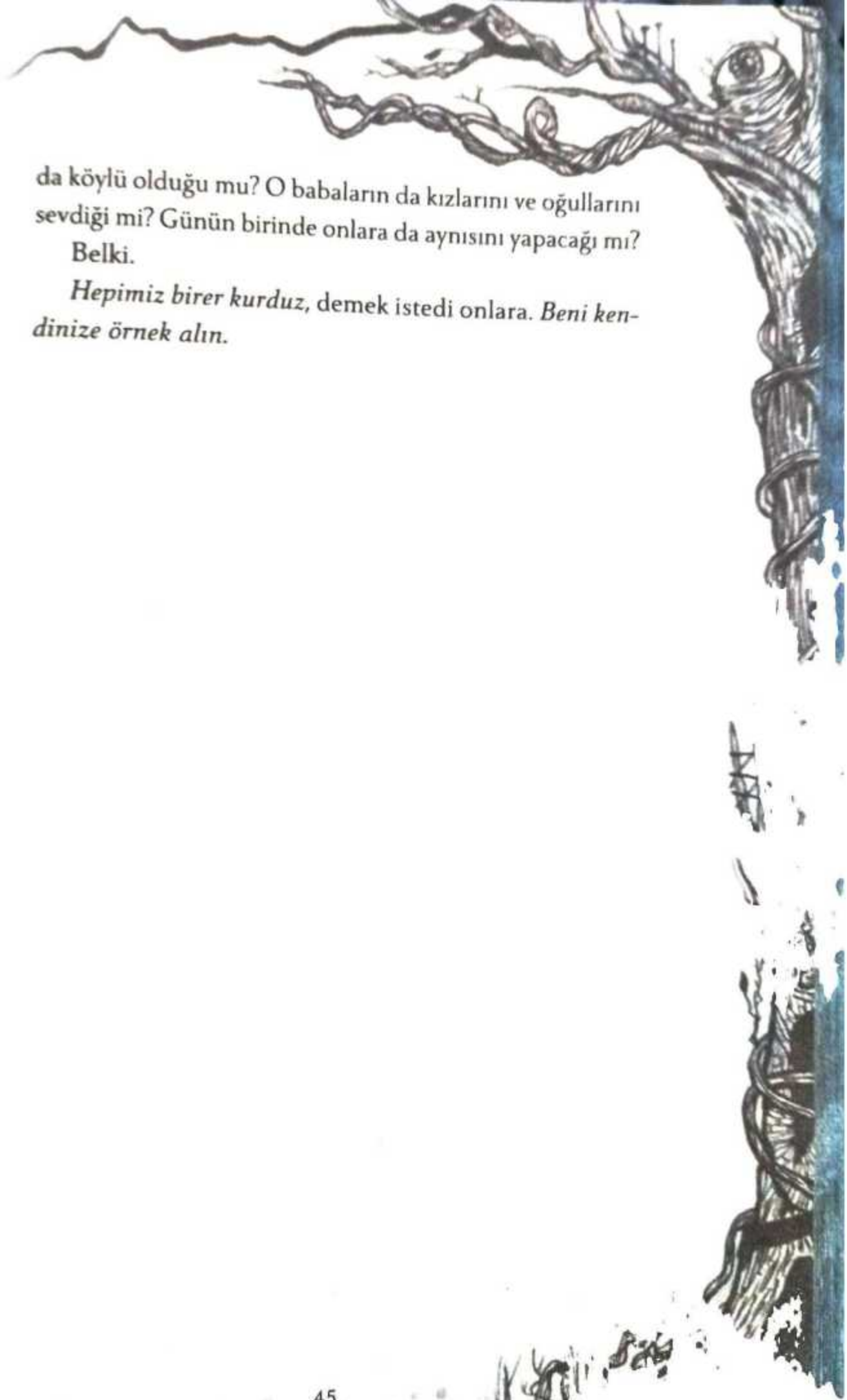
Hepsi nasıl da kazık gibi dikiliyordu.

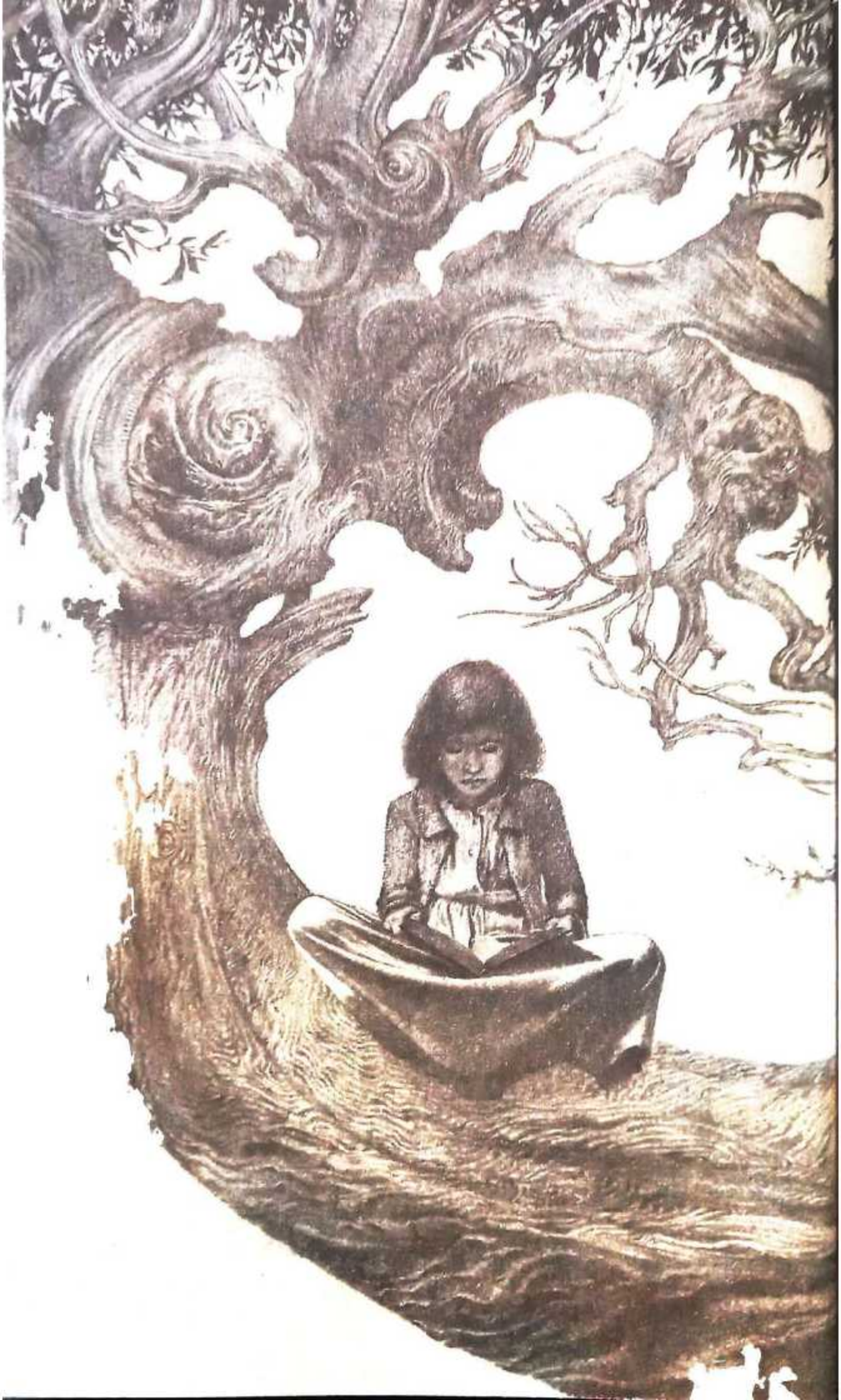
Ne? Vidal gözleriyle onlara meydan okudu. Çabuk öfkelenen bir yapısı vardı. Evet. Peki şimdi ayaklarının dibindeki iki ölü adama baktıklarında akıllarından ne geçiyordu? Babalarından ve erkek kardeşlerinden bazılarının

da köylü olduğu mu? O babaların da kızlarını ve oğullarını sevdiği mi? Günün birinde onlara da aynısını yapacağı mı?

Belki.

Hepimiz birer kurduz, demek istedi onlara. *Beni kendinize örnek alın.*

Heykeltıraşın Sözü

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Cintolo adında genç bir heykeltıraş yaşarmış. Güneş ışıklarının da, ay ışığının da el süremediği kadar derinlerdeki bir yeraltı imparatorluğunun kralına hizmet edermiş. İmparatorluğun bahçelerini yakutlardan oyulmuş çiçeklerle ve bakır taşından yontulmuş çeşmelerle süslermiş. Kral'ın ve Kraliçe'nin heykellerini de yapmış ve heykeller o denli gerçekçi olmuş ki onları görenler heykellerin nefes aldıklarını duyabildiklerine inanır olmuş.

Biricik kızları Prenses Moanna heykeltıraşı çalışırken izlemeyi severmiş fakat Cintolo onun heykelini yapmayı bir türlü beceememiş. "O kadar uzun süre kıpırdamadan oturamam, Cintolo," dermiş kız. "Yapacak ve görecek öyle çok şey var ki."

Derken günün birinde Moanna ortadan kaybolmuş. Bunun üzerine Cintolo kızın sürekli güneşin, ayın ve kökleriyle yatak odasının tavanını süsleyen ağaçların yeryüzünde nasıl göründüğünü sorup durduğunu anımsamış.

Kral'ın ve Kraliçe'nin kalpleri öyle fena kırılmış ki hıçkırıkları Yeraltı İmparatorluğu'nda çınlarken gözyaşları çiy misali heykeltıraşın çiçeklerini kaplamış. Onlara yeraltında nefes alan kutsal şeyler ve mahlûklarla ilgili yol gösteren Satir, Moanna'yı

geri getirmeleri için yarasalardan ve perilerden, tavşanlardan ve kuzgunlardan oluşan ulaklarını göndermiş fakat hiçbirinin gözleri Moanna'yı bulamamış.

Günler günleri, yıllar yılları kovalamış ve prenses gideli üç yüz otuz yıl olmuş. Bir gece Satir, Cintolo'nun atölyesine girmiş ve heykeltıraşı alet edevatının arasında uyurken bulmuş. Cintolo güzel bir ay taşından Moanna'nın çehresini oyarak Majestelerinin acısını dindirme arzusundaymış fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın prensesin suratını hatırlayamıyormuş.

"Sana verilecek bir görevim var, Cintolo," demiş Satir, "ve başarısız olmana müsamaha gösterilmeyecek. Kral ve Kraliçe'nin sayısız heykelinin Yukarı Krallık'taki topraklardan yükselmesini istiyorum. Öyle çok olacaklar ki sayıları açmamış eğreltiotlarıyla boy ölçüşecek. Bunu yapabilir misin?"

Cintolo emin değilmiş fakat kimse kralın üzerindeki etkisi ve öfkeli mizacıyla nam salmış Satir'e hayır demeye cüret edemezmiş. Hal böyle olunca Cintolo işe koyulmuş. Bir yıl sonra, Yukarı Krallık'ın topraklarından Moanna'nın annesiyle babasının kederli çehrelerini ve Satir'in kayıp prensesin günün birinde onlara rasgelip kim olduğunu hatırlayacağına dair umudunu taşıyan yüzlerce taş sütun yükselmiş. Gelgelelim aradan yıllar geçmiş fakat Moanna'yı ne gören ne de duyan olmuş. Yeraltı Krallığı'nda umut tıpkı yağmurdan yoksun kalmış bir çiçek gibi solup gitmiş.

Cintolo yaşlanmış fakat hünerini kullanarak asilzade efendilerinin kayıp çocuğunu geri getirmeye yardımcı olamadan ölme düşüncesine katlanamaz olmuş. Hal böyle olunca Satir'le resmi bir görüşme talep etmiş.

Heykeltıraş içeri girdiğinde Satir hizmetindeki peri sürüsünü beslemekle meşgulmüş. Periler epey unutkan yaratıklar

olduklarından, Moanna'yı unutmasınlar diye onları kendi gözyaşlarıyla besliyormuş.

"Boynuzlu Ekselansları," demiş heykeltıraş, "kayıp prensesimizi bulmak için naçizane hünerlerimi bir kez daha hizmetinize sunabilir miyim?"

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sormuş Satir, periler pençeli parmaklarındaki yaşlardan bir diğerini yalarken.

"Lütfen sorunuzu yanıtlayamayışımı mazur görün," demiş Cintolo. "Zihnimde canlandırdığımı ellerimin hayata geçirmeye kadir olup olmadığını henüz ben de bilmiyorum. Ne var ki sessizliğime rağmen heykelinizi yapabilmem için bana poz vereceğinizi umuyorum."

"Heykelimi mi?" Satir, Cintolo'nun isteği karşısında afallamış. Fakat yaşlı adamın suratında tutkuyu, sabrı ve çaresizlik anlarında erdemlerin en değerlisi olan umudu görmüş. Bunun üzerine, heykeltıraşa poz vermek için tüm diğer işlerinden –ki Satir'in işi başından aşkınmış– el çekmiş.

Cintolo bu heykel için taş kullanmamış. Satir'in heykelini ahşaptan yontmuş çünkü ahşap bir zamanlar hem yukarıdakinde hem de aşağıdakinde, krallıkların her ikisinde de nefes alan ve yaşayan, canlı bir ağaç olduğunu hiç unutmazmış.

Cintolo'nun heykeli bitirmesi üç gün üç gece sürmüş ve Satir'e sandalyesinden kalkabileceğini söylediğinde ahşap heykel de oturduğu yerden kalkmış.

"Ona prensesi bulmasını söyleyin, Boynuzlu Ekselansları," demiş heykeltıraş. "Onu bulmadan ne dinlenecek ne de ölecektir. Buna ant içerim."

Satir gülümsemiş çünkü yaşlı adamın suratında başka bir nadir meziyet daha fark etmiş: İnanç. Adam sanatına ve sanatının yapabileceklerine inanıyormuş. Ve Satir aradan geçen onca yıldan sonra ilk kez tekrar umut etmeye cüret edebilmiş.

Ne var ki Yukarı Krallık'ta pek çok yol varmış ve heykeltıraşın yaratığı az gitse uz gitse, dere tepe düz gitse, ormanları ve çölleri geçip dağları ve ovaları aşsa bile kayıp prensesi bulup da yaratıcısının sözünü tutamamış. Cintolo kahrolmuş. Haliyle Ölüm, atölyesinin kapısını çaldığında O'nu geri göndermemiş ve unutuluşun diyarlarında başarısızlığını unutma umuduyla O'nu takip etmiş.

Cintolo'nun yaratığı onun ölümü karşısında keskin bir acı hissetmiş. Rüzgârın, yağmurun ve arayışı boyunca kat ettiği kilometrelerin aşındırdığı ve hüznün sertleştirdiği yaşlı ve ahşap bedeni tek bir adım daha atamaz hale gelmiş. Yürümekte olduğu patikanın iki yanını bezeyen eğreltiotlarından iki sütun yükselmiş. Bu sütunlar kızlarını uzun yıllardır boş yere aradığı Kral'la Kraliçe'nin kederli yüzlerini taşıyormuş. Yaratık görevini tamamlamak arzusuyla sağ gözünü çıkarıp ormanlık patikaya bırakmış. Ardından dimdik vaziyette yürüyerek eğreltiotlarının arasına girmiş ve hayal kırıklığına uğrattığı Kral'la Kraliçe'nin yanında taşa dönüşmüş. Taş kesilirken son bir nefes almak için açılan ağzı da öylece kalakalmış.

Yaşlı heykeltıraşın hünerlerinin ebedi tanığı olan göz, sayısız gün ve gece boyunca ıslak zeminde öylece yatmış. Ta ki siyah renkli üç arabanın ormandan geçtiği o akşamüstüne dek. Arabalar yaşlı ağaçların altında durmuş ve arabaların birinden bir kız inmiş. Kız patika boyunca yürüyüp Cintolo'nun yonttuğu gözün üstüne basmış. Onu yerden almış ve nereden geldiğini anlamak için etrafına bakınmış. Derken aşınmış sütunları görmüş ama o sütunlara oyulmuş çehreleri tanımamış. Ne de olsa aradan çok uzun yıllar geçmiş.

Fakat sütunlardan birinin gözünün eksik olduğunu fark etmiş. Bunun üzerine eğreltiotlarını aşarak vakti zamanında Cintolo'nun ahşap satiri olan sütunun önünde durmuş. Pati-

kada bulduğu göz, hava şartlarının aşındırdığı surattaki deliğe cuk diye oturmuş ve o anda, kızın ayaklarının fersah fersah altında, yalnızca en uzun ağaçların kökleriyle ulaşabilecekleri bir yerde Satir başını kaldırmış.

"Nihayet!" diye fısıldamış.

İmparatorluğun bahçelerinin birinden yakut bir çiçek koparmış ve çiçeği Cintolo'nun mezarına bırakmış. Sonrasında da perilerinden birini kızı bulmak için Yukarı Krallık'a göndermiş.

6

Labirente Doğru

Ofelia pır pır eden kanatların sesine uyandı. Kuru bir kitin hışırtısı: hiddetli, kısacık ve sonra karanlıkta hareket eden bir şeyin tıkırtısı. Mumlar ve ateş sönmüştü. Çok soğuktu.

"Anne!" diye fısıldadı Ofelia. "Uyan! Odada bir şey var."

Fakat annesi uyanacak gibi değildi. Doktor Ferreira'nın damlası onu dipsiz kuyular kadar derin bir uykuya sürüklemişti. Ofelia geceliğinin üstüne giydiği yünlü hırkası hâlâ üzerinde olmasına rağmen tir tir titreyerek doğrulup etrafına kulak kabarttı...

İşte, orada!

Şimdi başının tam tepesindeydi! Ofelia ışığı yakmak için yatak örtülerini kenara fırlattı ama bir şeyin

bacağına sürtünmesiyle bacaklarını telaşla yatağa geri çekmesi bir oldu.

Ve ardından onu gördü.

Peri böceği karyolanın ayakucundaki tahtanın üstünde oturuyordu. Uzun antenlerini titretip çöp gibi ince bacaklarını sallıyor ve Ofelia'nın doğrudan masal kitaplarından fırladığından emin olduğu bir dilde usulca şakıyarak konuşuyordu. Ofelia nefesini tutarken kanatlı yaratık yatağın ayakucundan aşağı inip Ofelia'nın kaskatı kesilmiş bacaklarına örttüğü battaniyenin üzerinde koşturdu. Yünden ibaret uçsuz bucaksız araziyi aşıp en nihayetinde Ofelia'dan en fazla bir adım uzakta durdu. O anda Ofelia korkusunun yok olduğunu fark etti. Evet, yitip gitmişti! Tek hissedebildiği mutluluktu. Bu soğuk ve karanlık odada eski bir dostuyla karşılaşmış gibi bir mutluluk.

"Merhaba!" diye fısıldadı. "Beni takip mi ettin?"

Antenler seğirdi ve ziyaretçisinin çıkardığı tuhaf tıkırtılar Ofelia'ya babasının dikiş makinesini ve bebeğinin yeni elbisesine diktiği düğmeye usulca çarpan iğnesini anımsattı.

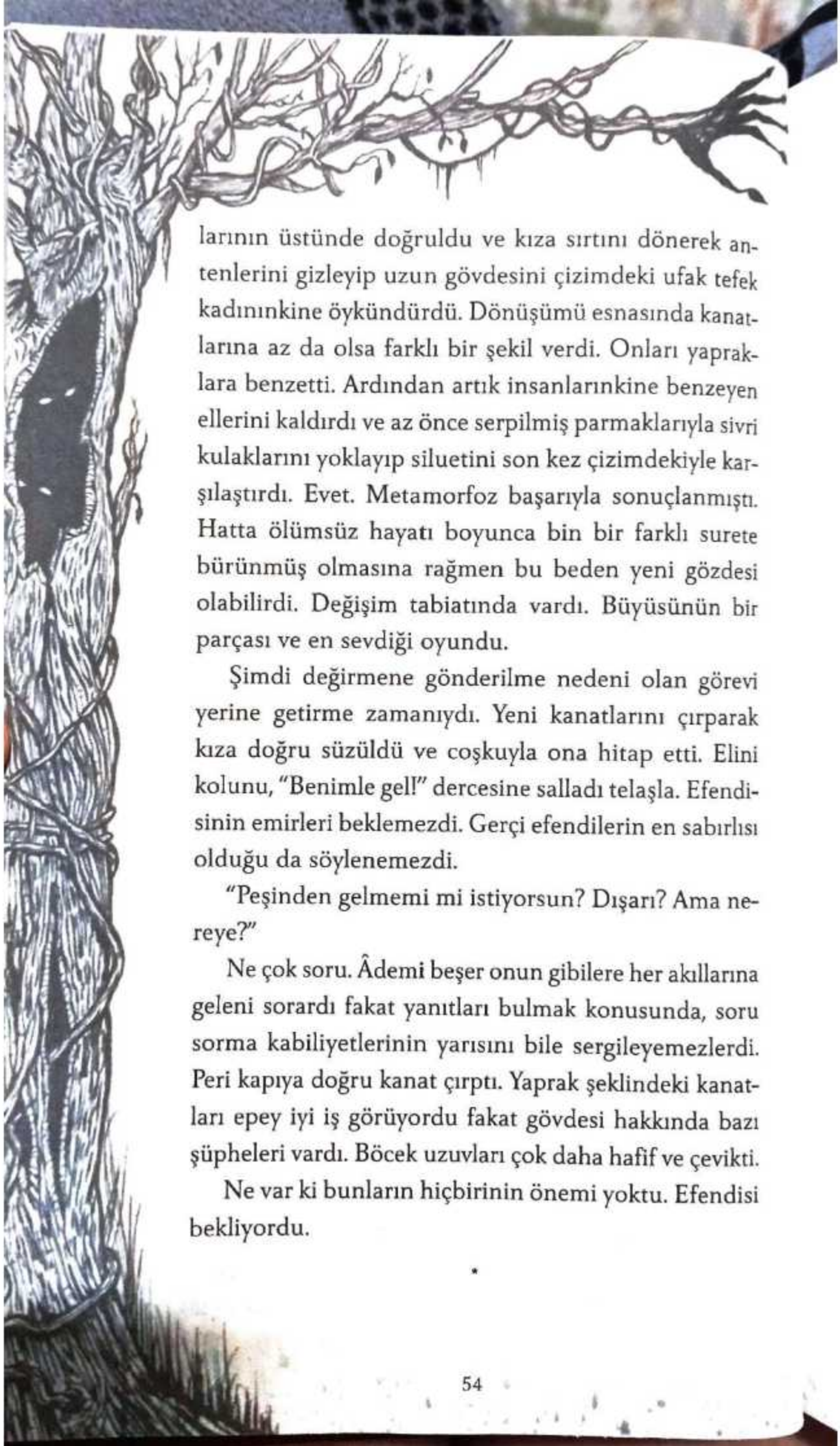
"Sen bir perisin, değil mi?"

Ziyaretçi öyle olduğundan pek emin değil gibiydi.

"Bekle!" Ofelia komodinin üzerinde duran peri masalı kitaplarından birini kaptı ve sık sık açıp baktığı siyah kâğıttan kesilmiş siluetin olduğu sayfayı bulmak için kitabın sayfalarını karıştırdı.

"Burada!" Açık kitabı ziyaretçisine döndürdü. "Gördün mü? Bu bir peri."

Pekâlâ. Kız nasıl istiyorsa öyle olsun. Ofelia'nın ziyaretçisi ona ayak uydurmaya karar verdi. Arka ayak-

larının üstünde doğruldu ve kıza sırtını dönerek antenlerini gizleyip uzun gövdesini çizimdeki ufak tefek kadınınkine öykündürdü. Dönüşümü esnasında kanatlarına az da olsa farklı bir şekil verdi. Onları yapraklara benzetti. Ardından artık insanlarınkine benzeyen ellerini kaldırdı ve az önce serpilmiş parmaklarıyla sivri kulaklarını yoklayıp siluetini son kez çizimdekiyle karşılaştırdı. Evet. Metamorfoz başarıyla sonuçlanmıştı. Hatta ölümsüz hayatı boyunca bin bir farklı surete bürünmüş olmasına rağmen bu beden yeni gözdesi olabilirdi. Değişim tabiatında vardı. Büyüsünün bir parçası ve en sevdiği oyundu.

Şimdi değirmene gönderilme nedeni olan görevi yerine getirme zamanıydı. Yeni kanatlarını çırparak kıza doğru süzüldü ve coşkuyla ona hitap etti. Elini kolunu, "Benimle gel!" dercesine salladı telaşla. Efendisinin emirleri beklemezdi. Gerçi efendilerin en sabırlısı olduğu da söylenemezdi.

"Peşinden gelmemi mi istiyorsun? Dışarı? Ama nereye?"

Ne çok soru. Âdemi beşer onun gibilere her akıllarına geleni sorardı fakat yanıtları bulmak konusunda, soru sorma kabiliyetlerinin yarısını bile sergileyemezlerdi. Peri kapıya doğru kanat çırptı. Yaprak şeklindeki kanatları epey iyi iş görüyordu fakat gövdesi hakkında bazı şüpheleri vardı. Böcek uzuvları çok daha hafif ve çevikti.

Ne var ki bunların hiçbirinin önemi yoktu. Efendisi bekliyordu.

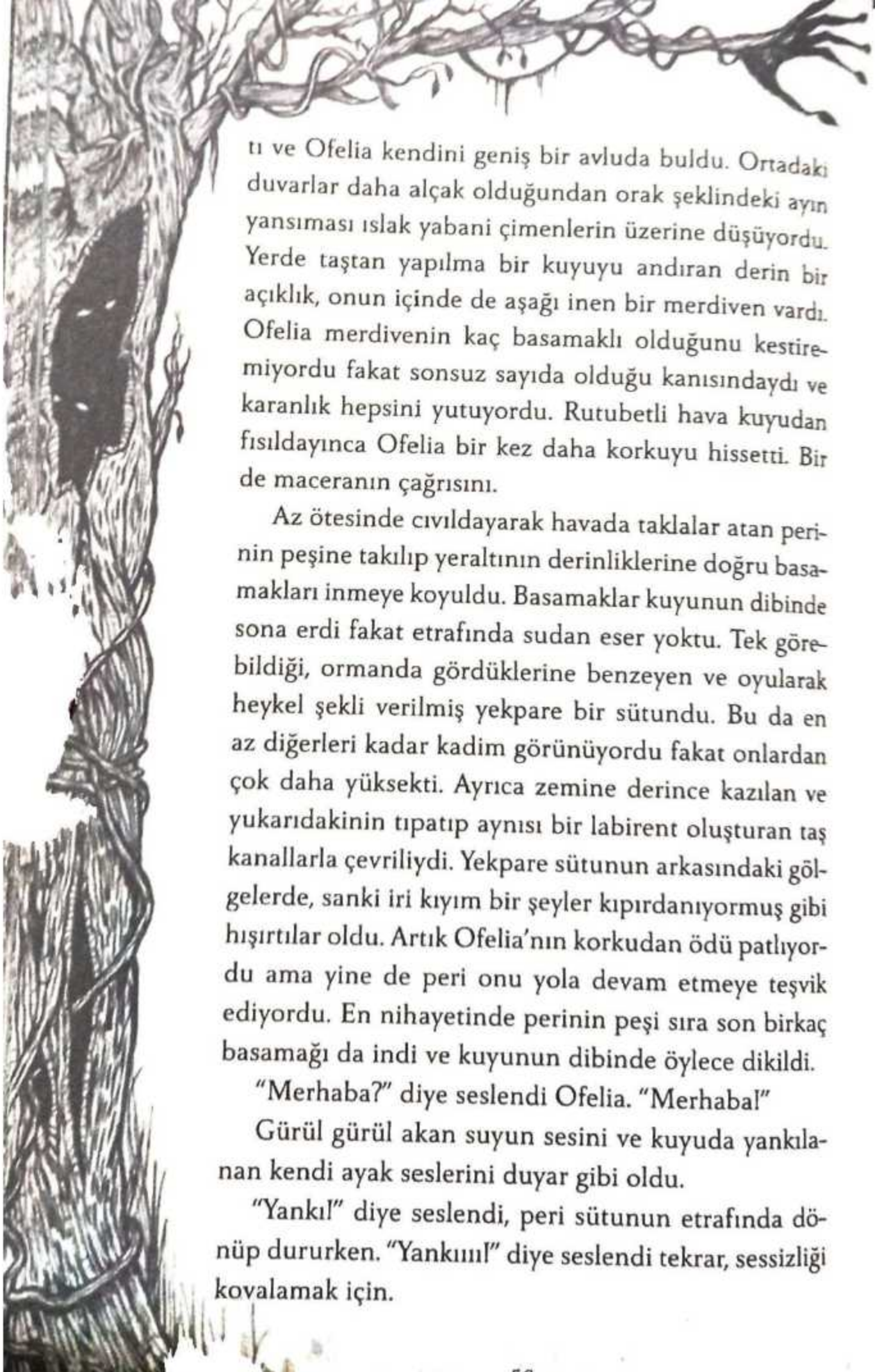
*

Ayakkabılarını ayağına geçirip perinin peşi sıra evden çıkarak geceye adımını attığında Ofelia'nın yüreğinde hâlâ korkudan eser yoktu. Sanki onu daha önce de takip etmiş gibi hissediyordu. Üstelik gecenin bir vaktinde hiç yoktan ortaya çıkmış olsalar bile kim perilere güvenmezdi ki! Zaten muhtemelen hep gece yarılarında ortaya çıkarlardı. Ve onları takip etmek zorundaydınız. Kitaplar böyle derdi. Kaldı ki o kitapların anlattığı masallar Ofelia'ya yetişkinlerin bu dünyaya dair yorumlarından çok daha doğru geliyordu. Yetişkinlerin sorularınızla muhatap olmak istemediği meselelerden yalnızca kitaplar bahsederdi. Yaşamdan. Ölümden. İyiden ve kötüden... ve hayattaki diğer önemli şeylerden.

Taş kemer, karanlığın içinde aniden yükseldiğinde Ofelia şaşırmadı.

Peri havada daireler çizerek kemerin altından geçti. Bu defa Ofelia'nın yanında onu durduracak bir Mercedes yoktu. Sağında ve solunda tüm heybetiyle yükselen labirentin kadim taş duvarları Ofelia'yı dur durak bilmeden dönüp durmaya zorlarken kız ne zaman bir köşede tereddüde kapılacak olsa peri onu devam etmeye yüreklendirdi. *Beni takip et! Beni takip et!* Ofelia kâh tepesinde kanat çırpan kâh yanında süzülen perinin neler şakıdığını anladığından emindi.

Ne zamandır yürüyordu? Ofelia bu sorunun cevabını kestiremiyordu. Kadim duvarlar gece göğünü çerçevelerken ayakkabıları, dolambaçlı geçitlerin zeminini halı misali örten yosunlara düşen çiyden ötürü sırılsıklamdı. Sanki bir rüyadaydı ve rüyalarda zaman diye bir şey olmazdı. Aniden duvarlar birbirinden uzaklaş-

tı ve Ofelia kendini geniş bir avluda buldu. Ortadaki duvarlar daha alçak olduğundan orak şeklindeki ayın yansıması ıslak yabani çimenlerin üzerine düşüyordu. Yerde taştan yapılma bir kuyuyu andıran derin bir açıklık, onun içinde de aşağı inen bir merdiven vardı. Ofelia merdivenin kaç basamaklı olduğunu kestiremiyordu fakat sonsuz sayıda olduğu kanısındaydı ve karanlık hepsini yutuyordu. Rutubetli hava kuyudan fısıldayınca Ofelia bir kez daha korkuyu hissetti. Bir de maceranın çağrısını.

Az ötesinde cıvıldayarak havada taklalar atan perinin peşine takılıp yeraltının derinliklerine doğru basamakları inmeye koyuldu. Basamaklar kuyunun dibinde sona erdi fakat etrafında sudan eser yoktu. Tek görebildiği, ormanda gördüklerine benzeyen ve oyularak heykel şekli verilmiş yekpare bir sütundu. Bu da en az diğerleri kadar kadim görünüyordu fakat onlardan çok daha yüksekti. Ayrıca zemine derince kazılan ve yukarıdakinin tıpatıp aynısı bir labirent oluşturan taş kanallarla çevriliydi. Yekpare sütunun arkasındaki gölgelerde, sanki iri kıyım bir şeyler kıpırdanıyormuş gibi hışırtılar oldu. Artık Ofelia'nın korkudan ödü patlıyordu ama yine de peri onu yola devam etmeye teşvik ediyordu. En nihayetinde perinin peşi sıra son birkaç basamağı da indi ve kuyunun dibinde öylece dikildi.

"Merhaba?" diye seslendi Ofelia. "Merhaba!"

Gürül gürül akan suyun sesini ve kuyuda yankılanan kendi ayak seslerini duyar gibi oldu.

"Yankı!" diye seslendi, peri sütunun etrafında dönüp dururken. "Yankıııı!" diye seslendi tekrar, sessizliği kovalamak için.

Peri ölü bir ağaç gövdesine konmuştu. Veyahut ölü bir ağaç gövdesine benzer bir şeye. Zira kanatlı yaratık elleriyle onun yamru yumru yüzeyine dokunduğunda Ofelia'nın yaşlı bir ağacın eğri büğrü kalıntıları sandığı şey kıpırdandı, doğruldu ve ona döndü.

Bu şey artık her neyse, devasaydı. Tıpkı koca kafasının tepesindeki kıvrımlı boynuzlar gibi. Ofelia'yı tepeden tırnağa süzen ve kedilerinkini andıran gözler o âna dek gördüklerinin hiçbirine benzemiyordu. Keçi sakalı çenesini gizliyor olsa da yanakları ve alnı sütuna oyulmuş süslemelerin tıpatıp aynısıyla bezeliydi. Derken yaratığın kendini duvarla bütünleşmiş kuru sarmaşıkların ve yosunların ağından kurtarmasıyla beraber Ofelia yaratığın gövdesinin yarı insan yarı keçi olduğunu gördü. Postundan böcekler ve topraklar döküldü. Kollarını ve bacaklarını oynattığında sanki nicedir gölgelerde saklanıyormuş gibi kemikleri çatırdadı.

"Ah! Demek sensin!" diye bağırdı adam. Evet, Ofelia onun bir erkek olduğundan emindi. "Dönmüşsün!"

Yaratık ağaç köküne benzeyen solgun, pençeli parmaklarını açarak Ofelia'ya doğru ihtiyatlı fakat hantal bir adım attı. Hakikaten devasaydı. Bir erkekten çok daha uzun boyluydu ve keçilerin arka bacaklarına benzeyen toynaklı bacakları üzerinde dikiliyordu. Şeklen kedilerin gözlerini andıran gözleri sanki gökyüzünden çalınmışlar gibi maviydi, uçuk fakat parlak bir maviydi ve gözbebekleri neredeyse görünmezdi. Teni ise sanki yüzyıllardır oracıkta bekliyormuş gibi ziyadesiyle serpilmiş ve yer yer aşınmış bir ağaç kabuğuna benziyordu...

Peri gururla şakıyordu. Tıpkı efendisinin buyurduğu gibi kızı getirmişti.

"Baksanıza! Kız kardeşiniz kimleri getirmiş!" diye mırıldandı yaratık, gövdesine kayışla tutturulmuş ahşap çantanın kapağını açarken.

Kız kardeşlerinin bir kitabın sayfalarından kopyaladığı suretin aynısına bürünmüş iki peri kanat çırparak çantadan çıktı. Üç peri kuyuyu dolduran soğuk ve nemli hava yüzünden geceliğinin üstüne giydiği hırkaya iyiden iyiye sarınan Ofelia'nın etrafında dönmeye başlayınca, boynuzlu efendileri neşeyle kıkırdadı. Perilerin efendisinin baston yutmuş gibi hareket etmesine şaşmamalıydı. Tabii şu hali yaşından da kaynaklanıyor olabilirdi. Yaşlı görünüyordu. Çok yaşlı.

"Benim adım Ofelia," dedi tüm o tuhaf mavi gözler ve boynuzlar gözünü korkutmamış gibi sesine cesurca bir tını vermeye çalışarak. "Senin adın ne?"

"Benim mi?" Yaratık pörsümüş göğsüne işaret etti. "Ha!" Sanki isimler dünyanın en önemsiz şeyiymiş gibi elini havada şöyle bir salladı. "Bazıları bana Pan der. Fakat öyle çok adım oldu ki!" Baston yutmuş gibi birkaç adım daha attı. "Yalnızca rüzgârın ve ağaçların telaffuz edebileceği kadim adlar..."

Yekpare sütunun ardında gözden kayboldu ama Ofelia yaratığın eğeninkini andıran hırıltılı fakat büyüleyici sesini hâlâ duyabiliyordu.

"Ben dağım, ormanım ve toprağım. Ben... ah..." Bir kez daha Ofelia'nın önünde belirdiğinde hem çok yaşlı hem de çok genç görünen haliyle keçilere taş çıkarırcasına meledi. "Ben..." Yaşını başını almış bir koç gibi homurdanarak uzuvlarını silkeledi. "Ben bir satirim. Ve sizin naçiz bir hizmetkârınızım, Ekselansları. Hep öyleydim ve daima öyle kalacağım."

Yaratık sarf ettiği çabanın etkisiyle çatır çutur sesler çıkararak boynuzlu kafasını öne eğip dizlerini bükerek reverans yapınca Ofelia kifayetsiz kaldı. *Ekselansları mı?* Ah, hayır. Adam onu başkasıyla karıştırıyor olmalıydı! Elbette. Bunu şimdiye dek çoktan anlamalıydı! Neden bir peri ona gelecekti ki? O yalnızca bir terzinin kızıydı.

Gerileyerek, "Hayır!" demeyi becerdi en nihayetinde Ofelia. "Hayır, ben..."

Satir başını kaldırdı ve kaskatı kesilmiş sırtını düzleştirdi.

"Siz Prenses Moanna'sınız..."

"Hayır, hayır!" diye karşı çıktı Ofelia. "Ben..."

"Siz Yeraltı Kralı'nın kızısınız," diye araya girdi Satir.

Bu adam neyden bahsediyordu böyle? Sözleri Ofelia'yı geceden ya da annesinin bedeninin ısıttığı yatağından çok ama çok uzaklardaki bu yerden daha çok korkutuyordu. Her ne kadar bazen ona sahip olmayı dilesek de gerçek sihir korkutucu bir şeydir.

"Hayır! Hayır!" diye karşı çıktı bir kez daha Ofelia. "Benim adım Ofelia. Annem de, babam da terzidir. Bana inanmak zorundasın."

Satir başını sertçe iki yana salladığında Ofelia onun sabırsızlığını hissetti. Ne var ki desenlerle bezeli yüzündeki eğlence emaresini de gözden kaçırmadı.

"Bunlar hep safsata, Ekselansları. Siz..." Pençeli parmağını ona doğrulttu. "Siz bir insanın rahminden doğmadınız. Sizi doğuran aydı."

Periler şevkle küçük başlarıyla onayladılar. Bir ay ışığı huzmesi Satir'in söylediklerine arka çıkmak istercesine kuyunun dibine doğru yol aldı ve perilerin kanatlarına gümüşi parıltılar düşürdü.

"Sol omzunuza bakın," dedi Satir. "Orada, söylediklerimin doğruluğunu ispat eden bir işaret göreceksiniz."

Ofelia sol omzuna baktı fakat tenini gözler önüne sermek için giysilerini sıyırmaya cüret edemedi. Onu daha çok korkutanın ne olduğundan emin değildi: Satir'in söylediklerinin gerçek olması mı yoksa yaratığın yalan söylüyor olması mı?

Bir prenses!

"Gerçek babanız dönüşünüzü mümkün kılmak için dünyanın dört bir yanına geçitler açmamızı emretmişti. Bu ise o geçitlerin sonuncusuydu." Satir içinde dikilmekte oldukları odaya işaret etti. "Fakat onun krallığına dönmenize izin vermeden önce özünüzün zarar görmediğinden ve bir ölümlüye dönüşmediğinizden emin olmamız gerek. Bunu kanıtlamak için..." Bir kez daha elini çantasına soktu. "Dolunaydan önce üç görevi tamamlamalısınız."

Çantasından çıkardığı kitap daha en başından oraya sığamayacak kadar büyük görünüyordu. Kahverengi deriyle kaplıydı.

"Bu *Kader Kitabı*'dır," dedi Satir ağır kitabı Ofelia'nın eline tutuştururken. Alnındaki çizgiler rüzgârın ve dalgaların çizdiği desenler gibi burgaçlar çiziyordu. "Kitabı sadece yalnızken açın..."

Kitabın ardından Ofelia'nın eline tutuşturduğu küçük kese, Ofelia onu salladığında şıngırdadı fakat Satir onunla ne yapacağını söylemedi. Yalnızca uçuk mavi gözleriyle onu izlemekle yetindi.

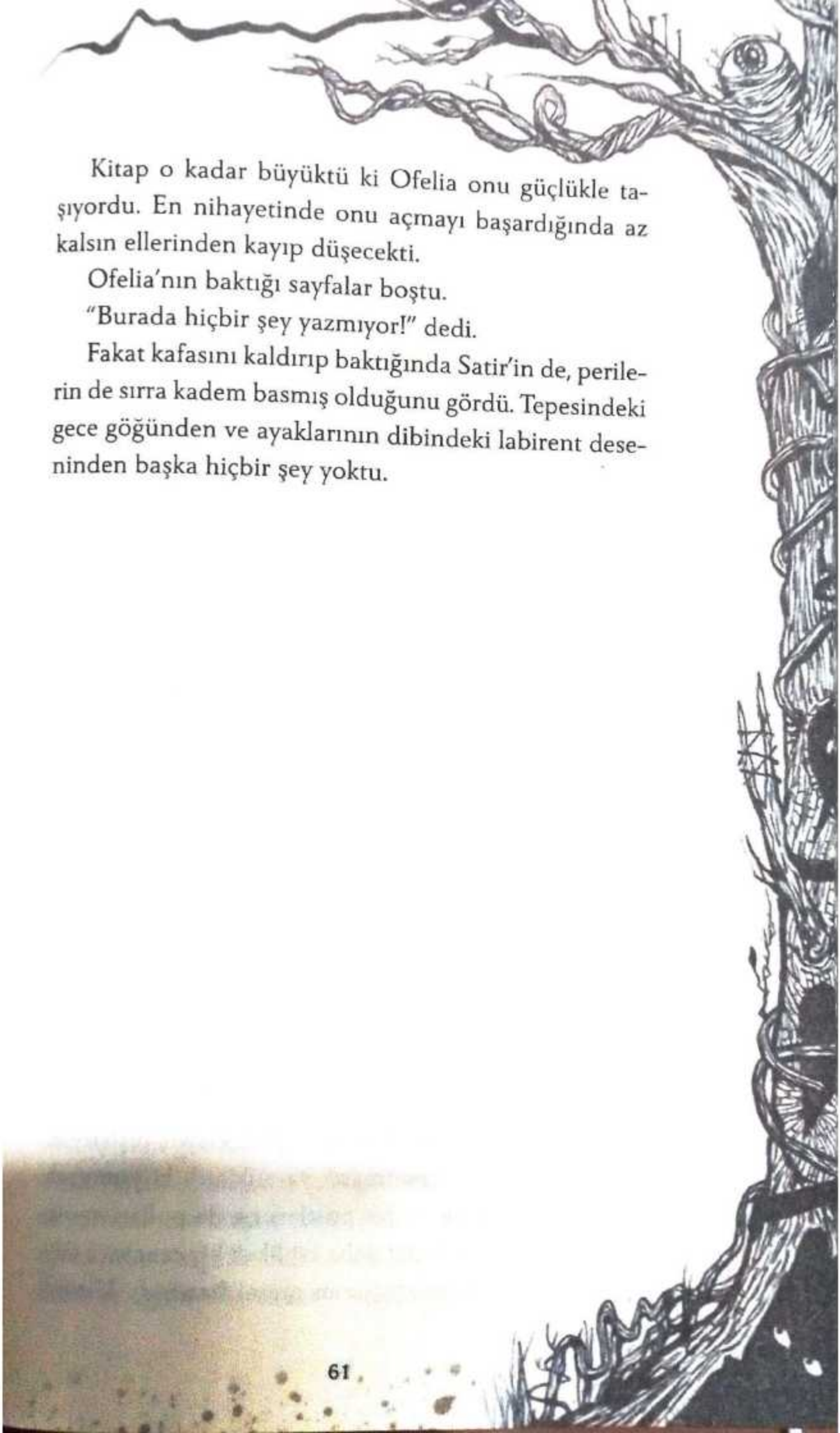
"Kitap size geleceğinizi gösterecek," dedi gerisin geri gölgelerin arasına çekilirken. "Ve ne yapılması gerektiğini."

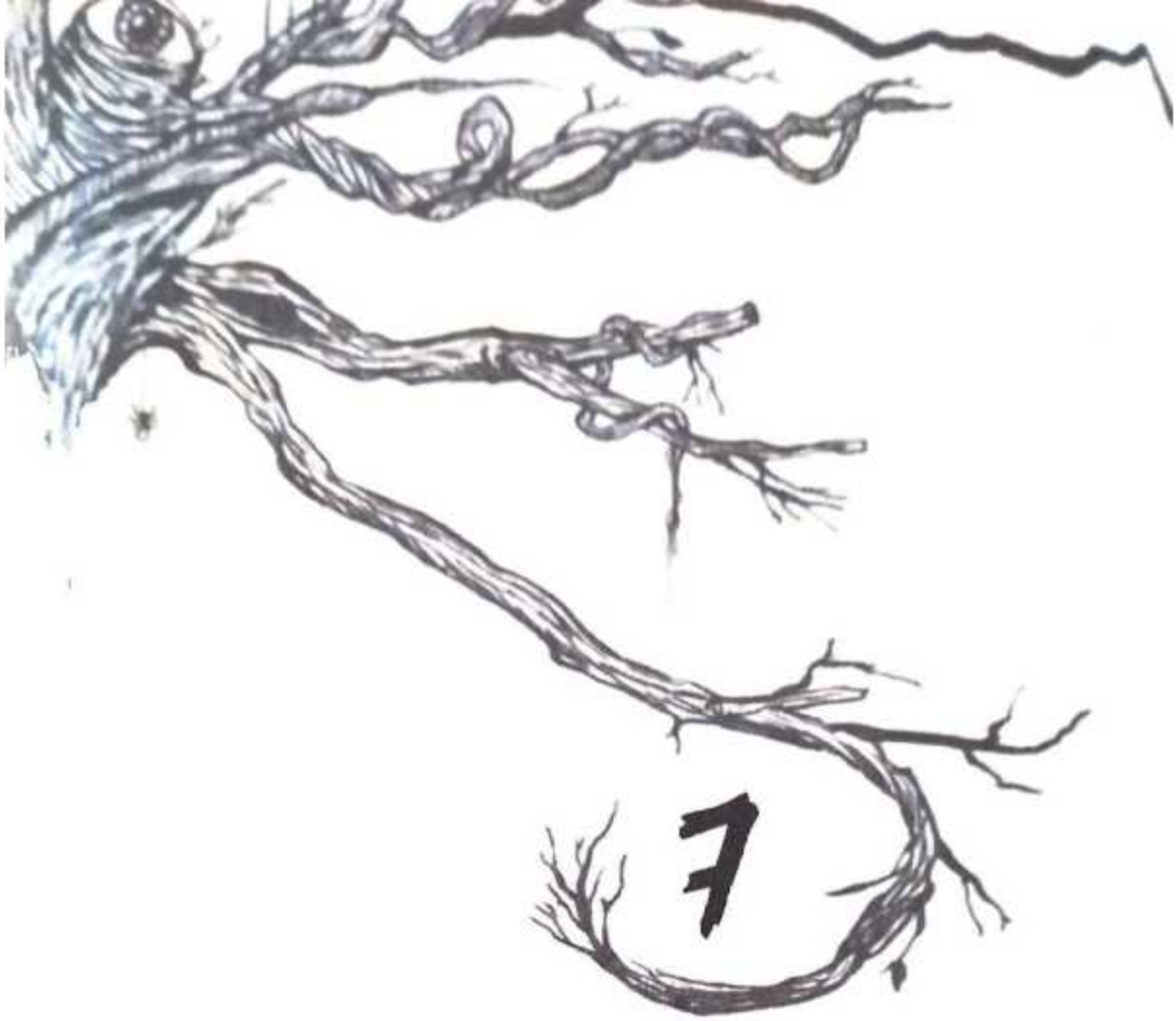
Kitap o kadar büyüktü ki Ofelia onu güçlükle taşıyordu. En nihayetinde onu açmayı başardığında az kalsın ellerinden kayıp düşecekti.

Ofelia'nın baktığı sayfalar boştu.

"Burada hiçbir şey yazmıyor!" dedi.

Fakat kafasını kaldırıp baktığında Satir'in de, perilerin de sırra kadem basmış olduğunu gördü. Tepesindeki gece göğünden ve ayaklarının dibindeki labirent deseninden başka hiçbir şey yoktu.

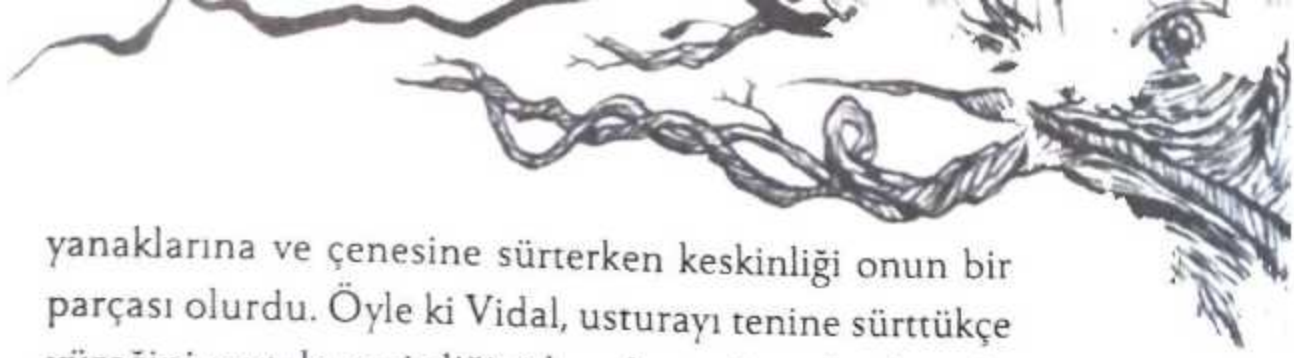

7

Ustura Keskinliğinde Dişler

Vidal'in usturası, kurt dişinden daha keskin ve parlak bıçağıyla fevkalade bir aletti. Sapı fildişindendi ve çeliği Alman malıydı. Bu usturayı Barcelona'dan, yağmalanmış bir mağazanın vitrininden almıştı. Burası bir beyefendinin her tür ihtiyacını karşılayabileceği türden sosyetik bir mağazaydı: seyahat kitleri, kişisel bakım setleri, pipolar, kalemler ve kemik taraklar. Fakat Vidal usturasını asla yalnızca bir kişisel bakım ürünü olarak görmemişti. Bu bir erkeğin yara açıp ısırmasını mümkün kılan bir aletti. Ustura onun pençesiydi, dişleriydi.

İnsanlar öyle savunmasız yaratıklardı ki yumuşak etlerini koruyacak ne bir postları ne de pulları vardı. Hal böyle olunca Vidal daha tehlikeli bir canavara dönüşmek için her sabah uzun mesai harcardı. Ustura

yanaklarına ve çenesine sürterken keskinliği onun bir parçası olurdu. Öyle ki Vidal, usturayı tenine sürttükçe yüreğini metale çevirdiğini hayal etmekten hoşlanırdı. Bıçağın yüzüne, bu sürgün yerinin yoksun olduğu nizamı ve parlaklığı kazandırışını izlemek çok hoşuna giderdi. Bu galiz orman, usturanın işini yaptığı her seferinde aynada gördüğü sinekkaydı surata benzeyene dek rehavete kapılamazdı.

Nizam. Güç. Ve hoş bir metal parlaklığı. Evet, buraya getirecekleri bunlardı. Bıçaklar ağaçları da insanları da kolaylıkla kesip biçerdi.

Yüzünün icabına baktıktan sonra sıra elbette botlarını cilalamaya geldi. Onları öyle etraflıca silip parlattı ki botlarının derisi sabah ışığını yansıtır oldu. Botlarının derisi parlak karanlığından, "Ölüm!" diye fısıldadı ve Vidal günün ilk sigarasının dumanını içine çekerken uygun adım yürüyen botların sesinin, gramofonunun hunisinden sabaha dökülen müzikle bir güzel harmanlandığını hayal etti. Vidal'in dinlediği müzik usturadan ve botlardan tuhaf bir biçimde farklı ve oyuncuydu. Acımasızlığın ve ölümün onun için bir danstan ibaret olduğunu ele veriyordu.

Vidal botlarının cilasının üzerinden son kez geçerken Mercedes kahvesi ve ekmeğiyle içeri girdi.

Kadın asla dokunmamaları konusunda ikaz edildikleri köstekli saatin yanında, masanın üstünde duran iki cılız tavşanı görünce bön bön bakmaktan kendini alamadı. Aşçı yamakları sabahtan beri, ailelerinin karnını doyurmak için tavşan avına çıkan iki kaçak avcıya Vidal'in neler ettiğinin dedikodusunu yapıp duruyorlardı. Baba ve oğula. Mercedes metal kahve fincanını tepsi-

den aldı ve tavşanların arasına koydu. Ne gaddarlık. Bu yerde ziyadesiyle gaddarlıkla karşılaşmıştı ve kimi zaman, o gaddarlığın kalbini yosun misali bağlayıp bağlamadığını merak ederdi.

"Mercedes." Vidal ne zaman adını telaffuz etse çıkan ses Mercedes'in kulağına tehdit gibi gelirdi. Gerçi Vidal genellikle onunla usulca konuşurdu fakat o hali Mercedes'e pençelerini kadifemsi postunun altında saklayan bir kediyi anımsatırdı. "Şu tavşanları bu geceki akşam yemeğine hazır edin."

Mercedes tavşanları masadan aldı ve cılız leşlerini inceledi.

"Çok genç olduklarından bunlardan lezzetli bir yemek çıkmaz."

Bu tavşanlarla karınlarını doyuracak olan hasta kızlar nerede acaba, diye merak etti. Bahçede askerlerden biri, yaşlı adamın oğlunun canı için nasıl yalvarıp yakardığını taklit etmişti. Vidal'in ikisini birden nasıl öldürdüğünü tarif ederken de kahkahalara boğulmuşlardı. İnsanların boğazlarını kesen, onları diri diri yakan ve gözlerini kırpmadan öldüren tüm bu askerler böyle gaddar mı doğmuşlardı? Bir zamanlar onlar da tıpkı Ofelia gibi birer çocuktu. Mercedes, Ofelia için korkuyordu. Kız bu yer için fazla masumdu ve annesi onu koruyamayacak kadar elden ayaktan düşmüştü. Ofelia'nın annesi gücü kendi yüreklerinde aramak yerine erkeklerde bulan kadınlardan biriydi.

"O halde," dedi Vidal. "Bir kâse yahni çıksa yeter. Bir de arka bacakların etini istiyorum."

"Emredersiniz, *señor*." Mercedes kendini doğrudan Vidal'in gözlerine bakmaya zorladı. Vidal'in, gözle-

rindeki nefreti görmesinden korksa da adam sandalyesinden kalkarken bakışlarını indirmedi. Bakışlarını indirseydi Vidal o halini suçluluk ve korku duyduğuna yorabilirdi ki bu ilkinden çok daha tehlikeliydi. Suçluluk onu şüphelendirir ve korku daha fazlasına açlık duymasına neden olurdu.

"Kahve biraz yanmış." Vidal ona yakın durmayı severdi. "Al da tadına bak."

Mercedes sol eliyle siyah metal fincanı aldı, zira sağ elinde hâlâ iki tavşanı tutmaktaydı. Körpecik, ölü şeyler. *Yakında sen de en az onlar kadar ölü olacaksın, Mercedes,* diye fısıldadı yüreği. *Yaptığın şeyi yapmaya devam edersen sonun onlar gibi olacak.*

Vidal onu izliyordu.

"Bu gibi şeylere dikkat etmelisin, Mercedes. Kâhya olan sensin."

Pürüzsüz ve temiz elini Mercedes'in omzuna koydu. Elini yavaşça koluna doğru kaydırmaya başladığındaysa Mercedes elbisesinin daha kalın bir kumaştan dikilmiş olmasını diledi. Zira elbisesinin kumaşı o kadar incelmişti ki adamın parmaklarını teninde hissedebiliyordu.

"Nasıl isterseniz, *señor.*"

Vidal'in kadınlara karşı doymak bilmeyen bir açlığı vardı. Gerçi hepsi adamın esasında kendilerinden tiksindiğini bilirdi. Mercedes, onu kollarının arasına aldığında Ofelia'nın annesinin adamın gözlerindeki horgörüyü fark edip etmediğini merak etti.

Odadan çıktığında Vidal onu geri çağırmadı fakat Mercedes adamın bakışlarını tıpkı bir bıçağın sivri ucu gibi kürek kemiklerinin arasında hissetti.

Tavşanları alt kattaki mutfağa götürdü ve Rocio adındaki aşçıya, Capitán'ın kahveden şikâyet ettiğini söyledi.

"Şımarık züppenin tekil" dedi Rocio.

Aşçı yamakları güldüler. Rosa, Mariana, Emilia, Valeria... Çoğunun Capitán'dan korkmasına bile gerek yoktu zira onu nadiren görürlerdi. Onun ve adamlarının yaptıklarını bilmek istemezlerdi. Mercedes onlar kadar kör olabilmeyi diledi. Gerçi belki de yaşlı kadınların umursamazlığının nedeni vaktiyle çok şey görüp geçirmiş olmalarıydı.

"Akşam yemeği için biraz daha bifteğe ve bir tavuğa daha ihtiyacımız var." Mercedes iki kovayı hizmetçilerden birinin hazırladığı kaynar suyla doldurdu. Ofelia'nın annesi banyo yapmak istemişti.

"Biraz daha biftek ve bir tavuk daha mı? Peki bunları nereden bulacağız?" diye sordu aşçı alay edercesine.

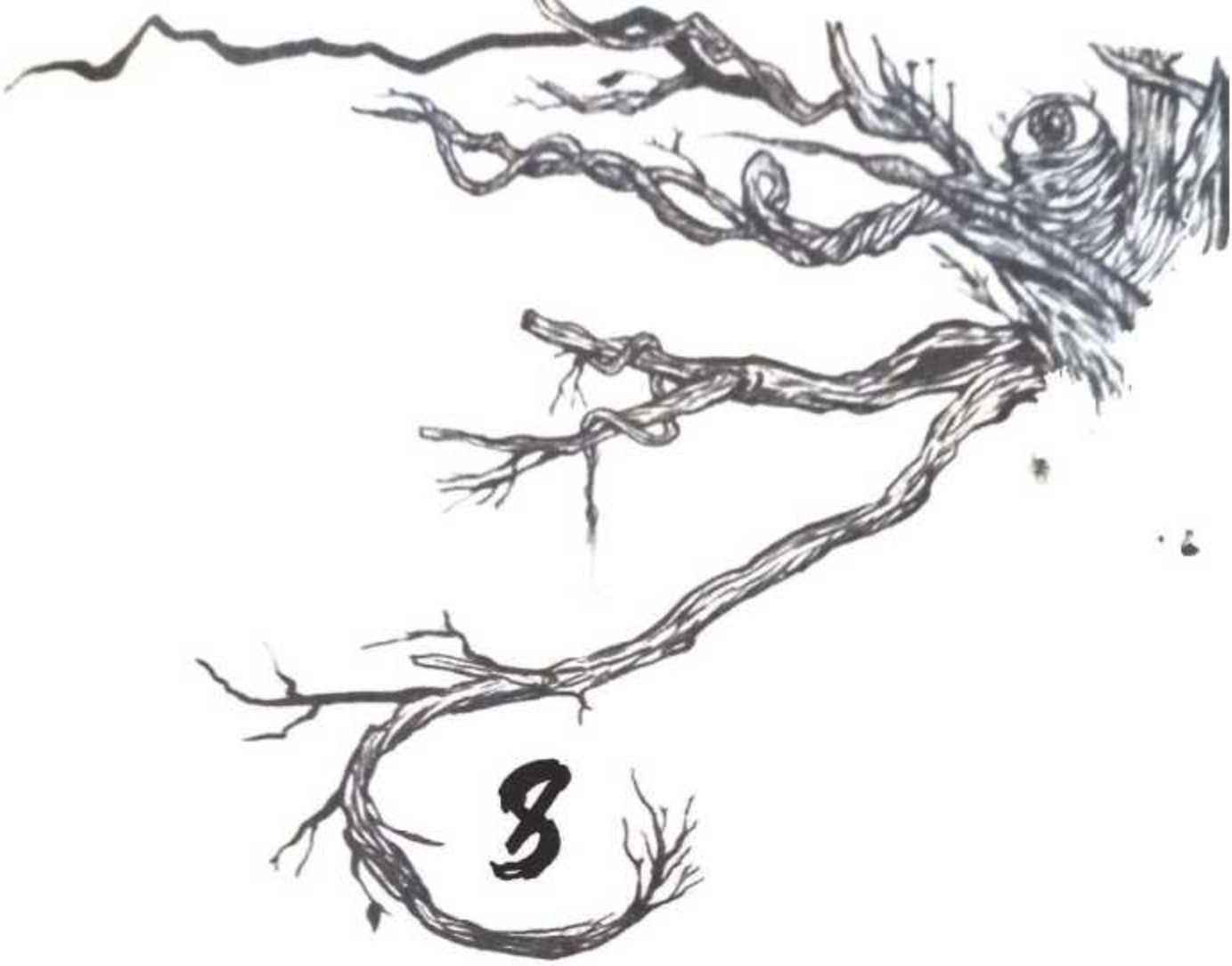
Mariana civar köylerden birindendi ve askerde iki oğlu vardı. "Erkekler savaşmak ister," derdi yaşlı kadın sık sık. "Tabiatları böyledir." Acaba neyin uğruna savaştıklarını umursamazlar mıydı? Peki ya kadınlar?

"Herkesi davet etti," dedi Mercedes. "Papazı, generali, doktoru, valiyi ve hatta karısını... Anlayacağınız herkesi doyurmak zorundayız."

"Üstelik tıpkı bir ahır dolusu aç domuz gibi önlerine ne konursa silip süpüreceklerl" diye seslendi aşçı, kovaları merdivene doğru taşımakta olan Mercedes'in arkasından.

Aşçı yamakları masaya bulaşan tavşan kanını fırçalarla ovarak temizlerken gülüyorlardı.

Bilmek istemezlerdi...

3

Bir Prenses

Ofelia annesine labirentten ya da Satir'den bahsetmedi. Peri onu almaya gelmeden önce kendini annesine çok yakın hissetmişti. Fakat şimdi, gerisin geriye sıcak yatağa kıvrılıp annesinin suratına bakarak karanlıkta öylece uzanırken Satir'in sözleri zihninde yankılanıyor ve Ofelia gerçekten yanında yatan kadının kızı olup olmadığını merak ediyordu.

Hilal. Anne.

Solgun sabah güneşi tozlu pencerelerden içeri süzülüp de annesi ona gülümsediğinde ve sanki o düşünceleri kafasından kovmak istercesine alnına bir öpücük kondurduğunda Ofelia çok büyük bir vicdan azabı duydu.

Mercedes ve başka bir hizmetçi bitişikteki odada duran küveti dumanı tüten sıcak sularla doldururken, *Ona ihanet etme!* dedi kendi kendine. *O yapayalnız! En az benim kadar yalnız...* Küvet şehirdeki çok daha şatafatlı bir evden getirilmişe benziyordu. O evlerden pek çoğu, Ofelia'nın babasının canını da alan savaş esnasında yerle bir olmuştu. Hatta Ofelia ve arkadaşları, vaktiyle o terk edilmiş odalarda yaşayan çocukların hayaletleriymiş gibi yaparak sıklıkla harabelerde oyun oynardı.

"Banyoyu kendim için hazırlatmadım. Senin için hazırlattım Ofelia! Hadi kalk!"

Annesi ona gülümsedi fakat Ofelia bu gülümsemenin aslında Kurt için olduğunu biliyordu. Annesi kızının temizlenmesini ve adamın karşısına güzel kıyafetlerle, yapılmış saçlarla ve cilalanmış ayakkabılarla çıkmasını istiyordu. Her ne kadar onunla pek ilgilenmese de Kurt yakınlarında olduğunda annesinin gözleri parlıyor ve solgun yanakları al al oluyordu.

Ofelia, belki onu labirent hakkında uyardığından, belki de Mercedes'in de kendine has sırları olduğundan ona Satir'den bahsetmeye can atıyordu. Mercedes'in gözlerinde, Ofelia'nın annesinin gözlerinde bulamadığı bir tür hâkimiyet vardı.

"Ofelia!"

Bu sabah annesi beyaz elbisesinin içinde tıpkı bir gelin gibi görünüyordu. Ne var ki Kurt sanki ayaklarını mideye indirmiş gibi annesi bir kez daha tekerlekli sandalyeye kurulmuştu. Kurt onu sakat bırakmıştı. Eskiden annesi mutfakta yemek yaparken o ayakların üzerinde dans ederdi. Ofelia'nın babası bu manzaraya

bayılırdı. Ofelia babasının kucağına tırmanır ve birlikte annesinin dans edişini izlerlerdi.

"Baban bu akşam bir ziyafet veriyor. Bak senin için ne diktim!"

Annesinin havaya kaldırdığı elbise orman kadar yeşildi.

"Beğendin mi?" Annesi ipekli kumaşı okşadı. "Senin yaşındayken böyle güzel bir elbiseye sahip olmak için neler vermezdim! Üstelik şu ayakkabılara da bak!"

Askerlerin botları kadar siyah ve parlaktılar. Ne bu ayakkabılar ne de yeşil olmasına rağmen bu elbise ormana aitti.

"Ayakkabıları beğendin mi?" Annesinin gözleri heyecandan fal taşı misali açılmıştı. Azar yemiş küçük bir kız gibi karşısındakini hoşnut etmeye hevesli görünüyordu. Ofelia hem ona acıdı hem de onun adına utandı.

"Evet, *mama*," diye mırıldandı. "Evet. Çok güzeller."

Annesinin bakışları ürkekti. *Bana yardım et*, diye yakarıyorlardı. *Onu memnun etmeme yardım et.* Bu hali Ofelia'nın buz kesmesine neden oldu. Sanki yine labirentteydi ve duvarlarındaki gölgeler kalbini karartıyordu.

"Hadi biraz kıpırda." Annesi hayal kırıklığıyla ağırlaşan gözkapakları yüzünden bakışlarını aşağı kaydırdı. "Hava soğumadan önce banyonu yap."

Tüm o dikişler...

Carmen o elbiseyi dikmek için saatlerce uğraşıp didinmişti fakat kızının gözlerindeki hakikati, elbiseyi Ofelia için değil de kızına "baba" demesini tembihlediği adam için diktiği gerçeğini görmek istemiyordu. Oysa o unvan ölü bir adama aitti.

Hepimiz kendi peri masallarımızı yaratırız. *Bu elbise kocamın kızımı sevmesini sağlayacak.* İşte, Carmen Cardoso'nun kendi kendine yutturmaya çalıştığı masal buydu. Hâlbuki Vidal'in yalnızca doğmamış çocuğu önemsediğini, yalnızca ona babalık edeceğini biliyordu. Bir çocuğa yeni bir sevgi uğruna ihanet etmek korkunç bir günahtı ve Ofelia'nın hâlâ gülümsemekte olan annesinin parmakları elbisenin düğmelerini açarken titriyordu. Hayatın da sevginin de dilediğince şekilleneceğini zikrederek kendini kandırır gibiydi.

•••

Banyo beyaz buhardan peçelerin ardına saklanmıştı. Ofelia kapıyı arkasından kapattığında o peçelerin tenini ısıtıp ıslattığını hissetti. Küvet aya doğru yola çıkmaya hazır, davetkâr, beyaz porselen bir tekneye benziyordu fakat Ofelia'nın nihayet yalnız kalmaya hevesli olmasının nedeni sıcak banyo değildi.

Satir'in kitabı ve küçük kese annesinin eline geçmesin diye önceki gece onları banyodaki radyatörün arkasına gizlemişti. Bu onun sırrıydı ve annesinin kitaplardan hiç haz etmemesinin yanı sıra bir de Satir'in hediyesinin, başka birinin onu görmesi ya da ona dokunması durumunda büyüsünü kaybedeceğinden endişeleniyordu.

Küvetin kenarına oturduğunda ağır kitabı güçlükle kucağına yerleştirdi. Deri cildi yıpranmış bir ağaç kabuğunu andırıyordu ve sayfalarıysa hâlâ boştu fakat her nasılsa, Ofelia bunun değişeceğinden emindi. Gerçekten önemli olan her şey gözlerden gizlenirdi. Ofelia hâlâ bunu bilebilecek kadar gençti.

Derken boş sayfalardan biri, Ofelia ona dokunur dokunmaz kahverengi ve uçuk yeşil mürekkep kanamaya başladı. Sağdaki sayfada önce bir karakurbağası, sonra bir el ve en nihayetinde de bir labirent çizimi belirdi. Sayfanın kenarlarında çiçekler açarken sayfanın orta yerinde eğri büğrü, yaşlı bir ağaç zuhur etti. Yapraksız dalları boynuz misali büküldü, gövdesi yarılıp koflaştı.

Bir kız, ağacın gövdesindeki yarığa girip diz çökmüş, oturduğu yerden Ofelia'ya bakıyordu. Yalınayaktı fakat üzerinde, Ofelia'nın annesinin diktiği yeşil elbiseyle beyaz önlüğün tıpatıp aynısı vardı. Sağ sayfadaki çizim tamamlandığında soldaki sayfa, sanki görünmez bir tezhipçi tarafından sansar kuyruğundan yapılmış bir fırçayla yazılıyorlarmış gibi eski görünümlü, sepya rengi harflerle dolmaya başladı. Harfler o kadar güzeldi ki Ofelia birkaç dakika boyunca gözlerini onlardan alamadı fakat sonra okumaya koyuldu:

Vakti zamanında ormanlar henüz körpecikken,
sihirle ve çeşit çeşit kerametle dolu yaratıklara
ev sahipliği yapardı...

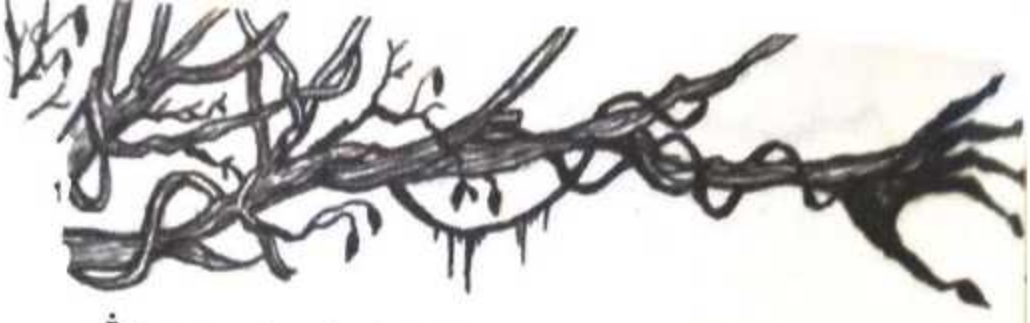
"Ofelia!" Annesi kapıya vurdu. "Acele et! Elbiseyi üzerinde görmek istiyorum. Güzel olmanı istiyorum. Capitán için."

İhanet...

Ofelia aynanın önüne geçti. Buhardan buğulanan cam yansımasını bulanıklaştırıyordu. Ofelia bornozunun sol omzunu sıyırdı.

"Prenseslere benzeyeceksin!" diye seslendi annesi kapının ardından.

Ofelia gözlerini yansımasına dikti.

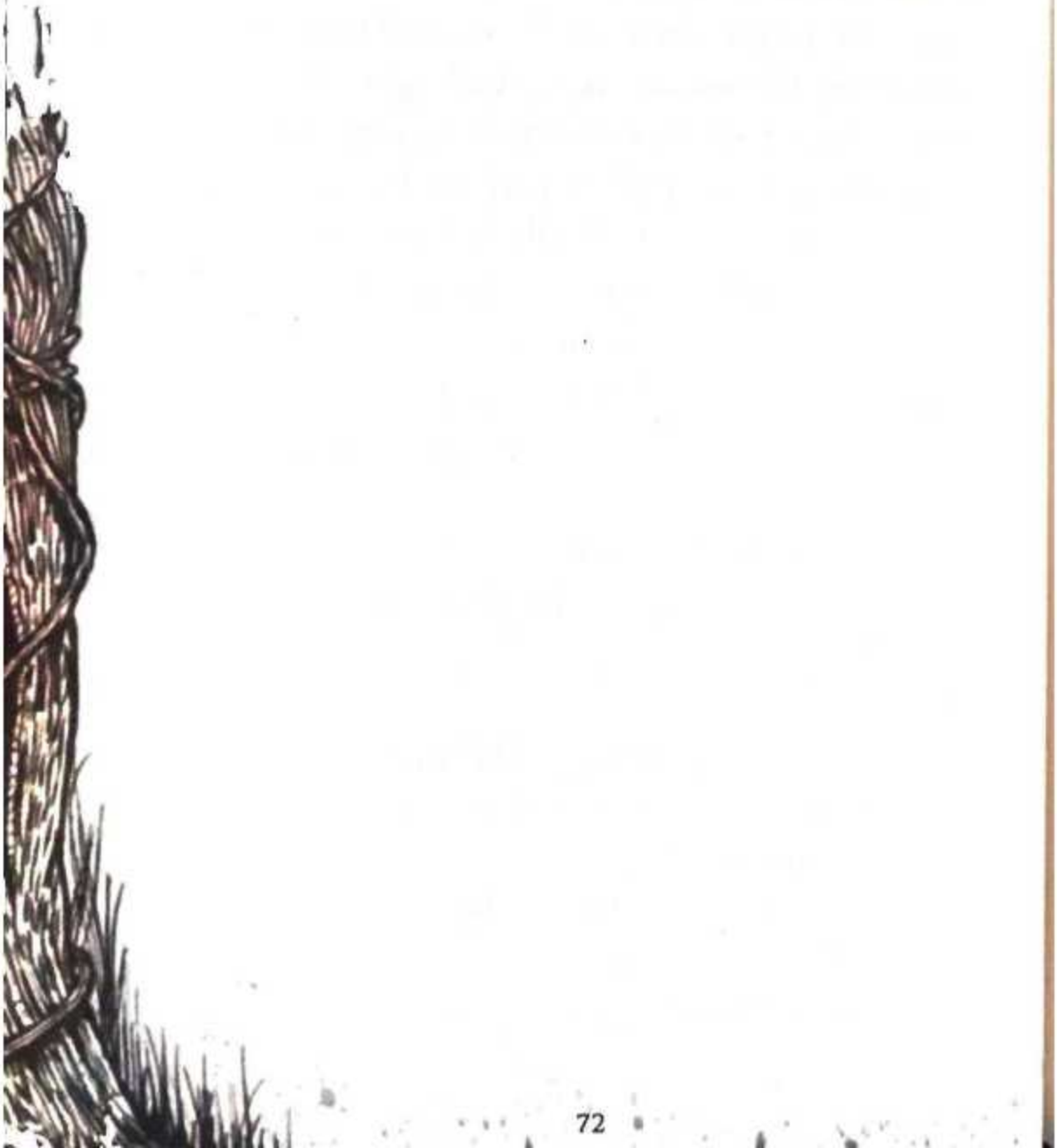

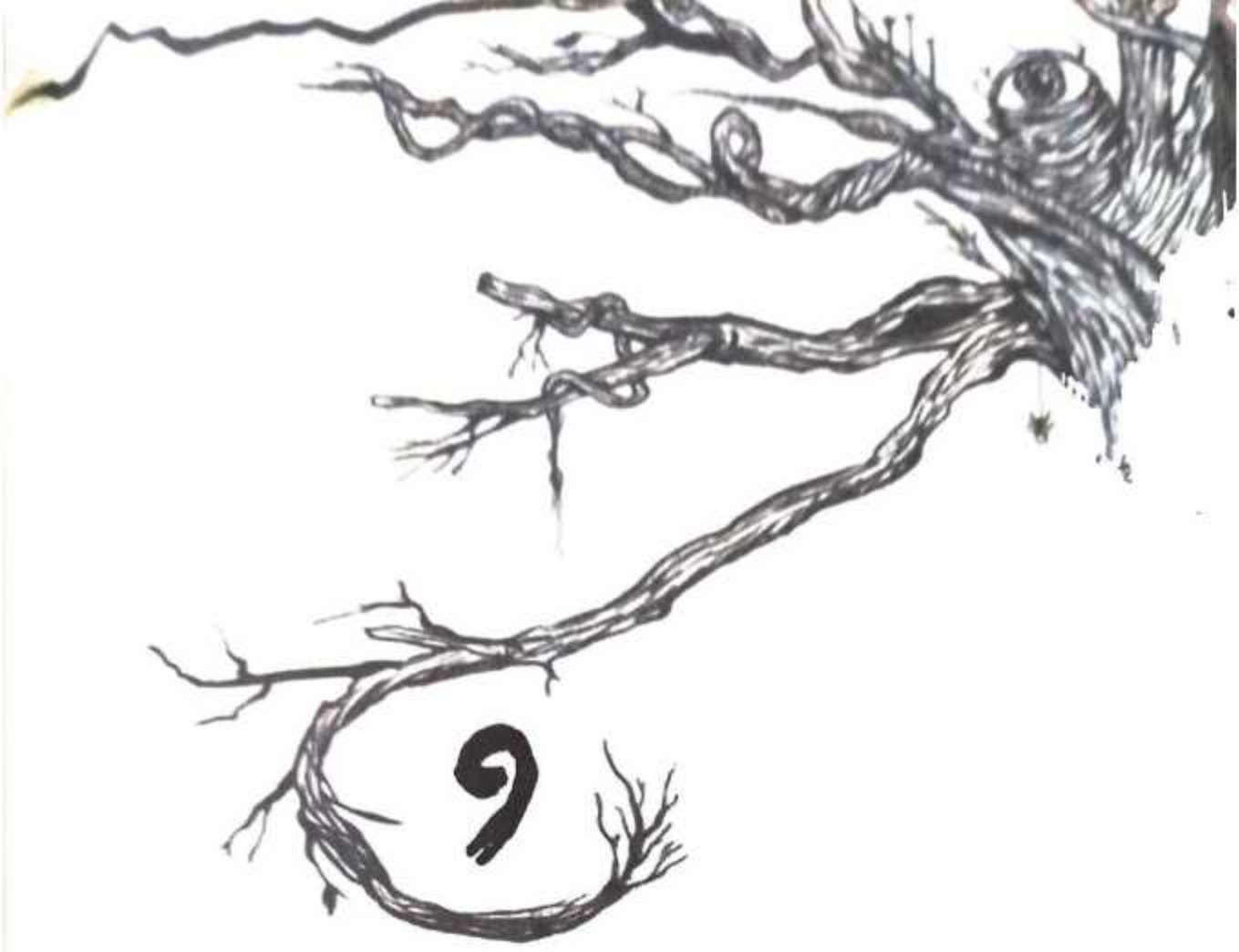
İşte, oradaydı: Kitabın sayfalarını dolduran sepya mürekkebin bizzat kendisiyle tenine çizilmiş gibi apaçık görünen üç yıldızın kuşattığı, orak şeklinde bir ay. Satir doğruyu söylemişti.

"Bir prenses," diye fısıldadı Ofelia.

Yansımasına baktı.

Ve gülümsedi.

9

Süt ve İlaç

Allem edilecek, kallem edilecek ve elbette Capitán'ın akşam yemeğine davet ettiği konuklar için yeterince yiyecek denkleştirilecekti. Askerleri öyle olmasını sağlamışlardı ve mutfaktaki herkes adamların neler karıştırdığını biliyordu. Köydeki ailelerden bazıları birkaç gün aç kalacaktı fakat askerler kapılarına dayanıp çiftçinin çocukları için sakladığı son tavuğu ya da patatesi istediğinde ne diyeceklerdi ki? Mercedes aşçı yamaklarıyla birlikte sebzeleri doğrarken utançtan yerin dibine geçti. Kadınlar bıçakları ancak bunun için kullanırdı: Bıçaklarıyla o kadınların kocalarını, oğullarını ve kızlarını öldüren erkeklere yemek yapmak.

Soğan doğradığı bıçak pek çok aşçı yamağının önlüklerinin ön cebinde, göbeklerinin hemen altında, em-

niyette ve daima kullanıma hazır vaziyette sakladığı bıçakların aynısıydı. Nispeten kısa olan keskin kısmı en fazla sekiz santim uzunluğundaydı, ucuz çelikten dövülmüştü ve yıpranmış, ahşap bir sapı vardı.

Mercedes gözlerini bıçaktan ayıramıyordu. Hâlâ Capitán'ın elini kolunda hissediyordu. Günün birinde gitmesine izin vermezse ne olacaktı? İncecik bıçağı lekeli önlüğüne silerken aklından geçenleri diğerlerinin anlamadığı kesindi. Oğullarının birbiriyle savaştığını ve dışarıdaki üniformalıları unutmak için kâh gülüyor kâh dedikodu yapıyorlardı. Belki de haklıydılar. Belki de hayat bundan fazlasıydı. Hiçbir şey ormanın sessizliğine, güneşin sıcaklığına, ayın ışığına mani olamıyordu. Mercedes onların kahkahasına eşlik etmek için yanıp tutuşuyordu fakat gönlü yorgundu. Çok uzun zamandır korkuyordu.

"O tavukların doğru düzgün temizlendiğinden emin olun," dedi. "Ve fasulyeleri de sakın unutmayın."

Sesi arzu ettiğinden daha sert çıkmıştı fakat diğerlerinin ona aldırdığı yoktu. Mercedes'in, Ofelia'nın annesinin dikerken gösterdiği özenin aynısıyla ütülediği yeşil elbisesi ve beyaz önlüğüyle mutfak kapısının önünde dikilen Ofelia'ya gülümseyerek bakıyorlardı. Kıyafetleri kızın bir kitap karakteri gibi görünmesine neden olmuştu. Öyle ki Mercedes'in çocukken pek sevdiği kitaplardan birinden fırlamış gibi görünüyordu. Mercedes'in annesi sıklıkla ona ve erkek kardeşine kitap getirirdi. Bir öğretmendi fakat askerler köylerini yaktığında kitapları onu koruyamamıştı. Alevler annesini de kitaplarını da yutmuştu.

"Muhteşem görünüyorsun, yavrum!" diye bağırıverdi aşçı. "Çok güzelsin."

"Evet! Elbisen de ne güzelmiş!" dedi Rosa şefkatle yumuşayan yüzüyle. Onun da Ofelia'nın yaşında bir kızı vardı. Kız onlara çocuklarını ve torunlarını anımsatıyordu... ve vakti zamanında oldukları kızları.

Aynı şefkatin yüreğini ele geçirmiş olmasına rağmen, "İşinizin başına dönün! Zamanınızı boşa harcamayın," diye çıkıştı Mercedes.

Yürüyerek Ofelia'nın yanına gitti ve nazikçe kızın elbisesinin yakasını düzeltti. Annesi gerçekten de hünerli bir terziydi ve kızı için diktiği elbise bir anlığına eski değirmenin mutfağında bir büyü yapıverdi: Elbise ve kızın mutlulukla parıldayan, yeni açmış çiçeklerin güzelliğiyle taçlanmış yüzü. Evet, yalnızca bir anlığına onları huzurlu ve tastamam bir dünyanın varlığına inandırdı.

"Biraz ballı süt ister misin?"

Ofelia başıyla onaylayınca Mercedes onu dışarı çıkarıp memeleri sütle sertleşmiş kahverengi bir ineğin ağaçların altında durduğu yere götürdü. Mercedes parmaklarının üzerinden akan ılık ve beyaz sütle kovayı doldurdu.

"Geri çekil," dedi Ofelia'ya usulca. "Elbisene süt bulaştırmayı göze alamayız. Şu halinle prenseslere benziyorsun."

Ofelia tereddütle geriye doğru bir adım attı.

"Perilere inanır mısın, Mercedes?" diye sordu, kadın ineğin pürüzsüz böğrünü okşarken.

Mercedes ineğin meme uçlarını son bir kez daha sıktı. "Hayır. Fakat küçük bir kızken inanırdım. O zamanlar, şimdilerde artık inanmadığım pek çok şeye inanırdım."

İnek sabırsızca böğürdü. İnsanları değil, buzağıları beslemek istiyordu. Mercedes onu elleriyle ve usulca söylediği birkaç sözle sakinleştirdi.

Ofelia elbisesini de sütü de unutup Mercedes'in yanına gitti.

"Dün gece bir peri beni ziyarete geldi," dedi usulca.

"Gerçekten mi?" Mercedes kovaya küçük bir kâse daldırdı ve kâseyi ılık sütle doldurdu.

Ofelia gözleri fal taşı gibi açılmış halde başıyla onayladı. "Evet. Ve yalnız da değildi! Üç taneydiler. Üstelik bir de Satir vardı!"

"Satir mi?" Mercedes doğruldu.

"Evet. Çok yaşlıydı... ayrıca çok uzun boylu ve çok zayıftı." Ofelia elleriyle havaya ızbandut gibi bir şekil çizdi. "Yaşlı görünüyor ve yaşlı kokuyordu... Küf gibi kokuyordu. Yağmur yağdığı zaman toprak nasıl kokuyorsa öyle. Ve biraz da şu inek gibi."

Ve bilmeni istiyorum, der gibiydi gözleriyle. *Lütfen inan bana, Mercedes!* İnsanın kimseyle paylaşamayacağı sırları olması ya da başkalarının görmek istemediği bir hakikate inanması güçtü. Mercedes bunu adı gibi bilirdi.

"Bir Satir," diye tekrarladı. "Annem beni satirlere karşı dikkatli olmam konusunda uyarmıştı. Bazen iyilerdir, bazense tam tersi..."

Bu hatıra dudaklarına bir gülümseme kondurdu; hatıra ve kız. Fakat Capitán'ın yanında subaylarından biriyle onlara doğru yürümekte olduğunu görünce gülümsemesi soldu. Dünya aniden gölgelerle doldu.

"Mercedes!"

Vidal küçük kızı öyle uluorta görmezden geldi ki Mercedes'in bir anlığına da olsa Ofelia'nın aslında orada olmadığına inanmasına sebep oldu.

"Beni takip et. Sana ambarda ihtiyacım var."

Mercedes onunla gitti. Elbette. Kızın, ılık sütün ve

ineğin tenini okşayan soluğunun yanında kalmayı yeğlemesine rağmen.

Birkaç asker ambarın önüne yanaşmış bir kamyondan yükleri indiriyordu. Komuta subayı Teğmen Medem, Vidal'i selamladı.

"İstediğiniz her şeyi getirdik, Capitán. Tam da söz verildiği gibi." Teğmenin üniforması tıpkı oyuncak bir askerinki kadar temiz ve kolalıydı. Ambara doğru önden giderken, "Un, tuz, yağ, ilaç," diye sıraladı. "Zeytin, domuz pastırması..." Gururla sepetlere ve mukavva kutulara işaret etti. Tozlu raflar paketlerle ve konservelerle tıka basa doluydu.

Vidal kahverengi kese kâğıdına sarılı küçük bir paketi kokladı. Tütününü pek severdi. İçkisini de öyle.

"Ve işte, karneler de burada." Teğmen Medem'in Vidal'e uzattığı birkaç düzine makbuz, savaşın tarlaları yakıp kül ettiği ve geriye kalanların da ordunun kontrolünde olmasından dolayı çiftçilerin bile çocuklarının karnını doyuramadığı günlerde kıymetli bir maldı. Medem'in adamlarının değirmene getirdiği kutular birden fazla köyün açlığını giderebilirdi. Fakat Mercedes'in gözleri yiyecek kutularında değildi. Onun gözleri, etiketlerinde Kızıl Haç olan yığına kilitlenmişti. İlaçlar. Neredeyse her yarayı iyileştirmeye yetecek kadar ilaç. Bilhassa da bir bacak yarasını.

"Mercedes." Vidal ambarın kapısındaki kilidi inceliyordu. "Anahtar."

Mercedes cebindeki halkadan çıkardığı anahtarı Vidal'e uzattı.

"Tek anahtar bu mu?"

Mercedes başıyla onayladı.

"Bundan böyle bende kalacak."

İşte yine o bakış. Acaba ne biliyordu?

"Capitán!" Dışarıdan seslenen Garces adındaki subay gelincikler kadar sıskaydı ve hizmetçilere daima gülücükler saçardı.

Vidal ona aldırış etmedi. Elinde anahtarla Mercedes'e bakmayı sürdürdü. Bakışları hem tehditkâr hem de kışkırtıcıydı. En sevdiği oyunu oynuyordu: Korku oyununu.

Biliyor, diye düşündü Mercedes bir kez daha. *Hayır, bilmiyor, Mercedes. Herkese böyle bakar.* Vidal nihayet ona arkasını dönüp dışarı çıktığında Mercedes ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. *Nefes al, Mercedes.*

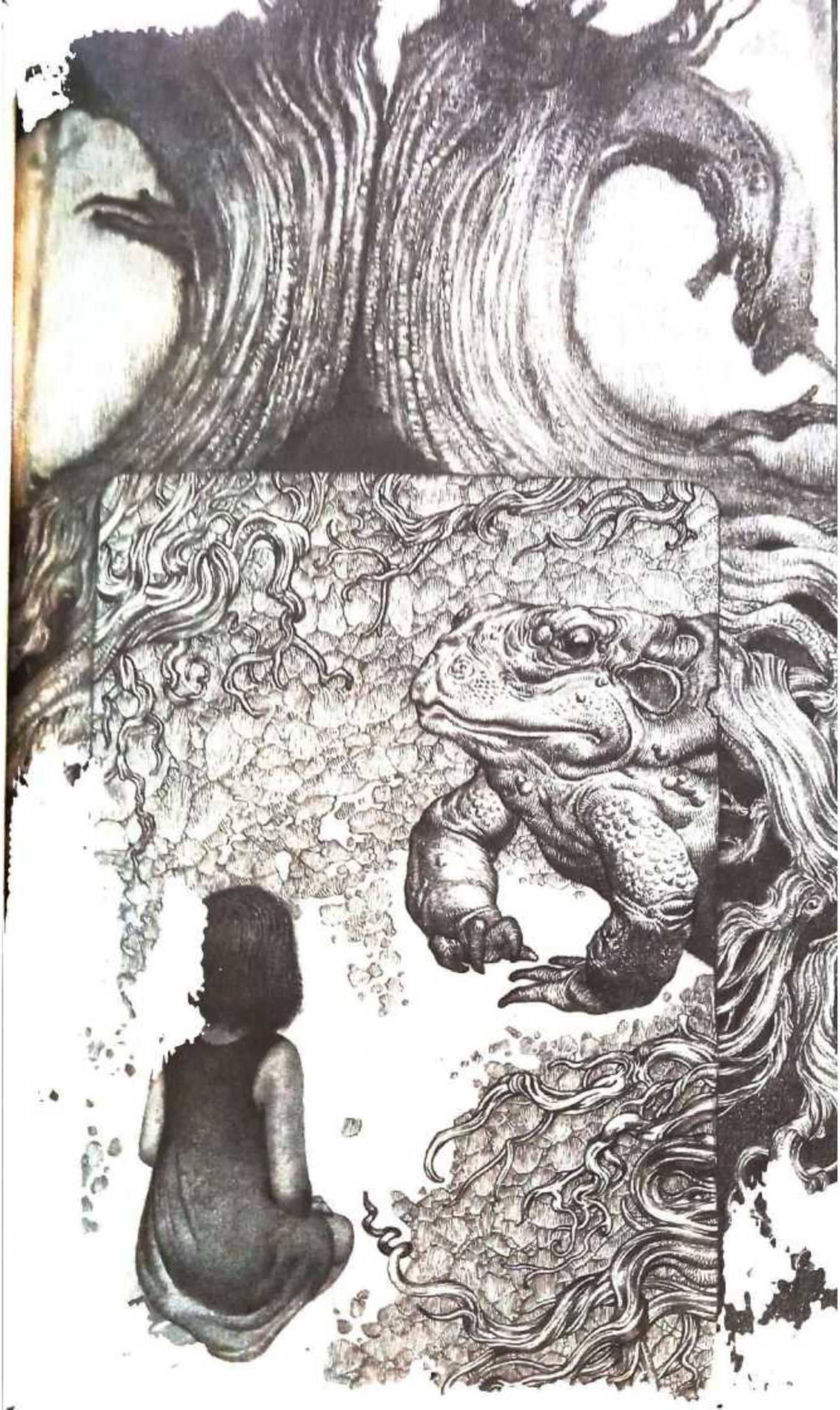
Vidal dürbünlerinin ardından ormanı kolaçan etmekte olan Serrano'ya katıldı.

Mercedes adamın dürbünü Vidal'e uzatırken, "Önemli bir şey olmayabilir, Capitán," dediğini duydu fakat dikkatlerini çeken şeyi çıplak gözleriyle de görebiliyordu: İncecik, neredeyse görünmez bir duman filizi ağaçların arasından yükselerek mavi gökyüzüne doğru haince bir çizgi çiziyordu.

Vidal dürbünü indirdi. "Hayır. Bu onlar. Eminim."

Yalnızca birkaç dakika içinde atlarının sırtına bindiler. Mercedes dörtnala ormanda gözden kaybolmalarını izledi. Yalnızca o adamlar ateş yakardı. Askerlerin avlamaya geldiği adamlar.

Nefes al, Mercedes.

LABİRENT

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Francisco Ayuso adında bir asilzade yaşarmış. Bu adamın en sevdiği şey, sarayının yakınlarındaki ormanda avlanmakmış. Zira orman çok yaşlıymış ve Ayuso o ormandaki ağaçların arasında kendini çok ama çok genç hissedermiş.

Günün birinde Ayuso ve adamları ender görülen, kürkünün rengi ay ışığı kadar gümüşi olan bir geyiği takip ediyorlarmış. Ayuso'nun adamları geyiğin izini eski bir değirmenin yakınlarında kaybetmiş ve Ayuso değirmen göletinden yüzüne biraz su çarpmak için atından indiğinde su tereleriyle yılan bıçaklarının arasında öylece uyumakta olan genç bir kadınla karşılaşmış. Genç kadının saçları kuzgun tüyleri gibi kara, teniyse Ayuso'nun sarayındaki bahçelerde yetişen bembeyaz güllerin taç yaprakları kadar solukmuş.

Ayuso omzuna dokunduğunda kadın irkilerek uyanmış ve avcılar tarafından kovalanan dişi bir geyik gibi gerileyerek bir ağacın arkasına saklanmış. Ayuso'nun genç kadını kötü niyetli olmadığına ikna etmesi epey zaman almış. Genç kadın günlerdir ağzına tek lokma koymamış gibi göründüğünden

Ayuso adamlarına yiyecek bir şeyler getirmelerini buyurmuş. Ardından genç kadının adını sormuş fakat kadıncağız hiçbir şey hatırlamıyormuş. Hal böyle olunca Ayuso'nun askerlerinden biri genç kadının Solgun Adam'ın hayatta kalmayı becermiş kurbanlarından biri olabileceğinden şüphelenmiş. Solgun Adam dediğiyse, o bölgede dolanan ve civar köylerdeki çocukları kaçırıp yeraltındaki inine sürükleyen bir yamyammış.

Solgun Adam'ın elinden kurtulduğu bilinen yalnızca iki kurban varmış. Rüyalarına gireceği korkusuyla onları uyumaktan alıkoyacak kadar korkunç olan ve gözleri suratında değil de avuçlarında olan bir canavar tarafından canlı canlı yenen çocukların hikâyesini anlatan da onlarmış. Ne var ki Ayuso genç kadına Solgun Adam'ı sorduğunda kadın başını iki yana sallamakla yetinmiş ve yüzünde beliren ifade öylesine yitikmiş ki Ayuso, kadının unutmakla akıllılık ettiği anıları gün yüzüne çıkarmaktan korktuğundan başka soru sormaya cesaret edememiş.

Kadının evsiz barksız olduğu ortadaymış. Haliyle Ayuso onu sarayına davet etmiş. Ona bir oda tahsis edip yeni kıyafetler almış. Yepyeni bir başlangıç gibi boş olan hafızasından ötürü de ona Alba* adını vermiş. Çok geçmeden genç kadın sarayın bahçelerinde dolanıp güllerin keyfini sürmeye başlamış ve yalnızca birkaç gün sonra, ikisi de birlikte zaman geçirmekten başka bir şey istemez olmuş.

Üç ay sonra Francisco Ayuso, Alba'ya evlenme teklif etmiş ve Alba bu teklifi memnuniyetle kabul etmiş zira Francisco'yu, en az Francisco'nun onu sevdiği kadar seviyormuş. Bir yıl kadar sonra dünyaya bir oğlan çocuğu getirmiş. Alba kocasını nasıl içten, nasıl şefkatle seviyorsa oğlunu da öyle sevmiş fakat zamanla çocuğa her bakışında efkârlanır olmuş çünkü ona ne aslında kim olduğunu ne de nereden geldiğini anlatabilecekmiş. Gel

* (İsp.) Şafak. –(ç.n.)

zaman git zaman iyiden iyiye huzursuzlanmış ve zamanının çoğunu ormanda boş boş dolaşarak veya eski değirmen göletinin kenarında oturarak geçirmeye başlamış.

Değirmenden pek de uzak sayılamayacak bir yerde, cadı olduğu düşünülen Rocio adında bir kadın yaşarmış. Kadın, köklerinin arasında zehirli bir karakurbağası barındırdığı söylenen Ayrık Ağaç'ın yakınlarındaki barakasında oğlu ve kızıyla yuvarlanıp gidermiş. İnsanlar kendi aralarında, Rocio'nun iksirlerinden içene gerçek aşkı, uzun bir hayatı ya da arzu edene düşmanlarının ölümünü bahşettiğini fısıldaşırlarmış fakat onu görmeye gelen çoğu kadının asıl isteği, yaşayan çocuklarının karınlarını güçbela doyurabildikleri için istenmeyen gebeliklerine son vermesiymiş.

Bir akşamüstü, ormanda Alba'nın başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmak adına Ayuso'nun gizlice karısını takip etmesini emrettiği asker, Alba'nın Rocio'yu ziyaret ettiği haberini getirmiş. Ayuso kahrolmuş ve Alba'yla yüzleşmiş. Ne var ki kadın, Rocio'ya gitmesinin yegâne nedeninin ondan gerçek kimliğini bulmasına yardım etmesini istemek olduğunu söyleyerek kendisine anlayış göstermesi için kocasına yalvarıp yakarmış. Rocio ona sorusunun yanıtının ancak ve ancak bir dolunay gecesi, üç çocuğun Solgun Adam tarafından kaçırılmasının ardından terk edilen bir civar köyün taşlarından değirmen göletinin arkasına inşa edilmesi gereken bir labirentte açığa çıkacağını söylemiş.

Ayuso, Alba'yı dünyadaki her şeyden daha çok severmiş. Hal böyle olunca labirentin tam olarak nasıl inşa edilmesi gerektiğini öğrenmek için Rocio'yu saraya çağırtmış. Rocio onu labirentin hayallerinde canlandığı yere götürmüş. Labirentin dört köşesini taşlarla işaretlemiş ve bir huş dalıyla ormanın zeminine labirentin duvarlarının yerlerini çizmiş. Labirentin merkezine

geldiğinde Ayuso'ya önce bir kuyu, onun içine de aşağı inen bir merdiven inşa etmesini söylemiş. Ayuso kadının kendisine bakma şeklinden hiç hoşlanmıyormuş. Kadının, sanki kalbi camdan yapılmaymış gibi en karanlık arzularını dahi görebildiğini hissediyormuş. Kadın onu korkutuyor ve bu yüzden Ayuso ondan nefret ediyormuş.

"Dediğini harfiyen yapacağım," demiş Ayuso, "fakat eğer benimle dalga geçiyorsan ve karım kaybettiğini bulamazsa seni o değirmen göletinde boğdururum."

Rocio gülümseyerek yanıtlamış.

"Biliyorum," demiş. "Herkes payına düşeni yapmalı, öyle değil mi?"

Ardından barakasına doğru yola koyulmuş.

Labirentin tamamlanması iki ay sürmüş. Ayuso'nun işçileri tıpkı cadının tembihlediği gibi yalnızca terk edilmiş köyün taşlarını kullanmışlar ve duvarları, kuyuyu ve merdiveni aynen cadının tarif ettiği şekilde inşa etmişler. Labirentin girişini boylu boyunca kat eden bir de kemer yapmışlar ve onu da vakti zamanında o ormanda tapılan bir pagan tanrısı olan ve söylentilere göre Rocio'nun hâlâ ibadet etmekte olduğu Cernunnos'un boynuzlu kafasıyla süslemişler.

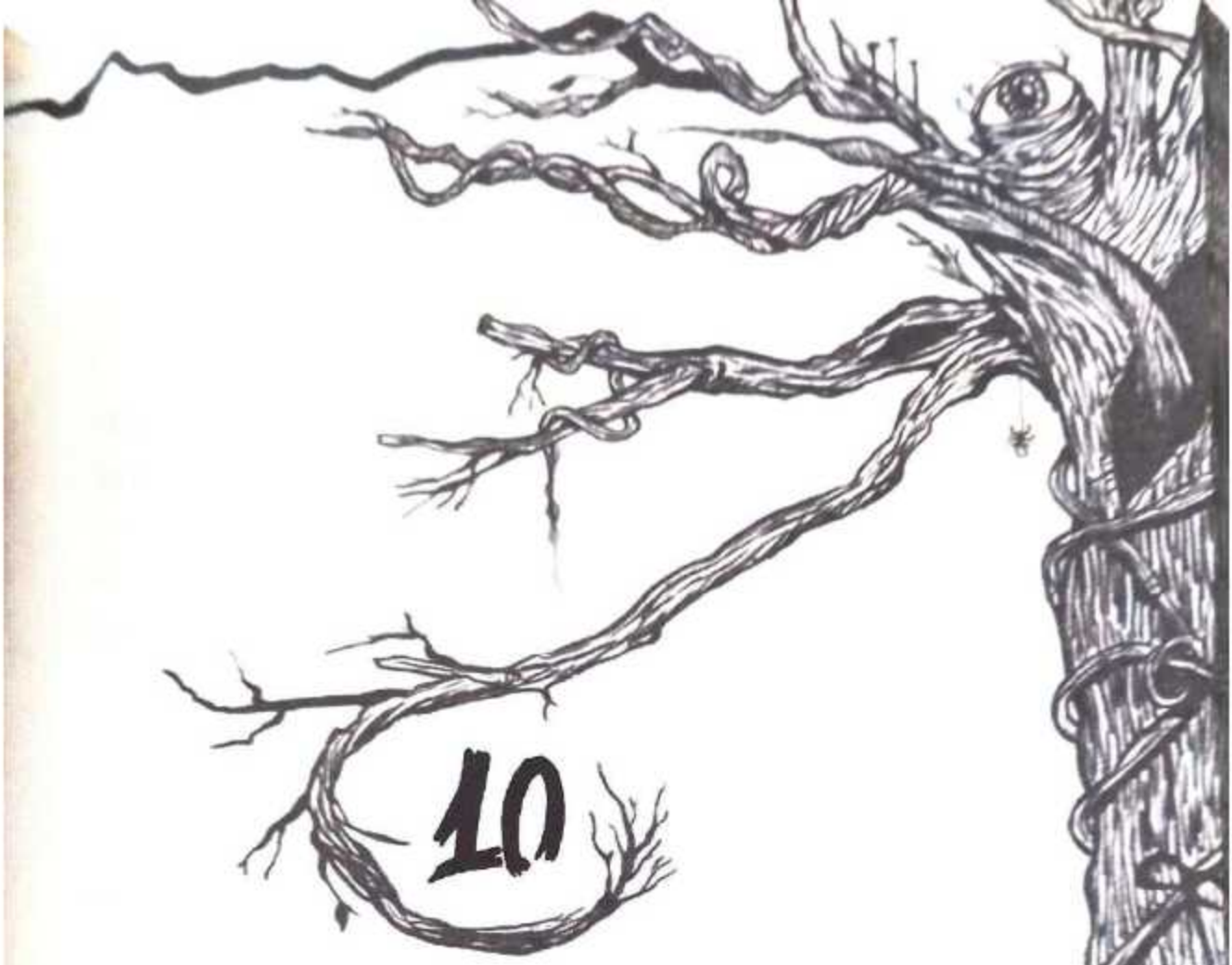
Alba, ayın tamamlanmış labirentin üzerinde gümüş bir sikke misali yükselmesini ve işçilerin labirentin girişine inşa ettikleri kemerin gölgesini yosunla kaplı orman zeminine düşürmesini yedi gün yedi gece beklemiş.

O gece gelip çattığında, odasında sütü için ağlayan bebeğine aldırış etmeden alacakaranlıktan şafağa dek labirentte kalmış ve labirentin büklümlü patikalarını arşınlamış. Ayuso eğer onunla giderse labirentin karısının çaresizce hasretini çektiği yanıtları vermeyeceğin-

den korktuğundan Alba'nın peşine takılmamış. Sabaha kadar labirentin önünde beklemiş ve en nihayetinde Alba labirentten çıktığında kadının suratından, aradığını bulamadığını anlamış.

Sonraki on iki ay boyunca her ay, her dolunay gecesinde Alba gerisin geri labirente dönmüş fakat o taş duvarlar arasında tek bulabildiği sessizlik olmuş. Gel zaman git zaman kederi katlanarak artmış ve en nihayetinde, aysız bir kasım gecesi ölümcül bir hastalığa yakalanıp yataklara düşmüş. Tekrar dolunay çıkmadan da ölmüş. Alba son nefesini verdikten bir saat sonra, Ayuso askerlerinden beşini cadının barakasına göndermiş. Rocio'yu ormanda sürükleye sürükleye değirmenin oraya getirmişler ve değirmencinin böyle bir işle değirmenini lanetlememeleri için yalvarıp yakarmasına aldırış etmeden kadını değirmen göletine atmışlar. Onu boğmak için üç adam gerekmiş. Cesedini de balıkların yemesi için nilüferlerin arasında yüzer halde bırakmışlar.

On beş yıl sonra Ayuso'nun oğlu annesini bulma umuduyla labirente girmiş. Bir daha da onu gören olmamış ve cadının kehaneti ancak iki yüz yirmi üç yıl sonra gerçekleşmiş. Labirent oğlanın annesinin gerçek adını, aynı kadın Ofelia adındaki küçük bir kız çocuğu suretinde o kadim koridorları bir kez daha arşınladığında açığa vurmuş.

10

Ağaç

Ofelia arkasından gelen at seslerini duyduğunda ormanın derinliklerinde yürüyordu. Neyse ki atlar onun olduğu istikamette ilerlemediler ve kısa süre sonra ağaçların mırıltıları, gittikçe cılızlaşan nal seslerini bastırır oldu. Ofelia bir yandan yürüyor, diğer yandan da Satir'in kitabında tezahür eden sözcükleri okuyordu. Sözcükler ağaçların altında kulağa daha da büyüleyici geliyor ve Ofelia kitabı açık tutarak yürümekte zorlanmasına karşın onları tekrar ediyordu:

Vakti zamanında ormanlar henüz körpecikken,
her yer sihre ve türlü türlü kerametlere sahip
yaratıklarla doluydu.

Ofelia'nın ayakları, sanki görünmez bir patika çiziyorlarmış gibi sözcüklerin ritmini takip ediyordu.

Yaratıklar birbirini korurdu.
Ve değirmenin yanındaki tepede yetişen
devasa bir incir ağacının gölgesinde uyurdu.

Ofelia başını kitaptan kaldırdı. Tepe önünde uzanıyordu. O kadar dik olmadığından yalnızca birkaç adımda tepeye tırmanabildi fakat o tepede yetişen ağacı kucaklamak için en azından beş adamın el ele tutuşması gerekirdi. Ağacın gövdesi aynen kitabın onu gösterdiği gibi ayrıktı.

Ne var ki şimdi o ağaç ölüyor.
Dalları çoktan kurudu,
gövdesi yaşlandı ve eğilip büküldü.

Ofelia başını kaldırıp ağacın gövdesinden çıkan ve Satir'in boynuzları gibi kıvrılmış iki devasa, yapraksız dala baktı.

Hâlâ kitapta okunmayı bekleyen yeni sözcükler beliriyordu. Ofelia, gözleriyle sayfalara yayılan soluk kahverengi mürekkebi takip ederken onları fısıldayarak dillendirdi.

Azman bir karakurbağası onun köklerini yuva belledi
ve ağacın serpilmesine izin vermedi.
İşte, o karakurbağasının ağzına
üç büyülü taş koymalısın.

Ofelia, Satir'in ona verdiği kesenin ağzını açtığında eline üç küçük taş düştü. Kitapta, okuması gereken iki satır daha vardı:

O karakurbağasının karnındaki altın anahtarı al.
Al ki incir ağacı yeniden büyüyüp serpilebilsin.

Karnındaki... Ofelia kitabı kapattı ve ağacın gövdesindeki yarığa baktı. İçerisi çok karanlıktı. Üç küçük taşı gerisin geriye keseye koydu ve ağaca doğru bir

adım attı fakat tam o anda, yeni ayakkabılarının çamur içinde kalmış olduğunu irkilerek fark etti. Peri masalı kitaplarındaki kahramanlar asla ayakkabıları ya da kıyafetleri konusunda endişe etmezdi fakat Ofelia beyaz önlüğüyle yeni yeşil elbisesini çıkarıp dallardan birine asmak mecburiyetinde kaldı. Şayet üstünü başını kirletirse annesinin ne kadar üzüleceğini adı gibi biliyordu. Ardından ayakkabılarını da çıkardı ve ağaca yaklaştı. Çıplak ayaklarının altındaki toprak soğuktu ve rüzgâr incecik içliğinin içinde titremesine neden oldu. Yarık içine girebileceği kadar yüksekti fakat ardında uzanan geçit öylesine dardı ki Ofelia elleriyle dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı.

Dışarıda rüzgâr yeni elbisesinin kurdelelerine hücum ediyordu.

Dikkatli ol, diye fısıldadı elbisesi.

Dikkatli ol, Ofelia, diye şakıdı elbisesinin rüzgârda çırpınan kurdeleleri.

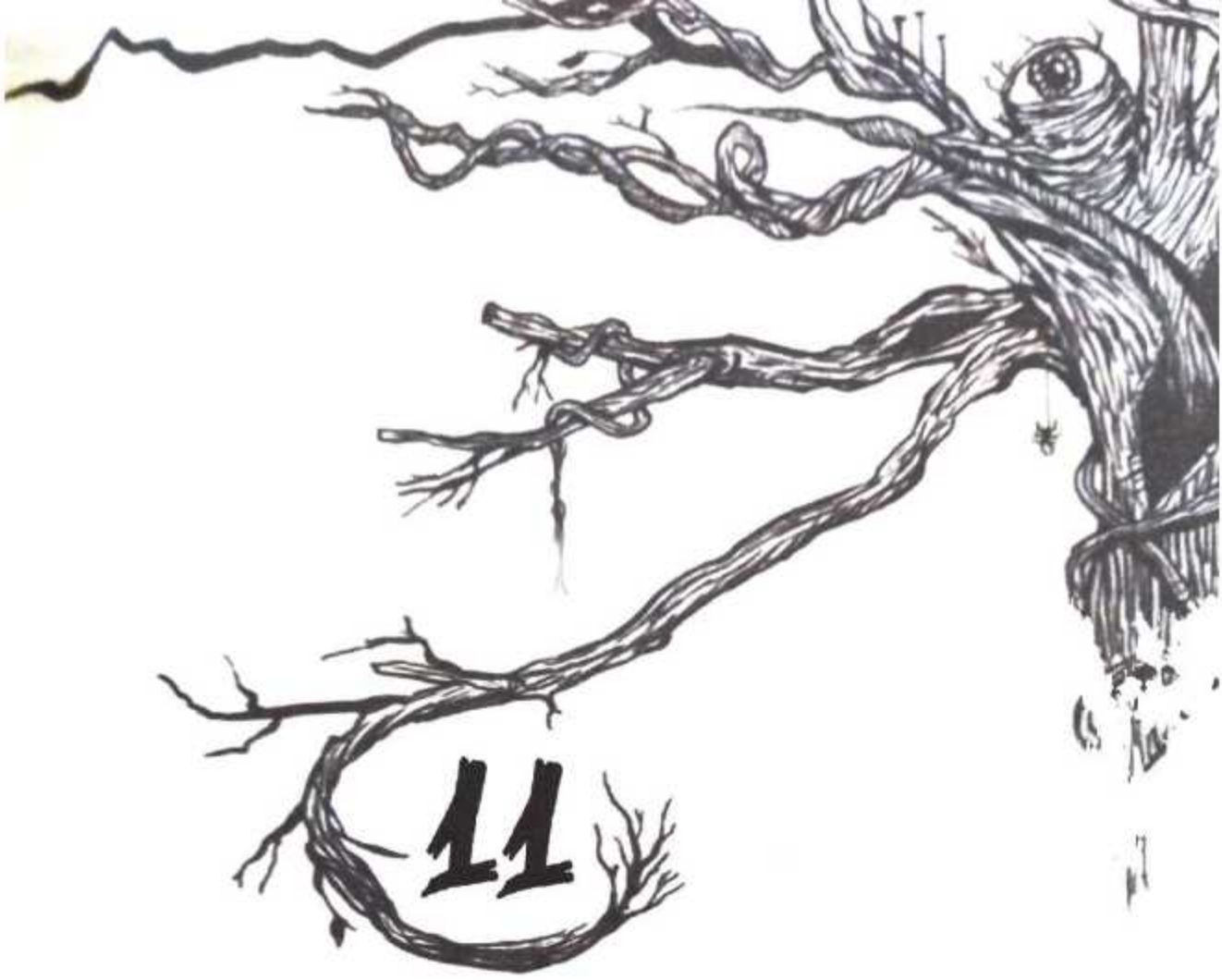
Fakat Ofelia çoktan geçitten aşağı, ölmekte olan ağacın ıslak odundan bağırsaklarına doğru emeklemeye başlamıştı. Çok geçmeden elleri ve dizleri vıcık vıcık çamur oldu. Bembeyaz içliğine bulaştı ve onu toprağın farklı tonlarına boyadı. Ağacın kökleri dört bir yandaydı ve ıslak toprağı delip geçiyor, odundan ibaret devasa bir yaratığın pençeleri gibi toprağın derinliklerine saplanıyordu. Fareler kadar iri ağaç bitleri Ofelia'nın kollarına tırmanıyor ve sanki toprak onu midesine indirmek için yanıp tutuşuyormuşçasına çamur ellerinin altında şapırdıyordu.

Geçidin ve kökler labirentinin sonu gelmeyecek gibiydi ama Ofelia geri dönecek değildi. Eğer hem Satir'e hem de kendisine yaratığın haklı olduğunu, Ölüm'ün

onu babasını kaybettiğine inandırmış olmasına rağmen babasının hâlâ yollarını gözlediği Prenses Moanna olduğunu kanıtlamak istiyorsa Satirin verdiği görevleri dolunaydan önce tamamlamalıydı. Zira eğer Moanna değilse kim olacaktı? Annesinin kalbini çalan ve gözleriyle bile cinayet işleyen bir kurdun kızı mı? Ofelia toprağın ve gümbür gümbür atan kalbinin sesine kulak kabartmak için bir anlığına durdu. Sonra ellerini bir kez daha çamura daldırdı ve uçsuz bucaksız geçit boyunca emeklemeye devam etti.

11

Ormanın Mahlûkları

Vidal'in ve askerlerinin, gökyüzünü hain bir dumanla lekeleyen kamp ateşinden geriye kalanları bulması pek uzun sürmedi. Vidal atından indiğinde ve yanına çömeldiğinde dallar hâlâ için için yanıyordu ve eldivenini çıkarıp çıplak elini küllerin üzerinde gezdirdiğinde sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordu.

Evet. Yirmi dakikadan daha kısa süre önce buradaydılar.

Asiler geldiklerini duymuş olacaktı. Elbette. Vidal kurtlar kadar sessizce avlanabilmeyi dileyerek gözlerini ağaçlara dikti. Eğer insan değil de bir kurt olsaydı onları şimdiye dek çoktan parçalarına ayırmış ve yaktıkları ateşin külleriyle bezeli likenlere saçılan kanlarını yalayıp yutmuş olurdu.

Garces, Capitán'ın yanına çömeldi. Vidal adamın köpeklerinkini andıran gözlerindeki adanmışlığı görmekten hoşlanıyordu. Garces onun dudaklarından dökülen her sözcüğü, bir sunak görevlisinin ayin esnasında papazın dudaklarından dökülen her sözcüğü yalayıp yutması gibi dinliyordu.

"Bir düzine adam. Daha fazlası değil." Vidal iz sürmeyi büyükbabasından öğrenmişti. Babasının ona öğrettiği yegâne şey ise en azılı canavarların iki ayaklı olduğuydu.

"Bakalım burada neler var?" Solmuş birkaç yaprağı elinin tersiyle süpürdü. Biri yaprakların altına küçük bir paket saklamış ve oradan alelacele ayrılmışlardı. Kahverengi kese kâğıdına sarılmış üç cam şişe tanıdıktı. Vidal ayağa kalktı. Küçük cam şişelerden birini havaya kaldırdı ve berrak sıvıyı güneş ışığına tuttu. Antibiyotik. Bu, asilerden en azından birinin muhtemelen yaralı olduğu anlamına geliyor. Güzel.

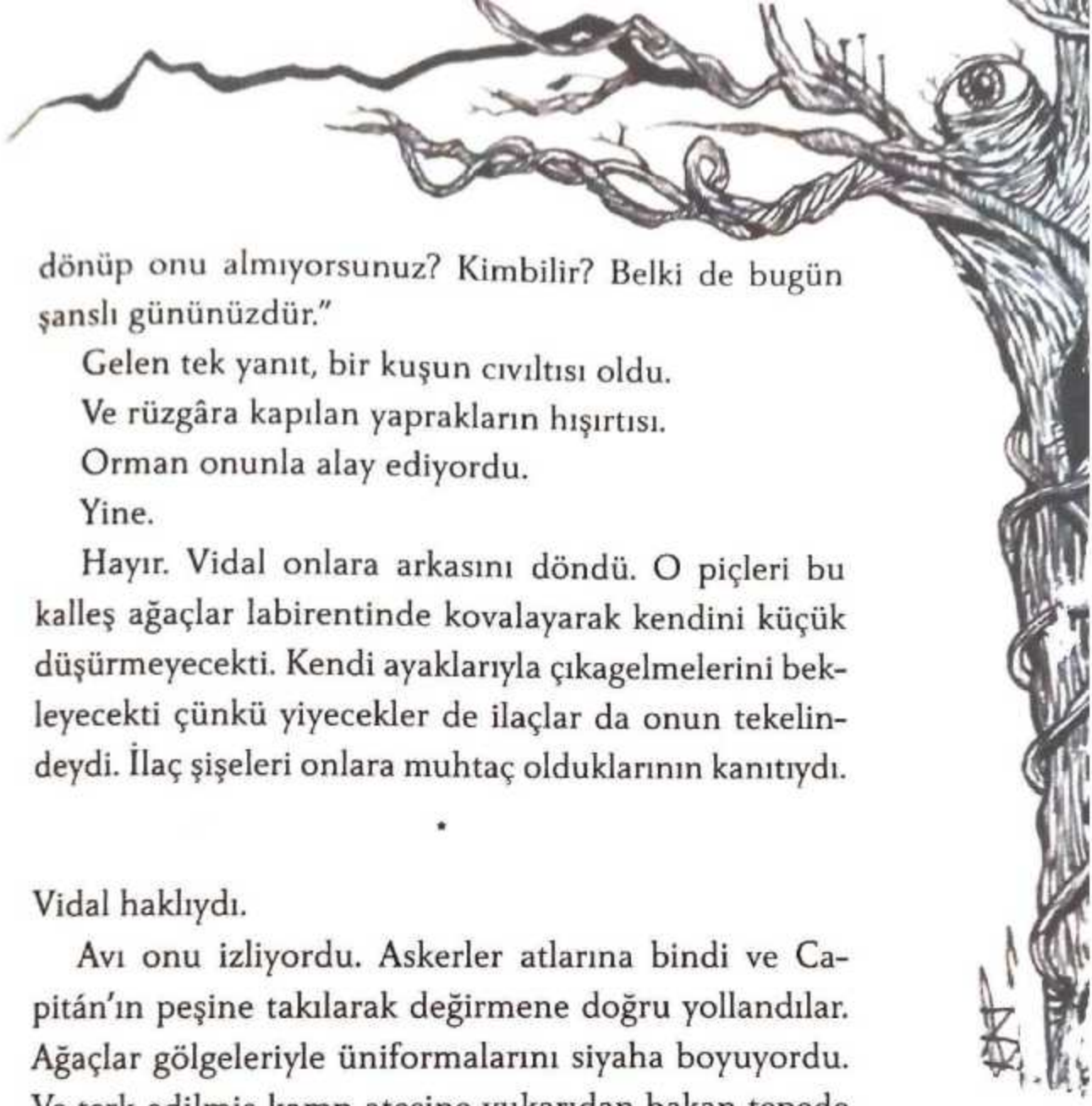
"*Mierda*,* şuna bakın!" Garces yerden küçük bir kâğıt parçası aldı. "Piyango biletlerini düşürmüşler!"

Güldü.

Vidal elinin tek bir hareketiyle onu susturdu. Bir adım attı ve etrafına kulak kabarttı. Hâlâ oradaydılar. Varlıklarını hissedebiliyordu. Bu asi orospu çocukları onları izliyordu! Bir adım daha attı ama tek duyabildiği ormanın sesleriydi. Hay lanet olsun!

Küçük ilaç şişesini elinden bırakmadan, "Hey!" diye bağırdı ağaçlara doğru. "Bunu arkanızda bırakmışsınız! Peki ya piyango biletinize ne olacak? Neden geri

* (İsp.) Lanet olsun. –(ç.n.)

dönüp onu almıyorsunuz? Kimbilir? Belki de bugün şanslı gününüzdür."

Gelen tek yanıt, bir kuşun cıvıltısı oldu.

Ve rüzgâra kapılan yaprakların hışırtısı.

Orman onunla alay ediyordu.

Yine.

Hayır. Vidal onlara arkasını döndü. O piçleri bu kalleş ağaçlar labirentinde kovalayarak kendini küçük düşürmeyecekti. Kendi ayaklarıyla çıkagelmelerini bekleyecekti çünkü yiyecekler de ilaçlar da onun tekelindeydi. İlaç şişeleri onlara muhtaç olduklarının kanıtıydı.

•

Vidal haklıydı.

Avı onu izliyordu. Askerler atlarına bindi ve Capitán'ın peşine takılarak değirmene doğru yollandılar. Ağaçlar gölgeleriyle üniformalarını siyaha boyuyordu. Ve terk edilmiş kamp ateşine yukarıdan bakan tepede gizlenmekte olan yırtık pırtık kıyafetler içindeki bir düzine adam, avcıların gidişini izliyordu. Şimdilik.

Bu defa Vidal az kalsın onları bulacaktı.

Ve bu yine olacaktı.

12

KARAKURBAĞASI

Ofelia şimdiye dek çoktan çamur içinde kalmış olan kollarına ve yüzüne tırmanan tahta bitlerini tokatlamaktan artık vazgeçmişti. Sonsuza dek toprağın bağırsaklarında emekleyecek gibi hissediyordu. Ne de olsa o, Satir'in dediğine göre Yeraltı Krallığı'nı arayan kayıp bir prensesti.

Gittikçe nefes almakta zorlanır olmuştu ve tünel şimdiye dek karanlıktan başkasını ele vermemişti. Karanlık, ağaç kökleri, ıslak toprak ve tahta biti orduları kimin hizmetindeydiler? Bu soruyu kendisine sormasıyla arkasında hareket eden ağır ve devasa bir şeyin sesini duyması bir oldu.

Çamur içindeki omzunun üzerinden geriye baktığında yalnızca birkaç adım arkasındaki devasa karakur-

bağasını gördü. Siğillerle kaplı gövdesi ineklerinki kadar büyüktü ve tüneli olduğu gibi kapatıyordu. Satirin kitabı, yaratığı kusursuzca betimlemişti fakat resimde çok daha küçük görünüyordu!

"Me-merhaba," diye kekeledi Ofelia. "Ben Prenses Moanna ve..." derin bir nefes aldı, "ve senden korkmuyorum."

Bu elbette doğru değildi fakat Ofelia, Karakurbağası'nın insanların yüz ifadelerini okuyamayacağını umuyordu. Kendisinin onun suratındaki ifadeyi okuyamadığı kesindi. Yaratığın yumrularla bezeli gövdesinden geğirmeyi andıran bir vıraklama yükselirken, sanki devasa yaratık böylesine kırılgan ve postsuz bir mahlûkun, inine kadar emeklediğine inanamıyormuşçasına altın rengi gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

Ofelia kesenin ağzını açıp üç küçük taşı avucuna boca ederken gözlerini yaratıktan ayırmadı. Dört bir yanı çamurun içinde kımıl kımıl kaynayan, kollarına ve bacaklarına tırmanan iri, ıslak tahta bitleri tarafından kuşatılmıştı.

"Hiç utanman yok mu?" diye sordu. Sesi sızım sızım sızlayan dizlerinden bile daha çok titriyordu. "Ağaç can çekişirken senin burada yaşayıp şu böceklerle semirmen hiç yakışık alıyor mu?" Koluna tırmanan bir tahta bitini tokatladığı esnada bir diğeri yanağına konuverdi.

Karakurbağası'nın yanıtı tez oldu. Koskoca, yapış yapış dilini fora edip diliyle Ofelia'nın suratına bir şamar indirdi. Tahta bitini yakaladı ve Ofelia yanağından salyalar damlar halde orada öylece kalakaldı. Daha da kötüsü, Satir'in taşlarını elinden düşürmüştü.

Karakurbağası dilini kocaman ağzına doğru çekerken Ofelia taşları bulmak için ellerini çamura daldırdı ve eline geçen her şeyi avuçlamaya başladı.

Bu postsuz yaratık, Karakurbağası'nın epey sinirine dokunuyordu.

Onu gönderenin Ağaç olduğundan emindi. Öfkeyle homurdanarak ağzını açtı ve davetsiz misafirini zehirli salyasıyla yıkadı. Böylece onu da Ağaç'ın odundan kalbini yediği gibi midesine indirebilirdi. Karakurbağası halinden pek hoşnuttu.

Ne var ki Ofelia yüzünü ve kollarını yakan zehirli tükürüğe rağmen vazgeçecek değildi. Titreyen elini açtı ve çamurun içinde bulduğu taşlarla birlikte avuçladığı birkaç tahta bitinin tostoparlak olduğunu gördü. Bu halleriyle tıpkı taşlara benziyorlardı.

"Hey!" diye seslendi çırpınan böcekleri havaya kaldırarak. Tek umudu, tahta bitleriyle birlikte doğru taşları bulmuş olmasıydı. Ne de olsa çamur yüzünden hepsi birbirine benziyordu.

Karakurbağası altın rengi gözlerini kızın uzattığı elinden ayırmadan dudaklarını yaladı.

Nihayet!

En sonunda davetsiz misafiri ona biraz saygı gösteriyordu. İkramı işe yaramaz olsa da Karakurbağası memnun olmuştu. Hizmetkârlarını yemeyi severdi. Dişsiz diş etleriyle onları kıtırdattığında çıkan çatır çutur sesleri son derece tatmin edici bulurdu.

Evet, ikramı kabul edecekti.

Yaratığın devasa dili kırbaç misali havayı yardığında Ofelia kılını bile kıpırdatmadı. Dili eline öyle sımsıkı dolandı ki Karakurbağası'nın elini koparacağını sandı.

Fakat dil geri çekildiğinde eli hâlâ yerindeydi. Ofelia salya içinde kalan parmaklarını açtı ve hem tahta bitlerinin hem de taşların gitmiş olduğunu gördü.

Karakurbağası'nın avını mideye indirip sindirmesi yalnızca bir ânını aldı. Bu o kadar uzun bir andı ki Ofelia yanlış taşları aldığından ya da Satirin armağanının onu yüzüstü bıraktığından çoktan emin olmuştu.

Ne var ki Karakurbağası ağzını açtı.

Ardına kadar açtı.

Ah, bağırsakları nasıl da yanıyordu!

Sanki bizzat kendi zehriyle dolmuşlar gibi!

Ve derisi... sanki tahta biti hizmetkârları onu canlı canlı yemeye başlamış gibi karıncalanıyordu! Ah, şu soluk tenli yaratığı diliyle boğmalıydı! Yaratığın niyetini şimdi şimdi anlıyordu. Gayesini ufak tefek yaratığın haince bakan gözlerinde görebiliyordu. Altınları! Hazinesi! Fakat aklı başına çok geç gelmişti. Son nefesiyle öğürdü ve nabız gibi zonklayan kehribar rengi bir et yığınından ibaret midesini çıkardı. Devasa gövdesi patlak bir balon gibi sönüverdi ve geriye, cansız bir deri öbeğinden başka hiçbir şey kalmadı.

Her ne kadar görünüşü ve kokusu midesini bulandırsa da Ofelia et yığınına doğru emekledi. İşte, oradaydı! Satirin getirmesini istediği anahtar, ara sıra seğiren bir düzine tahta bitiyle birlikte Karakurbağası'nın iç organlarına yapışmıştı. Ofelia anahtarı almaya kalkıştığında onu sarıp sarmalayan sümüksü madde parlak bir örümcek ipliği gibi uzasa da en nihayetinde kopuverdi.

Anahtar Ofelia'nın elinden daha büyüktü ve çok güzeldi. Tek elle emeklemekte zorlansa da ucu bucağı olmayan tünelde gerisin geri sürünürken onu sımsıkı

avucunda tuttu. En nihayetinde ayrık ağaçtan tökezleyerek çıktığında hava çoktan kararmıştı ve yağmur ağaçların yapraklarını dövüyordu. Ne zamandır aşağıdaydı? Görevini yerine getirdiği ve anahtarı aldığı için duyduğu mutluluk solup gitti. Akşam yemeği! Yeni elbisesi!

Ofelia düşe kalka giysilerini astığı dalın başına gitti.

Fakat elbisesinin ve önlüğünün yerinde yeller esiyordu.

Kalbini delip geçen korku neredeyse Karakurbağası'nın geçidinde hissettiği korku kadar boğucuydu. Onca çamur ve yağmurdan buz kesmiş olan göğsüne bastırdığı anahtarla hıçkıra hıçkıra orman zeminini aradı. Derken elbisesini ağaçtan az ötede buldu. Ne var ki yeşil kumaşı çamur içinde kalmıştı. Beyaz önlüğüyse öyle kirlenmişti ki az kalsın karanlıkta görünmez olacaktı. Tepesindeki dallar rüzgârda çatırdayınca Ofelia annesinin kalbinin kırıldığını duyduğunu sandı.

Yağmur öyle bir bastırmıştı ki Ofelia'nın yüzündeki, kollarındaki ve bacaklarındaki çamurun çoğunu yıkayıp götürmüştü. Sanki gece onu sakinleştirmeye çalışır gibiydi. Ofelia o çaresizlikle elbisesini ve önlüğünü bardaktan boşalırcasına yağan yağmura tuttu fakat o soğuk damlaların milyonlarcası bile elbiseyi yeşile, önlüğüyse beyaza çeviremezdi.

13

Terzinin Karısı

Vidal ormandan nasıl nefret ediyorsa yağmurdan da öyle nefret ederdi. Yağmur damlaları vücuduna, saçlarına ve kıyafetlerine dokunur, ona kendini savunmasız hissettirirdi. İnsan gibi hissettirirdi.

Bir saat kadar önce askerlerini hizaya sokmuştu fakat konuklarının hepsi gecikmişti ve şimdi adamları sırılsıklam korkuluklara benziyordu. Evet. Vidal gözlerini saatine dikti. Geç kalmışlardı. Saatin çatlak yüzeyi ona bunu ve daha pek çok şeyi söylüyordu: yanlış yerde olduğunu, babasının gölgesinin onu avladığı adamlar kadar görünmez kıldığını, yağmura ve ormana mağlup olacağını.

Hayır. Bahçenin ötesine, gittikçe küçülen ayın su birikintilerindeki yansımasına baktı. Hayır, yağmur kusursuz üniformasını lekelemiş ve cilalı botlarını çamur

yapmış olabilirdi ama Vidal bu yerin kendisini mağlup etmesine izin verecek değildi. İki arabanın farları geceyi yardığında Vidal bunun en az kendisi kadar kayıp ve sapkın erkekleri seven gaddar bir tanrının cevabı olduğunu düşündü. Adamları yolculara siper olmak için şemsiyelerle arabaların başına üşüştü. Bu sefil yerde kendini önemli gören herkes ama herkes gelmişti: general ve komuta subaylarından biri, vali ve eşi, 1935 yılından beri Faşist partinin mensubu olan zengin bir dul, papaz ve Doktor Ferreira. Evet, Vidal iyi kalpli doktoru da davet etmişti. Fakat elbette bunun da bir nedeni vardı. Şemsiyesini valinin karısına siper edip ona eve kadar eşlik etti.

Mercedes, Ofelia'nın annesini tekerlekli sandalyeyle alt kata indirmişti. Carmen, Mercedes'e vakti zamanında babasını mahcup etmemesi tembihlenen küçük bir kız çocuğunu anımsatıyordu. Gerçi şimdi o kız çocuğu büyümüş ve aynısını kocası için yapmaya başlamıştı. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmamasına rağmen dikkat çekmemek için ezilip büzülüyordu.

Mercedes onu arkasından iterek, hizmetçilerin harekât odasından yemek odasına dönüştürdüğü odaya sokarken, "Bahçeye de baktın mı?" diye mırıldandı Carmen.

"Evet, *Señora*."

Mercedes'in Ofelia'yı aramadığı yer kalmamıştı. Ambara, ahırlara ve hatta eski labirente bile bakmıştı. Carmen'in gözlerindeki korkuyu görebiliyordu fakat çocuğu için korkmuyordu, hayır. Yeni kocasını sinirlendirmekten korkuyordu. Değirmendeki herkes Vidal'in onunla evlenmesinin tek nedeninin henüz doğmamış

çocuğu olduğuna inanıyordu. Mercedes, Vidal'in konuklarının suratlarında da aynı inancı gördü.

"Sizlere eşim Carmen'i takdim edebilir miyim?"

Vidal karısından utandığını saklayamadı. Konuklarının arasındaki kadınlar ondan çok daha iyi giyimliydi ve Ofelia'nın annesinin Mercedes'e iftiharla gösterdiği küpeler zengin dulun kolyesinin yanında çocukların taktığı ucuz oyuncak takılar gibi kalmıştı. Valinin karısı horgörüsünü parlak bir gülümsemenin ardına sakladı ama dul buna tenezzül bile etmedi. *Şuna da bak,* diyordu suratı. *Capitán bunu nereden bulmuş ki? Tam bir Külkedisi, değil mi?*

Doktor Ferreira masadaki yerini almadan önce Mercedes'le bakıştı. Adam korkuyordu. Mercedes bunu adamın suratında görebiliyordu. Bu yemeğe davet edildiği için ödü patlıyordu çünkü Vidal bazı şeylerin farkındaydı. Mercedes adamın korkusunun ikisini de ele vermemesi için dua etti. Kime dua ettiğini, kime yakardığını bilmiyordu. Ormana mı? Geceye mi? Aya mı? Masanın başındaki yerleri alanların dua ettiği tanrıya olmadığı kesindi. Bu tanrı onu sıklıkla yüzüstü bırakıyordu.

"Yalnızca bir tane mi?" Papaz, Vidal'in eline tutuşturduğu vesika tomarından bir tane alıp geri kalanını diğerlerine uzattı.

"Bunun yeterli olduğunu pek sanmıyorum, Capitán," dedi vali. "En temel gıdaları bile temin etmekte sürekli sıkıntı yaşadığımız için ziyadesiyle memnuniyetsizlikle karşılaşıyoruz."

"Eğer insanlar tedbirli davranırlarsa," diyerek Vidal'in yardımına koştu papaz telaşla, "tek bir vesika bile gani gani yeter."

Papaz askerlerin gönlünü hoş tutmaktan yanaydı. Hâlâ her pazar kiliseye giden diğer hizmetçiler, Mercedes'e adamın vaiz kürsüsünden itaatkârlığa ve nizama nasıl övgüler dizdiğini ve vaazlarında ormandaki adamları paganlıkla, komünistlikle ve hatta şeytanın yoldaşı olmakla itham ettiğini anlatmışlardı.

"Şu anda bolca yiyeceğimiz var," dedi Vidal, "fakat kimsenin asileri beslemelerine yetecek kadar yiyeceğe sahip olmasını istemeyiz. Geri çekiliyorlar ve aralarından biri yaralı."

Doktor Ferreira peçetesiyle ağzını silerek hafifçe titreyen dudaklarını diğerlerinden gizledi. "Yaralı mı?" diye sordu kayıtsızca. "Bundan nasıl böylesine emin olabiliyorsunuz, Capitán?"

"Çünkü bugün onları az kalsın yakalayacaktık. Ayrıca şunu bulduk." Vidal ormanda buldukları ilaç şişelerinden birini havaya kaldırdı.

Mercedes, Ferreira'nın bir bakışını daha yakaladı. Sırtını doğrulttu ve yüzündeki en ufak endişe kırıntısını bile def ederek adamı yüreklendirmek için elinden geleni yaptı. Oysa korkusunun tadını ağzında sirke varmışçasına alabiliyordu.

"Tanrı, kayıp ruhlarını kurtarsın. Bedenlerine ne olduğu O'nun pek umurunda olmaz." Papaz çatalını közlenmiş patatese sapladı.

"Size elimizden geldiğince yardım edeceğiz, Capitán," dedi vali. "Buraya gelmenizin kendi seçiminiz olmadığını biliyoruz."

Vidal sandalyesinde doğruldu. Gücüne giden bir şey olduğunda hep böyle yapardı. Saldırıya geçmeye hazırlandı.

"Halbuki yanılıyorsunuz, bayım," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Burada olmayı kendim seçtim çünkü oğlumun yeni ve temiz bir İspanya'da doğmasını istiyorum. Düşmanlarımız..." duraksayarak sırayla konuklarının gözlerinin içine baktı, "hepimizin eşit yaratıldığı gibi yanlış bir inanca bel bağlamışlar. Oysa aramızda büyük bir fark var: Onlar bu savaşı kaybetti. Biz kazandık. Bunu anlamaları için her birini teker teker öldürmemiz gerekiyorsa da bunu yapacağız. Hepsini teker teker haklayacağız." Şarap kadehini kaldırdı. "Seçimlere!"

Konukları da kadehlerini kaldırdı. Doktor Ferreira da onlara katılarak kadehini ciddiyetle diğerlerininkiyle tokuşturdu.

"Seçimlere!" Sesleri odada yankılandı. Mercedes süzülerek kapıdan çıkıp mutfağa döndüğünde artık onları duymadığına memnun oldu.

"Kahveyi ocağa koyun," diye buyurdu diğer hizmetçilere. "Ben de biraz daha yakacak odun getireyim," diye ekledi mutfak kapısının koluna asılı ceketini alırken.

Hizmetçiler Mercedes'in gözle görülür bir şekilde titreyen elinde tuttuğu kibritle, önce feneri yakmasını sonra da yağmura çıkmasını sessizce izlediler.

Mercedes başını önüne eğip her zamanki gibi görünmez olmayı umarak arabaların ve onlara bekçilik eden askerlerin yanından yürüyüp geçti. Ne de olsa yalnızca bir hizmetçi müsveddesiydi. Fakat adımlarını hızlandırmamak için kendini güçlükle tutuyordu. *Çünkü bugün onları az kalsın yakalayacaktık.*

Mercedes ormanın kenarına vardığında durdu. Dalların onu muhafızların gözlerinden gizlediğinden emin olmak için omzunun üzerinden son kez baktı, ardından,

fenerini kaldırdı ve elini bir, iki, üç kez ışığın önünden geçirdi. Şimdiye dek bu sinyal istisnasız işe yaramıştı. Erkek kardeşi, Mercedes onlara mesaj ya da haber iletmek ister diye daima adamlarından birini değirmeni izlemekle görevlendirirdi. Feneri indirip eve gitmek için arkasını döndüğünde Mercedes'in gözü ağaçların arasındaki ufak tefek bir karaltıya takıldı. Parmak kadardı ve ıslak giysilerinin içinde tir tir titriyordu.

"Ofelia?"

Kızın vücudu buz gibiydi ve koyu renkli gözleri kaygıyla fal taşı misali açılmıştı. Fakat o gözlerde başka bir şey daha vardı: Annesinin yoksun olduğu gurur ve güç. Ofelia elinde bir şey tutuyordu ama Mercedes onun ne olduğunu ya da kızın nerelere gittiğini hiç sormadı. Sırların saklanması gerektiğini ondan daha iyi kimbilirdi ki? Bir kolunu Ofelia'nın titreyen omuzlarına doladı ve kızın sırlarının kendininkiler kadar tehlikeli olmadığını ümit ederek ona değirmene dek eşlik etti.

***

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Valinin karısı gülümseyince Ofelia'nın annesi diğer konukların suratlarındaki horgörüyü unutuverdi. Oysa öyle yapmamalıydı. İnsan kendini zayıf ve önemsiz hissettiğinde en güvenlisi sessiz kalıp görünmez olmaktır. Ne var ki bu onun peri masalıydı ve Carmen masalının mutlu sonla bitmesini her şeyden çok istiyordu.

"Ofelia'nın babası eskiden Capitán'ın üniformalarını dikerdi."

"Ah, anlıyorum!"

Carmen valinin karısının dahasını öğrenmeye lüzum görmediğini fark etmedi. Bir terzinin karısı... Daha önceden evlenmiş bir kadın. Masanın etrafındaki suratlar kaskatı kesildi. Fakat Ofelia'nın annesi kendi peri masalının büyüsüne kapılmıştı. *Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde...* Elini nazikçe Vidal'inkinin üzerine koydu.

"Kocam öldükten sonra terzihanede tek başıma çalışmaya başladım..."

Diğer kadınlar gözlerini tabaklarına diktiler. Ne itiraftı ama! Onların dünyalarında bir kadın ancak yoksulsa ve ailesine bakması gerekiyorsa çalışırdı. Fakat Ofelia'nın annesi hâlâ bir prens tarafından kurtarıldığına inanıyordu: yoksulluktan, utançtan, acizlikten... Sevgiyle parıldayan gözleriyle Vidal'e baktı.

"Derken bir yıldan biraz daha uzun bir zaman önce," dedi elini Vidal'inkinin üstünden kaldırmadan, "tekrar karşılaştık."

"Ne ilginç." Valinin karısının boynundaki inciler sanki kadın gökyüzünden üç beş yıldız çalmış gibi ışıldadı. "Bu şekilde birbirinizi tekrar bulmanız..."

Sesinde bir nebze olsun sıcaklık vardı. Terzinin karısı ve asker... Ne de olsa herkes peri masallarını severdi.

"İlginç. Ah evet, evet, çok ilginç," dedi zengin dul dudaklarını büzüştürerek. O yalnızca kahramanların evlerine çil çil altınlar götürdüğü peri masallarına inanırdı.

"Eşimi mazur görün." Vidal elini kurtardı ve kadehine uzandı. "Bu aptalca hikâyelerin hâlâ insanların ilgisini çektiğini sanıyor."

Carmen Cardoso utanç içinde tabağına baktı. Böylesi akşam yemeklerini betimleyen peri masalları da

vardı. Belki de kızı, Mavisakal'ı Prens sandığı için onu uyarmalıydı?

Mercedes yürüyerek odaya girerken Carmen'in çökük omuzlarını gördü ve kulağına iyi haberler fısıldadığına memnun oldu.

"Lütfen beni bağışlayın," diye mırıldandı Carmen Cardoso. "Kızım, şey..." Cümlesini tamamlamadı.

Mercedes tekerlekli sandalyeyi çekerek onu masadan uzaklaştırdığında kimse ona bakmadı.

Mercedes tekerlekli sandalyeyi kapıya doğru iterken, "Babanızı şahsen tanıdığımı size hiç anlatmış mıydım, Capitán?" diye sordu general. "İkimiz de Fas'ta savaştık. Onu pek yakından tanıma fırsatım olmadı fakat üzerimde muhteşem bir izlenim bıraktı."

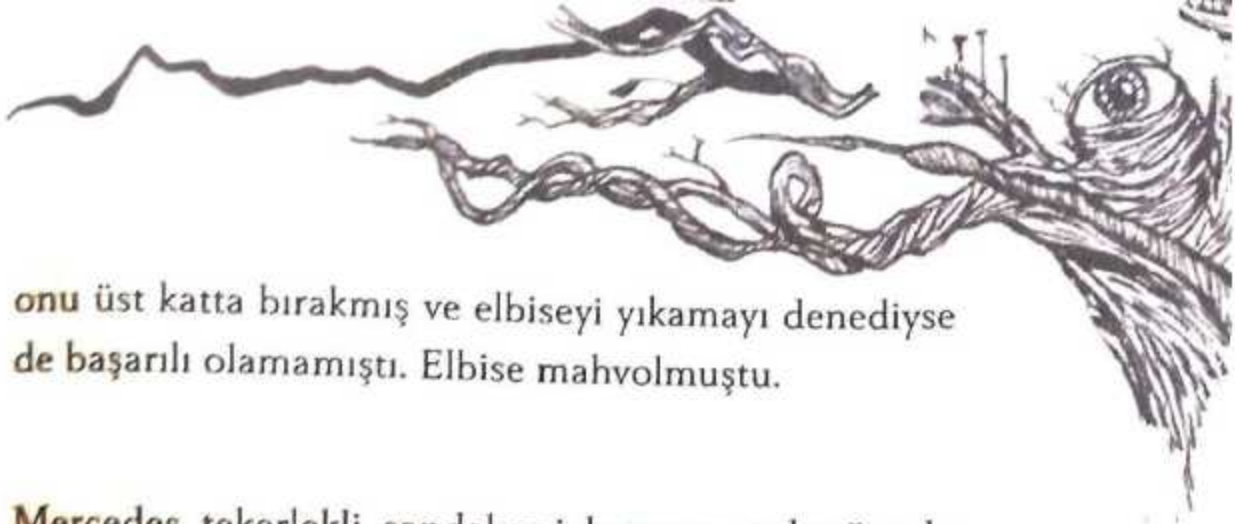
"Gerçekten mi? Hiç haberim yoktu."

Mercedes, Vidal'in kendisine yöneltilen sorudan hoşlanmadığını sesinden anlayabiliyordu.

"Askerlerinin dediğine göre," diye konuşmayı sürdürdü general, "General Vidal muharebe meydanında son nefesini vermeden az önce, oğlu ne zaman öldüğünü dakikası dakikasına bilsin diye gümüş köstekli saatini bir kayaya çarpmış. Fakat asıl arzusu ona cesur bir adamın nasıl öldüğünü göstermekmiş."

"Saçmalık!" dedi Vidal. "Babamın hiçbir zaman köstekli saati olmadı."

Mercedes, Vidal'in ne kadar arızalı ve yalancı bir mahlûk olduğunu onlara göstermek için adamın ceketinin cebindeki köstekli saati çıkarıp masaya vurmak istedi. Fakat bunun yerine, tekerlekli sandalyeyi iterek odadan çıkarmayı yeğledi. Kız bekliyordu. Mercedes kızın üşümesi geçsin diye sıcak bir banyo yapması için

onu üst katta bırakmış ve elbiseyi yıkamayı denediyse de başarılı olamamıştı. Elbise mahvolmuştu.

Mercedes tekerlekli sandalyeyi banyoya soktuğunda Ofelia annesiyle göz göze gelmekten kaçındı. Kızın suratında hâlâ az önceki gururlu ifade ve Mercedes'in önceden fark etmediği bir isyankârlık vardı. Mercedes bunu, değirmene geldiği zaman Ofelia'yı gölgesi gibi takip eden hüzünden daha çok sevdi. Gerçi annesi onunla hemfikir değil gibiydi. Mahvolmuş elbiseyi fayansların üzerinden aldı ve eliyle lekeli kumaşa dokundu.

"Bu yaptıkların beni çok üzüyor, Ofelia."

Mercedes onları yalnız bıraktı ve Ofelia kendini iyiden iyiye küvetin içindeki sıcak suya bıraktı. Tahta bitlerinin hâlâ kollarında ve bacaklarında gezindiğini hissedebiliyordu ama Satirin ilk görevini yerine getirmişti. Başka hiçbir şeyin, hatta annesinin kızgın suratının bile önemi yoktu.

"Banyonu bitirdiğin zaman akşam yemeği yemeden doğrudan yatacaksın, Ofelia," dediğini duydu annesinin. "Beni dinliyor musun? Bazen terbiyeli davranmayı asla öğrenemeyeceğini düşünüyorum."

Ofelia hâlâ ondan yana bakmıyordu. Suyun yüzeyindeki köpükler sayesinde yansıması binlerce ışıltılı baloncuğa düşüyordu. Prenses Moanna.

"Beni hüsrana uğratıyorsun, Ofelia. Tabii babanı da."

Tekerlekli sandalyenin fayansların üzerinde dönmesi kolay olmadı. Ofelia başını kaldırdığında annesi çoktan kapıya varmıştı.

Babası... Ofelia gülümsedi. Babası bir terziydi. Ve bir kraldı.

Annesi banyonun kapısını ardından kapatır kapatmaz Ofelia'nın kulağına yumuşak kanat sesleri geldi. Peri küvetin kenarına kondu. Yine böcek suretindeydi.

"Anahtarı buldum!" diye fısıldadı Ofelia. "Beni labirente götür!"

Göletini Kaybeden Değirmen

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, büyünün âdemi beşerin gözlerinden şimdiki kadar gizlenmediği günlerde ormanın ortasında bir değirmen varmış. Bu değirmenin, göletinde bir asilzadenin askerleri tarafından boğulan bir cadının ölümüyle lanetlendiği söylenirmiş.

Değirmende öğütülen unlar cadının her ölüm yıldönümünde siyaha kesermiş. Öyle ki fareleri çiftçilerin mısırlarından uzak tutan kediler bile değirmenin yanına yaklaşmak istemezmiş. Javier, yani değirmenci de heba olan unları ormana dökermiş. Unlar sanki ağaçların kökleri tarafından yalanıp yutulmuş gibi ertesi sabaha ortadan kaybolurmuş.

Bu böyle yedi yıl sürmüş. Cadı sisli bir kasım günü ölmüş fakat ölümünün sekizinci yıldönümü gelip çattığında değirmenin arkasındaki arazi, yeni yağan kardan bembeyaz olmuş. Haliyle değirmencinin donmuş orman zeminine döktüğü unlar önceki yılkinden bile daha siyah görünmüş. Öyle karaymış ki değirmenci gecenin bizzat gökyüzünden inerek güne yer açtığını düşünmüş.

Her zamanki gibi un ertesi sabaha çıkmamış fakat değirmenci araziye baktığında bu defa unun siyaha boyadığı ayak

izleriyle karşılaşmış. Değirmenin göletine dek ayak izlerini takip etmiş. Göletin yüzeyindeki incecik buz katmanının kırıldığını ve siyah unların kül misali suyun üzerinde yüzdüğünü görmüş.

Değirmencinin yüreğini kırık buz kadar soğuk bir korku sarmış. Geri geri göletten uzaklaşırken az kalsın korkudan kendi ayağına takılıp düşecekmiş. Zira sekiz yıl önce Rocio'nun boğulmasına şahit olanlardan biri de oymuş. Asilzadenin askerleri gittikten sonra kadının cansız bedenini kıyıya çekmeye çalışan da yine o olmuş fakat göleti istila eden sarmaşıklar su perilerinin yeşil saçlarını andıran filizleriyle kadının cesedini sımsıkı bağırlarına basmış ve bırakmamışlar. Değirmenci, cesedi göletten çıkarmak için en nihayetinde kayığına binip küreklere asılmış fakat o zamana dek ceset çoktan göletin dibini boylamış. *Ya hâlâ oradaysa?* diye sormuş kendi kendine değirmenci. *Ya onu çocukluğumdan beri tanıyor olmama ve bir keresinde karımı hummanın pençesinden kurtarmış olmasına rağmen onu katillerinden kurtarmadığım için benden intikam almaya geliyorsa?*

Değirmenci artık dayanamaz hale gelinceye dek suya bakmış. Böylesine insanınkilere benzeyen ve lanetli unun kararttığı ayak izlerinin sahibine en azından şöyle bir bakmak için suyun kenarına yaklaşmış. *Dikkatli ol, Javier!* diye fısıldamış çıplak dallar. *Oradaki mahlûk cinayetle ve gaddarlıkla beslendi. Âdemi beşerin günahları unutulmadı. Zehirli meyveyi onlar getirdi.*

Fakat âdemi beşer ağaçların dediklerini duymaz. Yabana kulak vermeyi unutmuşlardır. Haliyle değirmenci gölete doğru bir adım daha atmış. Buzun altında bir şey kıpırdanmış ve uyuyan nilüferlerin kımıldanmasına neden olmuş. Rocio'nun altında dans ettiği ay kadar gümüşiymiş.

Sudan çıkan surat bir kadına aitmiş ve öyle güzelmiş ki değirmenci gölete doğru bir adım daha atmış. Yaratığın gözleri

bir karakurbağasının altın rengi gözlerine benziyormuş ve ona doğru uzanan elleri perdeliymiş; parmaklarının arasında ağlar varmış. Değirmenci bunların hiçbirini umursamamış. O ellerin kendisine dokunmasını, karısının kolları arasında olmayı hiç istemediği kadar, hayatı boyunca hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyormuş. Hal böyle olunca suya dalmış ve ışıl ışıl parıldayan bedeni kucaklamış. Oysa ona sarılmak bir kucak dolusu buza sarılmaktan farksızmış. Yaratığın dudakları siyah unla kaplıymış ve değirmenci o dudakları öptüğünde kalbinin tıpkı onunki kadar gümüşi ve soğuk bir şeye dönüştüğünü hissetmiş. Yine de o dudakları öpmekten kendini alamamış ve birlikte, sarmaş dolaş göletin dibini boylamışlar.

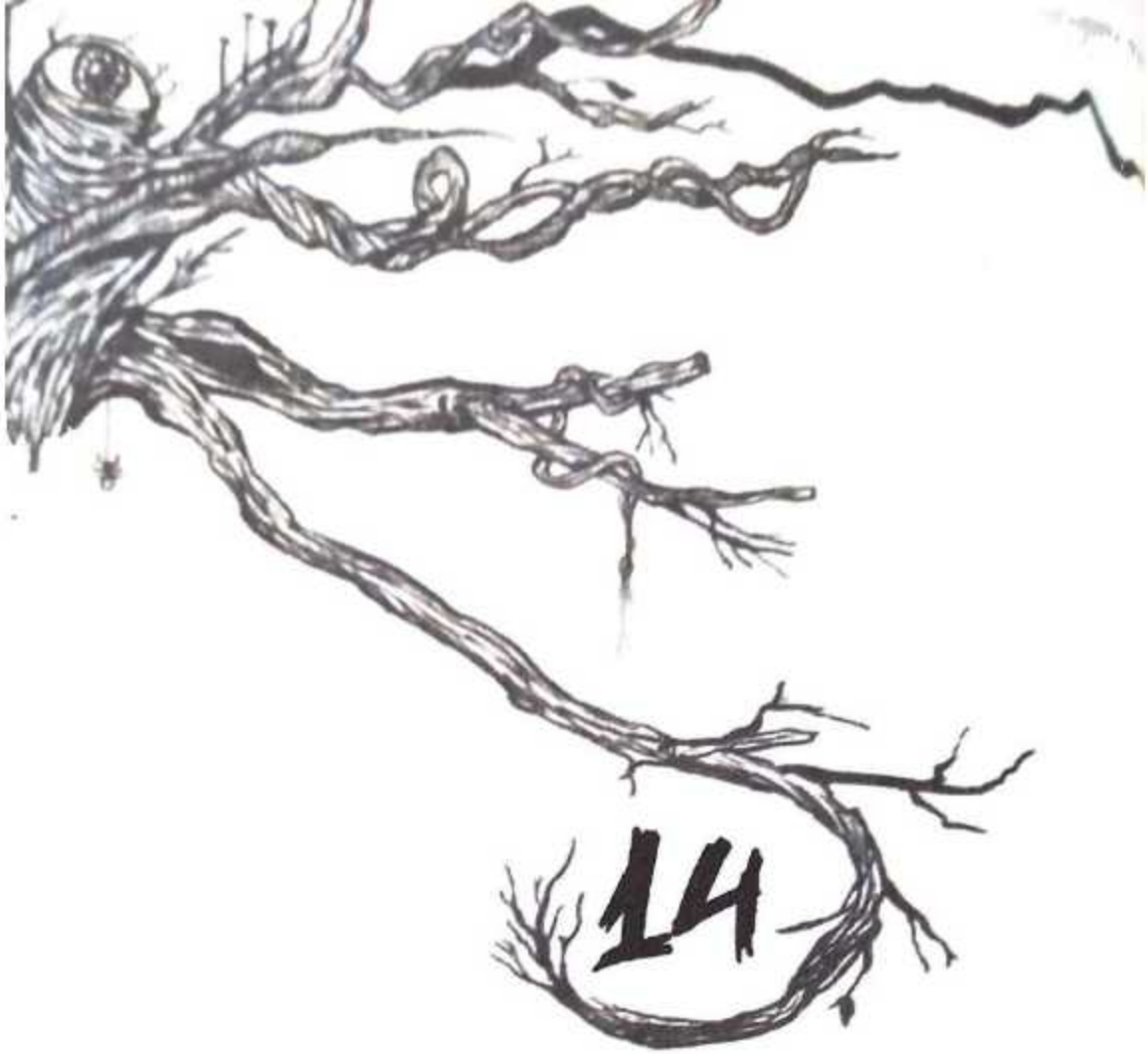
O günün ilerleyen saatlerinde kocası eve dönmediğinde değirmencinin karısı onu aramaya çıkmış. Biri kocasına, diğeri de tanımadığı birine ait olan iki ayak izinin peşinden önce ormana, oradan da göletin kenarına gitmiş ve kara suların üzerinden kocasına seslenmiş. Hiçbir yanıt alamayınca annesiyle babasının yaşadığı köye koşmuş ve pazar yerinin ortasında, göletteki cadının kocasını yediğini haykırmış.

Çok geçmeden kızgın kalabalık ellerinde ağlarla, dirgenlerle ve sopalarla gölete doğru yollanmış. Suyun kıyısında, değirmencinin ayak izlerinin suyun içinde gözden kaybolduğu yerde durmuşlar. Göletin derinliklerinde çil çil gümüşlerden ibaret batık bir hazineye benzer bir şey ışıldıyormuş. Böylece köylüler değirmencinin karısının gözyaşlarını unutmuşlar. Tek düşünebildikleri gümüşmüş. Hazineyi ağlarıyla yüzeye çekemeyince sopalarını ve donmuş zeminde bulabildikleri tüm dalları tutuşturmuşlar. Sonrasında da akıntıya bırakmışlar. Çok geçmeden gölet alevler içinde kalmış ve su beyaz dumandan görünmez olmuş.

Köylüler civarda kesilmedik ağaç bırakmayana dek ateşi beslemişler ve göletten geriye tek kalan ölü balıklarla is lekeli çakıl taşları olmuş. Ne var ki onların arasında, eriyerek iç içe geçmiş iki âşığı andıran eğri büğrü, gümüş bir heykel bulmuşlar.

Köylüler gerilerken değirmencinin karısı feryat figan dizlerinin üzerine yığılmış çünkü bir öpücükle birbirine kaynayan iki surattan birini tanımış. Bu kocasıymış. Kimse gümüşe dokunmaya cüret edememiş ve değirmencinin karısı bir daha asla geri dönmemek üzere diğerleriyle birlikte köyün yolunu tutmuş.

O günden sonra değirmen öylece, terk edilmiş bir halde kalakalmış. Göleti olmayan bir değirmen kimin işine yararmış ki? Derken, neredeyse doksan yıl sonra, dedikodulara göre vakti zamanında Madrid denen büyük ve uzak bir şehirde saatçilik yapan bir adam çıkagelmiş ve değirmene yerleşmiş. Köpekleri değirmene yaklaşanları erkek, kadın, çoluk çocuk demeden kovalamış. Hatta bazıları adamın insan yiyen bir kurt sürüsü tarafından korunduğunu bile iddia etmiş. Bir keresinde tavşan avlamaya çıkan kaçak bir avcı lime lime edilmeden pencereden içeri şöyle bir bakmayı başarmış ve tavşanlarını köyün kasabına satarken, değirmenin yeni sahibinin gümüş heykeli kurak göletten çıkardığını ve yeni saatler yapmak için ocakta erittiğini anlatmış.

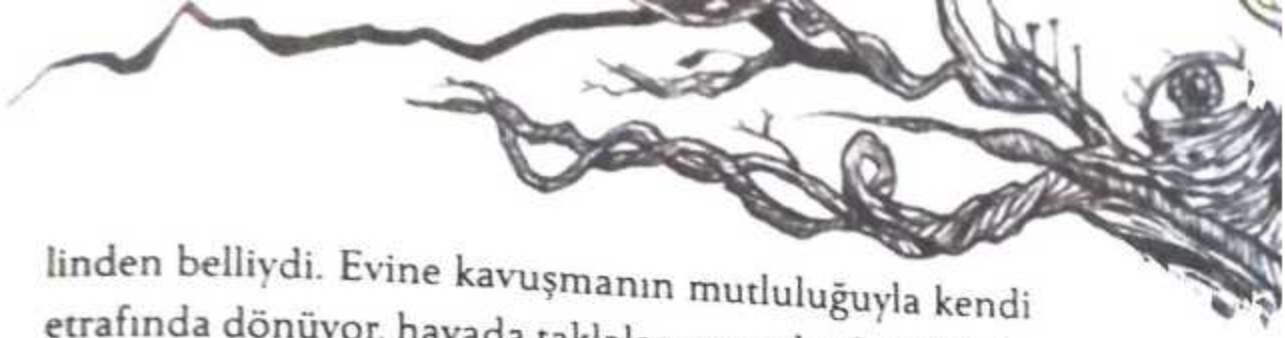
14

Anahtarı Sakla

Labirentin kalbi hâlâ aynı görünüyordu. Dünyanın dibindeki, uzun zamandır unutulmuş bir yer. Ne var ki Ofelia bu defa merdivenlerden inmekte daha tereddütlüydü. Yeni bir şeyi keşfetmek genellikle daha önceden keşfettiğiniz bir şeyle yüzleşmekten daha kolaydı.

Basamakların iki yanındaki duvarlar nişlerle bezeliydi. Ofelia ilk ziyaretinde onların farkına varmamıştı. Unutulmuş bir tanrıya adanan adakların koyulabileceği küçük sunakları ya da yıkık bir kulenin tuğlayla kapatılmış pencerelerini anımsatıyorlardı. Labirentteki her şey insana unutulmuş şeyleri hatırlatıyordu... Gerçi belki de unutulmamışlardı. Belki de güven içinde muhafaza ediliyorlardı.

Peri'nin geri dönmekten memnun olduğu her ha-

linden belliydi. Evine kavuşmanın mutluluğuyla kendi etrafında dönüyor, havada taklalar atıyordu. Satir'i beklerlerken Ofelia sütunu daha yakından inceledi. Taşa, kucağında bebek tutan bir kız oyulmuştu. Kızın suratı yoktu, zaman çehresini silmişti fakat omzuna koyduğu pençeli eliyle kızın arkasında dikilen figür kesinlikle Satir'di. Onu koruyor, onu tutuyor ya da belki de onu zapt ediyordu.

Ofelia bebeğin aşınmış suratına dokunurken Satir gölgelerin arasından çıkageldi. Farklı görünüyordu. Daha genç. Daha güçlü. Daha tehlikeli.

Anahtarı kaldırıp göstererek, "Anahtarı aldım," dedi Ofelia gururla.

Fakat Satir yalnızca başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Ofelia bundan biraz daha fazlasını beklemişti. Bilhassa devasa bir karakurbağasıyla cenge tutuşup incir ağacını kurtardıktan sonra. Annesinin canını sıkmış olmasından bahsetmiyordu bile. Ne var ki yediği şey Satir'i daha çok heyecanlandırmış gibiydi. Ofelia kanlı ve çiğ olması dışında Satir'in ne yediğini göremiyordu. Belki de ölü bir kuş ya da sıçandı.

Satir sivri dişleriyle yiyeceğinden koca bir lokma kopardı ve arka ayakları üstünde Ofelia'ya doğru birkaç adım attı.

"Bu benim!" Satir sütuna işaret etti. "Kız da sizsiniz."

Ardından kanlı yiyeceğinden bir ısırık daha aldı.

"Peki ya bebek?"

Satir soruyu duymazdan geldi.

"Demek anahtarı aldınız," dedi. Satir, Ofelia soluk mavi gözlerinde kendi yansımasını görene dek öne doğru eğildi. "Buna memnun oldum."

Doğruldu ve elini Peri'ye doğru uzattı. Peri, Satir'in uzattığı parmağına nazikçe kondu ve yaratığın etinden açgözlü bir ısırık aldığında Satir keyifle kıkırdadı.

"En başından beri size inanıyordu. Şu haline bakın! Ne kadar da mutlu!"

Peri kanatlandı ve Satir haylaz çocuğunu izleyen bir baba edasıyla onu şefkat yüklü gözlerle takip etti. "Başarılı olduğunuza çok sevindi!"

Satir güldü fakat Ofelia, kendisinden yana döndüğünde yaratığın suratına ciddi bir ifadenin yerleşmiş olduğunu gördü.

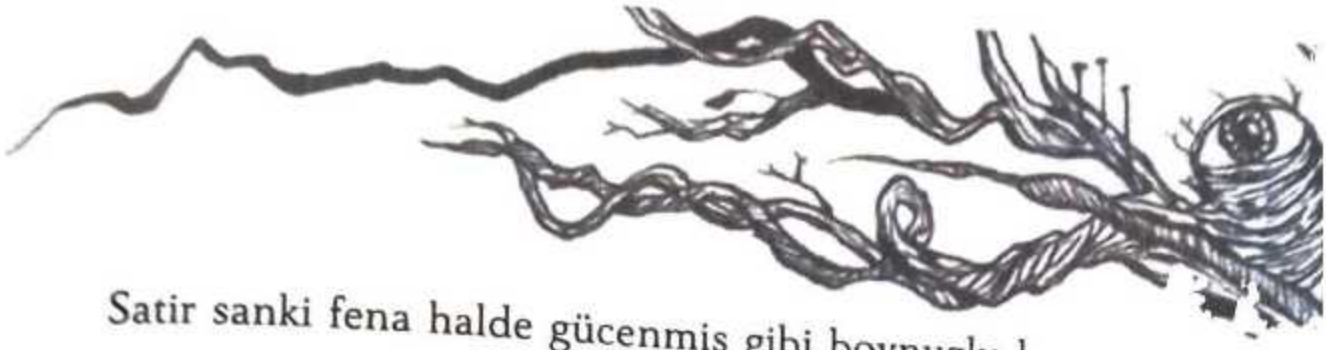
"Anahtarı saklayın. Çok yakında ona ihtiyacınız olacak." Uzun parmaklı eliyle geceye bir ikaz çizdi. Sözlerini daima parmaklarıyla vurguluyordu. Kâh onları uzatıyor, kâh onlarla bir yerlere işaret ediyor, kâh havaya dilinin ser verdiğinden daha çok sır veren görünmez işaretler çiziyordu. "Bir de bu..." Ofelia'nın eline beyaz bir tebeşir parçası tutuşturdu. "Buna da ihtiyacınız olacak! İki göreviniz kaldı ve dolunayın eli kulağında!"

Satir pençeli parmaklarıyla yüzünü okşadığında Ofelia irkilmeden edemedi.

"Sabırlı olun, Prenses," diye mırıldandı Satir ona gülümseyerek. "Yakında sarayınızın Yedi Çember Bahçeleri'nde yürüyeceğiz, akik ve kaymaktaşı döşeli rüzgârlı patikalarında gezintiye çıkacağız..."

Satir'in kedilerinkini andıran gözlerinde muzip bir ifade vardı. Ofelia ilk karşılaşmalarında Satir'in gözlerinde yine aynı ifade mi vardı, yoksa yalnızca fark mı etmemişti bilemedi.

"Doğruyu söylediğini nereden bileyim?"

Satir sanki fena halde gücenmiş gibi boynuzlu kafasını iki yana salladı. "Benim gibi zavallı bir satir size niye yalan söylesin ki?"

Parmağının ucuyla görünmez bir gözyaşının helezon desenli yanağında bırakacağı izi takip etti fakat gözleri avının üzerine çullanmaya hazır, pusuya yatmış bir kedininkileri andırıyordu.

Ofelia geriledi. Kalbi güm güm atıyordu. Fakat bunun nedeni korku değildi. Hayır. Daha da kötüsüydü. Elindeki altın anahtara baktı. Bu bir hazine miydi? Yoksa bir yük müydü? Aniden güvenebileceği hiç kimsenin, şu koca dünyada hiç kimsesinin olmadığı hissine kapıldı. Annesi bile Kurt'u memnun etmek için ona ihanet etmişti. Şimdi Ofelia nasıl olurdu da Satir'e güvenebileceğine inanırdı?

Kan

Vidal'in ambarın kapısının kilidini açmak için kullandığı anahtar altın değildi. Fakat hava şartlarının eskittiği bahçe kapısının önünde bekleyen köylüler için anahtar çok daha büyük bir hazinenin kilidini açıyordu. Sabahın erken saatleriydi fakat çoktan bahçede sıra olmuşlardı. Çoğunun çocukları da yanlarındaydı. Açlık tıpkı bir aile ferdi gibi masalarının daimi misafiriydi ve *ekmek, tuz, fasulye* ya da *patates* gibi sözcükler çocukluklarında okudukları peri masallarında anlatılan hazinelerin hepsinden daha büyülü geliyordu kulaklarına.

Vidal ambarın çift kanatlı kapısının önüne iki asker dikmişti. Bir diğeriyse evden getirdikleri masanın başına geçmiş, vesikaları kontrol ediyordu.

"Karnelerinizi incelenmek üzere hazır edin!" Ve-

sikaları dağıtma görevine koşulan Teğmen Aznar bu sözcükleri yalnızca bir üniformanın bahşedebileceği türden bir özgüvenle bağırarak söylemişti. Bir insanın boş midesini doldurabilsin diye sırada beklemesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Babası bir kasaptı ve yorgunlukları suratlarından okunan, kamburu çıkmış, bitap düşmüş insanlar ona ikinci sınıf bir tür gibi geliyordu. En azından onun türünden olmadıkları kesindi.

"Acele et!" diye bağırdı vesikayı uzattığı elinden kapan ihtiyar bir adama. "Adını söyle. Önce adın, sonra soyadın." Teğmenin kasap babası hiçbir zaman bu ihtiyar adam gibi görünmemişti. Hiçbir zaman böylesi bitkin olmamış, hayatın sillesini hiç böylesine yememişti.

"Narciso Peña Soriano... hizmetinizdeyim," dedi ihtiyar adam. Hepsi onların hizmetindeydi. Doğdukları günden öldükleri güne dek.

Aznar eliyle ambara girmesini işaret etti.

"Adını söyle!" diye bağırdı ve sıra sessizce ilerledi.

Mercedes ve diğer iki hizmetçi tazecik ekmeklerle dolu sepetleri getirdiler. Tüm bu hazineleri değirmene getiren Teğmen Medem, Mercedes'in sepetindeki ekmek somunlarından birini alıp herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

"Franco'nun İspanya'sında günbegün size ekmek dağıtıyoruz!" diye bağıran sesi bahçede gürledi. "Onları bu değirmende tutuyoruz. Kızıllar açlıktan ölmenize izin vereceğimizi söyleyerek sizi kandırmaya çalışıyorlar..."

Medem'in sözleri havada süzülerek Ofelia'nın, annesiyle paylaştığı odaya ulaştı ve onu ağır bir uykudan uyandırdı. Uyanmadan az evvel rüyasında Satir'i, Karakurbağası'nı ve hangi kilidi açacağını bilmediği anahta-

rı görüyordu. Ne var ki sorusunun yanıtını öğrenmek istediğinden pek emin değildi.

Medem'in söyledikleri odaya süzülmeye devam ediyordu.

"...birleşmiş bir İspanya'da tek bir yuva kalmayacak ki..."

Ofelia annesini uyandırmamak için sessizce yataktan indi. Yuva...

"...ateşi ya da ekmeği olmasın!"

Ekmek. Bu sözcük karnını acıktırdı. Midesi kazınıyordu. Ne de olsa bir hayli yorucu bir maceranın ardından akşam yemeği yemesine izin verilmeden yatmaya gönderilmişti.

"...tek bir yuva kalmayacak ki ateşi ya da ekmeği olmasın." Büyük bir özgüvenle haykırılmasına rağmen Ofelia bile bunun kuyruklu bir yalan olduğunu biliyordu. Çocuklar yetişkinlerin yalan söylediğini ne zaman anlardı?

Satir yalan söylüyor muydu? Ofelia'nın rüyalarında, gerçekte olduğundan daha meymenetsiz görünüyordu. *Doğruyu söylediğini nereden bileyim?* Ofelia'nın annesi uykusunda inliyordu ve güneş, evi henüz ısıtmamış olmasına rağmen alnı terden parlıyordu. Ofelia sabah ışığının beneklerle bezediği tozlu döşemeleri parmak ucunda aşarak banyoya girdiğinde de uyanmadı ama Ofelia, Satir'in kitabını radyatörün arkasından çekip çıkarmadan önce ne olur ne olmaz kapıyı kilitledi. Sayfaları yine kar gibi beyazdı.

"Hadi ama!" diye fısıldadı. "Şimdi ne olacak? Göster bana!"

Ve kitap itaat etti.

Sol sayfada kırmızı bir benek belirdi. Bir başkası sağdaki sayfanın gözeneklerinden sızdı. İkisi de ıslak kâğıda damlayan mürekkep gibi hızla yayıldılar. Kırmızı. Beyaz sayfalardan kırmızı akıyordu. Derken iki sayfanın arası onunla doldu ve Ofelia'nın çıplak ayaklarına damladı.

Ofelia nedenini bilmese de bunun ne anlama geldiğini derhal anladı. Gözlerini kitaptan kaldırdı ve ardında annesinin uyumakta olduğu kapıya baktı.

Kırmızıya boyalı sayfalardan boğuk bir çığlık yükseldi.

Ofelia kitabı elinden düşürdü ve telaşla kapıya koştu. Kapıyı itip açtığında annesini var gücüyle karyolaya tutunup ellerinden birini karnına bastırırken buldu. Beyaz geceliğinin her yanı kana bulanmıştı.

"O-Ofelia!" diye kekeledi boğuk bir sesle. Elini yalvarırcasına kaldırdı. Parmakları kendi kanının kırmızısına boyanmıştı. "Bana yardım et!"

Ardından yere yığıldı.

***

Vidal bahçedeydi. Siyah deri eldivenini çatlak camına siper ettiği saatine bakıyordu. Bu köylüleri beslemek ne çok zaman alıyordu! Onlara güvenemedikleri için tonla zamanı boşa harcıyorlardı. Vidal köylülerden bazılarının hainlere katılan akrabalarının veya sevgililerinin karınlarını doyurmak için öyle ya da böyle erzaklarını dağlara götüreceğine üniformasının üzerine bahse girerdi. Ah, şu kaçak avcıları hakladığı gibi onları da bir güzel benzetip öldürmek için neler vermezdi.

"Capitán!"

Kendi etrafında döndü.

Bu kız aklını mı kaçırmıştı? Geceliğiyle ona doğru koşuyordu. Görünmez olmanın en iyisi olduğunu bilen bir mahlûk gibi genellikle ondan saklanırdı. Bir süreliğine kızı büyükannesiyle büyükbabasının yanında bırakmayı önerdiğinde, annesi laf dinlememişti. Bu kız onun yumuşak karnıydı ve ona karşı çıkmaya cüret ettiği tek konuydu fakat Vidal ölü bir terzinin kızını yetiştirmek niyetinde değildi.

Kıza doğru yürürken Vidal'in bacakları öfkeden kaskatı kesilmişti fakat kızın önünde durduğunda, Ofelia'nın suratındaki korkunun kendisinden kaynaklanmadığını idrak etti.

"Çabuk gelin!" diye bağırdı kız. "Lütfen!"

Vidal ancak o vakit kızın geceliğindeki kanı fark etti. Kanın kıza ait olmadığı ortadaydı. O anda korku kalbinin derinliklerinde uyandı. Korku ve öfke. Aptal kadın. Vidal'i ve Vidal'in ona verdiği çocuğu yüzüstü bırakacaktı. Doktoru getirmesi için Serrano'ya bağırdı.

***

Gökyüzü âdeta yarılmıştı ve bir kez daha dünyayı yağmuruyla sırılsıklam ediyordu. Hava, Doktor Ferreira'nın hastasıyla ilgili bilgi vermek için bahçeyi arşınladığı esnada büründüğü ruh haliyle kusursuz bir uyum içindeydi.

Vidal'i ambarın önünde dikilirken buldu. Değirmene getirdiği çadırlarla kamyonlara bakıyordu. Ferreira'ya kalırsa, tepelerinde heybetle yükselen incir ağaçlarının yanında ortalıkta öylece bırakılmış oyuncaklara benziyorlardı. Ceketini giydi. Yenlerine az da olsa kan bulaşmıştı.

"Eşinizin hiç kalkmadan dinlenmeye ihtiyacı var. Doğum yapana kadar ekseriya uyuşturulması gerekecek." *Onu asla buraya getirmemeliydin,* diye ekledi zihninde. *Kızının onu böyle görmesine asla neden olmamalıydın.* Fakat bunun yerine şöyle demekle yetindi: "Kız başka bir odada uyumalı. Çocuk doğana kadar burada kalacağım."

Vidal bahçenin ötesine bakıyordu.

"Onu iyileştir," dedi gözlerini yağmurdan ayırmadan. "Neye mal olduğu ya da neye ihtiyacın olduğu umurumda değil."

En nihayetinde Ferreira'ya döndüğünde yüzü öfkeden kaskatı kesilmişti. *Öfkesi neye?* diye düşündü Ferreira. Hayata mı? Hamile eşini buraya getirdiği için kendine mi? Hayır. Vidal gibi adamlar asla kendilerini suçlamazlardı. Böylesine çelimsiz çıktığı için muhtemelen müstakbel çocuğunun annesine öfkeliydi.

"Onu iyileştir," diye tekrarladı Vidal. "Onu iyi et."

Bu bir emirdi. Ve bir tehdit.

16

Bir Ninni

Mercedes'in hizmetçilerden Ofelia'nın yatak odası olarak düzenlemelerini istediği tavan arasındaki odanın duvarında dolunaya benzer, yuvarlak bir pencere vardı. Oysa odanın kendisi, köşelerine istiflenmiş kutular ve zamanın ve ihmalkârlığın sararttığı, hayaletlerinkini andıran kefenlerle kaplı mobilyalar yüzünden Ofelia'nın annesiyle paylaştığı odadan bile daha perişan haldeydi.

"Biraz yemek ister misin?" diye sordu Mercedes.

"Hayır, teşekkürler." Ofelia başını iki yana salladı.

Mercedes yatağı yapması için başka bir hizmetçi çağırmış, hizmetçi kız da gelirken yanında temiz çarşaflarla yastıklar getirmişti. Karyolanın koyu renkli ahşabının yanında beyaz örtüler kar gibi göründüler.

Değirmendeki bütün mobilyalar ahşaptan yapılmaydı. Bir anlığına Ofelia değirmenin etrafındaki ağaçların ayaklanıp duvarları alaşağı edeceğini ve kesilerek yatak, masa ya da sandalye yapılan kardeşlerinin intikamını alacağını hayal etti.

"Ağzına tek lokma bile koymadın," dedi Mercedes.

Nasıl koyabilirdi ki? İçi hüzünle doluydu. Ofelia kitaplarını sessizce komodinin üzerine bıraktı ve yatak örtüsünün üstüne oturdu. Beyaz. Bundan böyle beyaz olan her şey ona kırmızıyı hatırlatacaktı.

"Endişelenme." Mercedes yatağın üzerinden uzandı ve Ofelia'nın omzuna dokundu. "Annen yakında iyileşecektir. Görürsün. Çocuk doğurmak çetrefilli bir iştir."

"O halde ben asla çocuk yapmayacağım."

Ofelia annesini kan revan içinde bulduğundan beri tek damla gözyaşı dökmemişti ama Mercedes'in yumuşak sesi, Satir'in kitabının sayfalarından akan kan gibi oluk oluk gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine neden oldu. Kitap onu neden zamanında uyarmamıştı ki? Neden ona o esnada vuku bulan bir şeyi göstermişti? *Çünkü kitap acımasız,* diye fısıldadı Ofelia'nın kafasının içinden bir ses, *tekinsiz efendisi kadar acımasız. Peri'nin de onlardan aşağı kalır yanı yok.*

Evet, öyleydi. Ofelia, Satir'in kanlı yemeğini dişleyen periyi hatırlayınca ürperdi. Kitaplarındaki perilerin böyle dişleri yoktu, öyle değil mi?

Mercedes yanına ilişti ve Ofelia'nın saçlarını okşadı. Annesininkiler gibi siyahtı. Kömür gibi kara, karlar gibi beyaz, kan kadar kırmızı...

"Ormandaki şu adamlara yardım ediyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Ofelia.

Mercedes ellerini çekiverdi.

"Bunu başka kimseye söyledin mi?"

Ofelia, Mercedes'in kendisine bakmaya cüret edemediğini gördü.

"Hayır, söylemedim. Başına kötü bir iş gelmesini hiç istemem."

Başını Mercedes'in omzuna yasladı ve gözlerini yumdu. Onun kollarının arasına sokulup dünyadan, kandan, Kurt'tan, Satir'den saklanmak istiyordu. Kaçıp kurtulabileceği bir Yeraltı Krallığı yoktu. Her şey yalandı. Yalnızca tek bir dünya vardı ve o da zifiri karanlıktı.

Mercedes, yaşı çocuk yapabilecek kadar genç olmasına rağmen, çocuklara sarılmaya alışkın değildi. En nihayetinde kollarını kıza doladığında yumuşayan kalbi onu korkuttu. Bu dünyada yufka yürekli olmak tehlikeliydi.

"Ben de senin başına kötü bir iş gelmesini istemem," diye fısıldadı kıza. Sonra Ofelia'yı bağrına bastı. Oysa bir yanı onu teslim olduğu yufka yürekliliğe karşı uyarıyordu. Eskiden bir kızı olsun isterdi ama savaş ona bu arzusunu unutturmuştu. Savaş ona pek çok şeyi unutturmuştu.

"Ninni bilir misin?" diye mırıldandı Ofelia.

Bilir miydi? Evet...

"Yalnızca bir tane. Fakat sözlerini hatırlamıyorum."

"Umurumda değil. Yine de dinlemek isterim." Ofelia başını kaldırıp yalvarırcasına ona baktı.

Hal böyle olunca Mercedes gözlerini yumdu ve başka bir kadının çocuğunu nazikçe kucağında sallarken vakti zamanında annesinin ona ve erkek kardeşine söylediği ninniyi mırıldanmaya başladı. Sözsüz melodi

ikisinin de içini sevginin sıcaklığıyla doldurdu. Tıpkı şu koca dünyaya gözlerini açan ilk çocuğa söylenen ilk ninni gibi sevgiden ve sevginin beraberinde getirdiği acıdan bahsediyordu. En zifiri karanlıklarda insanın içinde filizlenen güçten bahsediyordu.

Mercedes ninniyi hem kendisi hem de kız için mırıldandı.

Ninni sayesinde korkuları derin bir uykuya daldı.

Fakat huzur uzun ömürlü olmayacaktı.

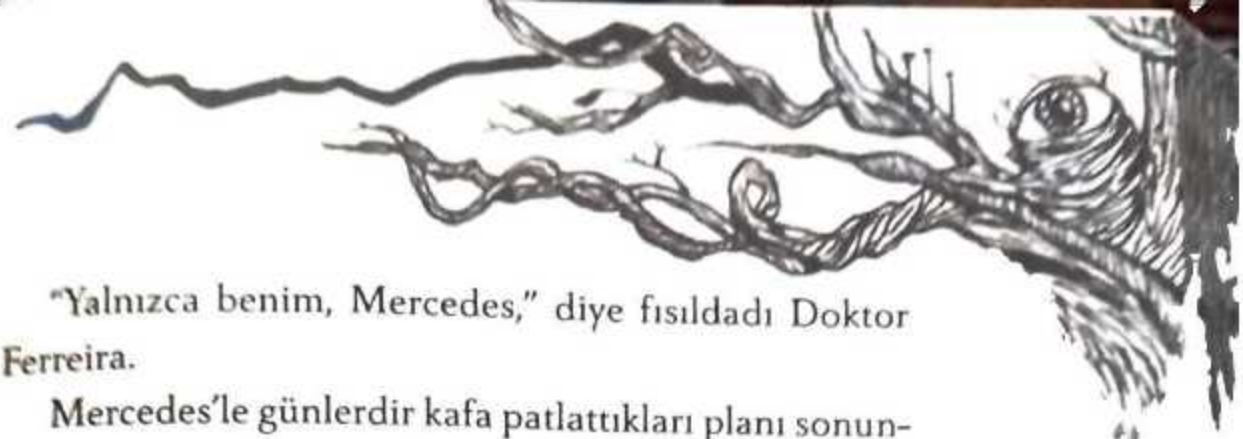

Erkek Kardeş ve Abla

Mercedes, Ofelia uykuya dalana dek kızın yanından ayrılmadı. Kız da en nihayetinde annesiyle ilgili endişelerine, eski değirmeni siyah unun tozları misali dolduran korkuya rağmen uyuyakaldı.

Mercedes sessizce aşağı indiğinde evde çıt çıkmıyordu. Dışarıdaki muhafızlar hariç herkes uyuyordu. Ormanı gözlüyorlardı. Haliyle Mercedes fayanslardan birini yerinden çıkarmak için üzerlerindeki kumu süpürme gayesiyle mutfak zeminine çömeldiğinde onu görmediler. Fayansın altına sakladığı mektup tomarı hâlâ oradaydı. Tıpkı ormanda saklanan adamlar için kenara ayırdığı şeylerle doldurduğu teneke kutu gibi. Tam bunları heybesine yerleştiriyordu ki merdivenden gelen ayak sesleri oracıkta donup kalmasına neden oldu.

"Yalnızca benim, Mercedes," diye fısıldadı Doktor Ferreira.

Mercedes'le günlerdir kafa patlattıkları planı sonunda hayata geçirmeye isteksizmiş gibi merdivenden ağır adımlarla indi.

"Hazır mısın?" *Lütfen evet de,* diye yalvardı Mercedes gözleriyle, *bunu tek başıma yapamam.*

Ferreira başıyla onayladı.

***

Mercedes yolu gösterdi. Ayak izlerini gizlemek için derenin içinden yürüdü. Ay ışığı ağaçların arasından süzülüyor, suyu erimiş gümüşe çeviriyordu.

"Bu büsbütün çılgınlık," diye mırıldandı Ferreira ayakkabılarının içi soğuk suyla dolarken. "Eğer ne yaptığımızı öğrenirse ikimizi de öldürür." Elbette ikisi de Ferreira'nın neden bahsettiğini biliyorlardı. "Gerçi bence sen bu meseleyi de düşünmüşsündür."

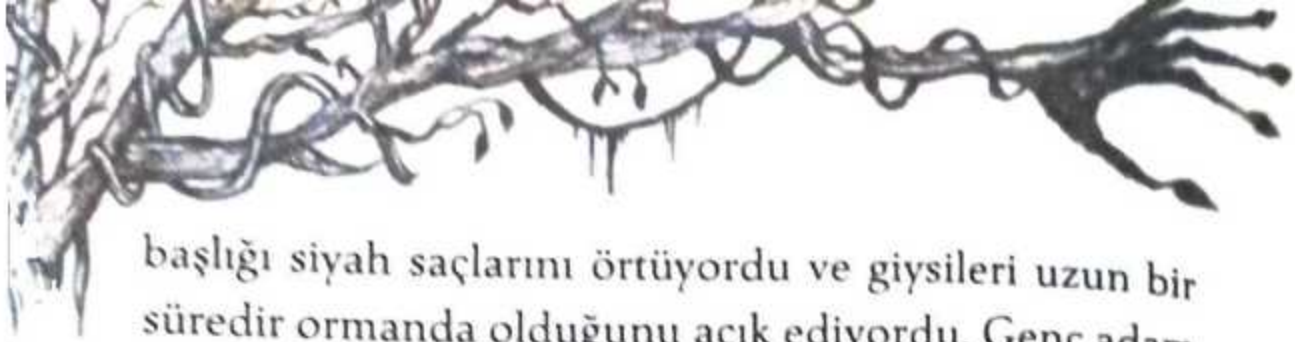
Bunu kafasından çıkarabilmiş miydi ki? Mercedes geceye kulak kabarttı. "Ondan o kadar çok mu korkuyorsun?"

Ferreira gülümsemeden edemedi. Kadın çok güzeldi. Cesaretini kraliyet pelerini misali omuzlarında taşıyordu.

"Hayır. Korktuğumdan değil," diye yanıtladı dürüstçe. "En azından kendim için değ–" Mercedes parmağını ikaz edercesine dudaklarına bastırır bastırmaz Ferreira suspus oldu.

Ormanda hareket eden bir şey vardı.

Genç bir adam bir ağacın ardından cılız ayın yosun tutmuş orman zeminine düşürdüğü gölgeler kadar sessizce çıkınca Mercedes derin bir iç çekti. Koyu renkli

başlığı siyah saçlarını örtüyordu ve giysileri uzun bir süredir ormanda olduğunu açık ediyordu. Genç adam uzun adımlarla eğreltiotlarının arasından geçip onlara doğru ilerlerken Mercedes gözlerini ondan ayırmadı. Erkek kardeşi ondan yalnızca birkaç yaş küçüktü fakat henüz ikisi de çocukken aralarındaki yaş farkı her şeyi değiştiriyordu.

"Pedro!" Mercedes önünde dikilen kardeşinin güzel yüzüne nazikçe dokundu. Ne denli uzun olduğunu hep unuturdu.

Erkek kardeşi ona uzun uzadıya sarıldı. Bir zamanlar ablasının onu yalnızca annesinin elinin tersinden ya da kendi ihmalkârlığından korumasına ihtiyaç duyardı fakat şu günlerde şefkatli bir abla olmak çok daha tehlikeliydi. Pedro arada sırada ablasının gözünü böylesine karartmamasını ve kendine daha çok dikkat etmesini dilerdi. Hatta ona artık yardımına ihtiyacı olmadığını bile söylemişti fakat Mercedes başkalarının laflarına aldırmazdı. Kimse ona ne yapıp ne yapmaması gerektiğini söyleyemezdi. Ablası kuralları kendi koyardı. Mercedes oldum olası böyleydi. Hatta çocukken bile. Pedro ablasını çok severdi.

SAATÇİ

Uzun, uzun zaman önce insanların çoğunun zamanı güneşe göre ölçüp biçtikleri günlerde Madrid'de zamana ve zamanın parçalarına kafayı takmış bir kral hüküm sürermiş. Dünyanın dört bir yanındaki saatçilerden kum saatleri, duvar saatleri, kol saatleri ve güneş kadranları sipariş edermiş. Bu hassas aletlerin bedelini de tebaasını, asker ya da ucuz tarla işçisi olarak diğer krallara satarak ödermiş. Sarayının salonları devasa kum saatlerinden akan kumun sesiyle çınlarmış. Öyle ki göz alabildiğince uzanan bahçelerindeki güneş kadranları saati, onların düşürdükleri gölgeye göre hesap edermiş. Kralın en sevdiği kuşlarla bezeli saatleri de varmış. Diğeriyse zamanı her saat başında kendini gösteren minyatür şövalyelerle ve ejderhalarla ilan edermiş. Dünyanın en uzak köşelerinde bile insanlar kralın Madrid'deki sarayına *El Palacio del Tiempo*, yani Zaman Sarayı derlermiş.

Kralın güzel karısı Olvido ona bir oğlan bir de kız çocuğu vermiş fakat çocukların diğer çocuklar gibi oynamasına ya da kahkahalara boğulmasına izin verilmezmiş. Günleri kralın onlara verdiği saatler tarafından ölçülür biçilir, onlar tarafından yönetilirmiş. Saatler gümüş ve altın kadranları vasıtasıyla

onlara ne zaman uyanacaklarını, yemek yiyeceklerini, oynayacaklarını ve uyuyacaklarını buyururmuş.

Günün birinde kralın en gözde soytarısı, efendisinin zaman parçalarına böylesine takıntılı olmasının nedeninin ölüm korkusu olduğuna ve zamanı ölçüp biçerek ölümü savuşturabileceğini umduğuna dair bir şaka yapma cüretini göstermiş.

Kral öyle pek bağışlayıcı biri değilmiş. Ertesi gün askerleri soytarıyı en büyük saatinin dişlilerine zincirlemiş ve kral az da olsa acımayla çarkların eski gözdesinin vücudundaki kemikleri teker teker kırmasını izlemiş. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar uşaklar dişlilere bulaşan kanı temizleyememişler ve o günden sonra saate Kırmızı Saat denir olmuş. Hatta insanlar saatin her tik takta ölü soytarının adını tekrarladığını fısıldarmış.

Aradan on yıl geçmiş. Prens ve prenses büyüyüp serpilmiş ve dünyanın her yerinde Kralın saat koleksiyonuna imrenilir olmuş. Derken günün birinde –ki o gün soytarının idamının onuncu yıldönümüymüş– saraya kimin gönderdiği belli olmayan bir hediye gelmiş. Camdan yapılma kutunun içinde göz alıcı bir köstekli saat varmış. Gümüş kapağı da açık olduğundan, saate her bakan kralın adıyla soyadının baş harflerinin kapağın içine işlenmiş olduğunu ve anbean bir yusufçuğun ayak sesleri kadar usulca tıklayan iki ince uzun gümüş kadranı görebiliyormuş.

Kral saati kutusundan çıkardığında altında özenle katlanıp mühürlenmiş bir kâğıt parçası bulmuş. Okunaklı ve güzel bir el yazısıyla yazılmış notu okurken beti benzi atmış:

Majesteleri,

Bu saat durduğunda öleceksiniz. Saat son nefesinizi vereceğiniz saati, dakikayı ve hatta saniyeyi salisesi salisesine biliyor çünkü ölümünüzü onun içine kilitledim. Saati kırmaya çalışmayın. Öyle bir işe kalkışırsanız sonunuz daha çabuk gelir.

Saatçi

Kral elindeki saate bakakalmış. Saatin kadranları ölçtükleri her saniyede âdeta kalbine bir bıçak saplıyormuş. Kral kılını bile kıpırdatamamış. Yemekten içmekten kesilmiş. Gözüne uyku girmez olmuş. Yalnızca birkaç gün içinde saçı sakalı ağarmış. Tek yapabildiği saate bakmaya devam etmekmiş.

Prens bu ölümcül hediyeyi getiren ulağı bulmaları için babasının askerlerini göndermiş. Askerler adamı civar köylerden birinde bulmuş ama adam Saatçi'nin adını sanını bilmiyormuş. Kutuyu kadim ormandaki metruk bir değirmenden teslim aldığına yeminler etmiş fakat kralın askerlerini oraya götürdüğünde terk edilmiş bir atölyeden fazlasını bulamamışlar. Raflar ve tezgâhlar dans eden bir soytarı şeklindeki küçük, gümüş heykel dışında bomboşmuş. Zaten o da kan dolu bir kâsenin içinde duruyormuş. Askerler keşiflerine dair tekmil vermek için kaleye koşmuşlar. Meğer artık çok geçmiş. Onlar kaleye varmadan az evvel kral tahtında oturup köstekli saati soğuk avucunda sımsıkı tutarken son nefesini vermiş. Saat salisesi salisesine soytarının öldüğü saatte, dakikada ve saniyede durmuş.

Ancak ondan sonra prens soytarının da bir oğlu olduğunu hatırlamış.

Saatçi

Kral elindeki saate bakakalmış. Saatin kadranları ölçtükleri her saniyede âdeta kalbine bir bıçak saplıyormuş. Kral kılını bile kıpırdatamamış. Yemekten içmekten kesilmiş. Gözüne uyku girmez olmuş. Yalnızca birkaç gün içinde saçı sakalı ağarmış. Tek yapabildiği saate bakmaya devam etmekmiş.

Prens bu ölümcül hediyeyi getiren ulağı bulmaları için babasının askerlerini göndermiş. Askerler adamı civar köylerden birinde bulmuş ama adam Saatçi'nin adını sanını bilmiyormuş. Kutuyu kadim ormandaki metruk bir değirmenden teslim aldığına yeminler etmiş fakat kralın askerlerini oraya götürdüğünde terk edilmiş bir atölyeden fazlasını bulamamışlar. Raflar ve tezgâhlar dans eden bir soytarı şeklindeki küçük, gümüş heykel dışında bomboşmuş. Zaten o da kan dolu bir kâsenin içinde duruyormuş. Askerler keşiflerine dair tekmil vermek için kaleye koşmuşlar. Meğer artık çok geçmiş. Onlar kaleye varmadan az evvel kral tahtında oturup köstekli saati soğuk avucunda sımsıkı tutarken son nefesini vermiş. Saat salisesi salisesine soytarının öldüğü saatte, dakikada ve saniyede durmuş.

Ancak ondan sonra prens soytarının da bir oğlu olduğunu hatırlamış.

18

İKİNCİ GÖREV

Ofelia bu defa karanlıkta vızıldayan peri kanatlarının sesine uyanmadı. Rüyalarını delip geçen ses bir anlığına ormanın odasını istila ettiğini sanmasına yol açtı. Ne var ki doğrulup oturduğunda, kolları ve bacakları rüzgâra kapılmış yaşlı bir ağacın dalları gibi çatırdayan Satir'i yatağının ayakucunda dikilirken buldu.

"Sıradaki görevinizi hâlâ yerine getirmediniz," diye homurdandı Satir.

Yine farklı görünüyordu. Daha güçlü. Daha genç... Öyle ki kedilerinkini andıran gözleri, kusursuz birer daire şeklindeki kulakları ve gittikçe yeleye daha çok benzeyen soluk sarı renkli saçlarıyla bu defa Ofelia'ya sinirli bir aslanı anımsattı. Aslan, keçi, insan. Hem hepsi hem de hiç biriydi. O... Satir'di.

"Yapamazdım!" diye savundu Ofelia kendini. "Annem hasta! Hem de çok hasta!"

"Bu ihmalkârlığınızın bahanesi olamaz!" diye hırladı Satir. Elleri geceye öfkesini karaladı. "Neyse..." diye ekledi kısa bir duraksamanın ardından. "Şimdilik sizi affedeceğim. Ayrıca annenizin acısını dindirecek bir şey getirdim."

Soluk renkli, eğri büğrü ağaç kökü Satir'in yumruğundan daha büyüktü ve Ofelia'nın gözüne sanki yamuk yumuk kollar ve bacaklar çıkaracakmış gibi göründü. Doğumun orta yerinde avazı çıktığı kadar bağırırken donakalan bir bebek gibi.

"Bu adamotu köküdür," diye açıkladı Satir eğri büğrü şeyi Ofelia'nın eline tutuştururken. "İnsan olmayı hayal eden bir bitkidir. Bunu taze sütle dolu bir kâsenin içinde annenizin yatağının altına koyun ve onu her sabah iki damla kanla besleyin."

Ofelia kökün ne kokusundan ne de garip bir biçimde insanlarınki andıran görünümünden hoşlandı. Ağızdan başka hiçbir şeyi olmadan doğmuş bir bebeğe benziyordu. Ne eli ne de ayağı vardı.

"Şimdi! Daha fazla gecikme istemiyorum. Kaybedecek zamanımız yok!" Satir ellerini çırptı. "Dolunayın eli kulağında. Ah, evet." Omzuna asılı ahşap çantayı indirdi. "Az kalsın unutacaktım! Evcil hayvanlarımın size yol göstermesine ihtiyacınız olacak."

Satir ahşap çantayı yatak örtüsünün üzerine bırakırken Ofelia çantanın içinde cır cır öten Peri'nin sesini duydu.

"Evet. Çok tehlikeli bir yere gidiyorsunuz." Satir işaretparmağını Ofelia'yı ikaz edercesine kaldırdı. Alnın-

"Yapamazdım!" diye savundu Ofelia kendini. "Annem hasta! Hem de çok hasta!"

"Bu ihmalkârlığınızın bahanesi olamaz!" diye hırladı Satir. Elleri geceye öfkesini karaladı. "Neyse..." diye ekledi kısa bir duraksamanın ardından. "Şimdilik sizi affedeceğim. Ayrıca annenizin acısını dindirecek bir şey getirdim."

Soluk renkli, eğri büğrü ağaç kökü Satir'in yumruğundan daha büyüktü ve Ofelia'nın gözüne sanki yamuk yumuk kollar ve bacaklar çıkaracakmış gibi göründü. Doğumun orta yerinde avazı çıktığı kadar bağırırken donakalan bir bebek gibi.

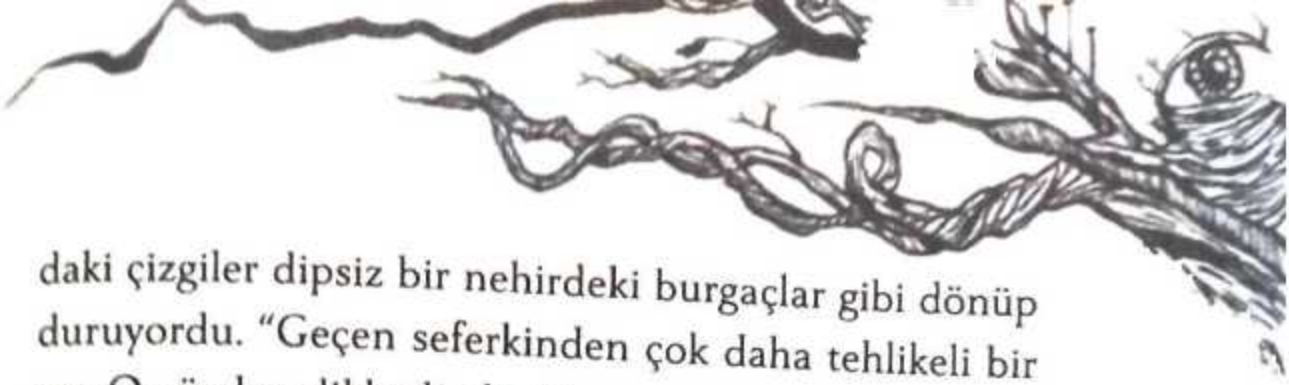
"Bu adamotu köküdür," diye açıkladı Satir eğri büğrü şeyi Ofelia'nın eline tutuştururken. "İnsan olmayı hayal eden bir bitkidir. Bunu taze sütle dolu bir kâsenin içinde annenizin yatağının altına koyun ve onu her sabah iki damla kanla besleyin."

Ofelia kökün ne kokusundan ne de garip bir biçimde insanlarınki andıran görünümünden hoşlandı. Ağızdan başka hiçbir şeyi olmadan doğmuş bir bebeğe benziyordu. Ne eli ne de ayağı vardı.

"Şimdi! Daha fazla gecikme istemiyorum. Kaybedecek zamanımız yok!" Satir ellerini çırptı. "Dolunayın eli kulağında. Ah, evet." Omzuna asılı ahşap çantayı indirdi. "Az kalsın unutacaktım! Evcil hayvanlarımın size yol göstermesine ihtiyacınız olacak."

Satir ahşap çantayı yatak örtüsünün üzerine bırakırken Ofelia çantanın içinde cır cır öten Peri'nin sesini duydu.

"Evet. Çok tehlikeli bir yere gidiyorsunuz." Satir işaretparmağını Ofelia'yı ikaz edercesine kaldırdı. Alnın-

daki çizgiler dipsiz bir nehirdeki burgaçlar gibi dönüp duruyordu. "Geçen seferkinden çok daha tehlikeli bir yer. O yüzden dikkatli olun!"

Bir anlığına sesi sanki Ofelia için içten bir endişe duyuyormuş gibi çıkmıştı.

"O yerde pinekleyen şey..." Boynuzlu kafasını iki yana salladı ve tiksintiyle kaşlarını çattı. "...insan gibi görünse de değildir. Çok yaşlıdır ve uğursuzlukla acımasızlığın vücut bulmuş halidir. Ayrıca dindirilemez bir açlığı vardır.

Hiç yoktan büyük bir kum saati peyda etti ve saati Ofelia'nın yatağına bıraktı.

"İşte. Buna da ihtiyacınız olacak. Mükellef bir sofrayla karşılanacaksınız ama sakın bir şey yiyeyim ya da içeyim demeyin. Ağzınıza tek lokma bile koymayacaksınız!" Bu defa iki eliyle birden geceye birer ünlem işareti çizdi. "Kesinlikle hiçbir şey!"

Ofelia yatak örtüsünün üstünde duran nesnelere baktı: adamotu kökü, ahşap çanta, kum saati. Üç hediye... tıpkı peri masallarındaki kahramanların sıklıkla aldığı hediyeler gibi. Bu hediyeler o kahramanların işine hep çok yarardı, tabii onları kaybetmedikleri ya da yanlış bir şekilde kullanmadıkları sürece.

"Ke-sin-lik-le hiçbir şey!" diye tekrarladı Satir. Pençeli parmakları geceyi deldi. "Hayatınız buna bağlı."

Ve Ofelia ondan ayrıntıya girmesini isteyemeden sırra kadem bastı.

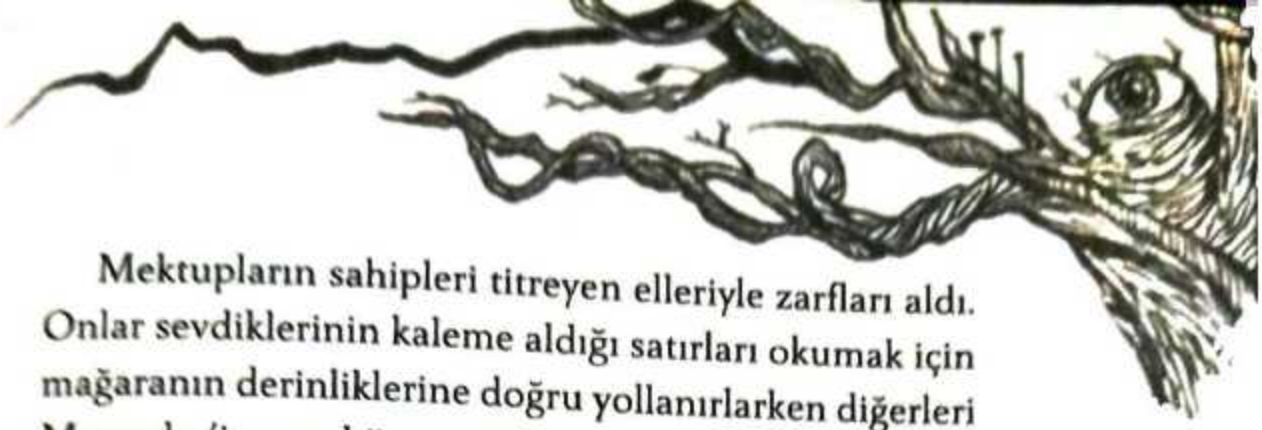

19

Ormanda Bir Mağara

Asiler değirmenden yürüyerek yarım saatlik mesafedeki bir mağaraya sığınmıştı. Ağaçlar mağaranın ağzını güzelce gizliyordu ve içeride bir düzine adama ve eşyalarına yetecek kadar da yer vardı: birkaç bohça kıyafet, bir yığın yırtık pırtık kitap ve soğuğun iliklerine işlemesine mani olamayacak kadar ince battaniyeler. Bunlar bu adamların geride bıraktıkları hayatlarından ellerinde avuçlarında kalan son yadigârlardı çünkü uygun adım yürüyen botlara ve Franco'nun temiz İspanya'sına boyun eğecek değillerdi. Özgürlüğü seçmenin bedeli ağırdı.

"Biraz *Orujo* getirdim." Mercedes heybesinden Vidal'in en sevdiği içkiyle dolu bir şişe çıkardı. "Biraz da **rün ve peynir. Mektuplar da işte, burada.**"

Mektupların sahipleri titreyen elleriyle zarfları aldı. Onlar sevdiklerinin kaleme aldığı satırları okumak için mağaranın derinliklerine doğru yollanırlarken diğerleri Mercedes'in aşırdığı peyniri hasretle kokladı. Peynirin hoş kokusu onları, kendi keçilerinin sütünden kendi peynirlerini yaptıkları günlere, özgürlüğün korku ve acıyla bedeli ödenen bir lüks olmadığı günlere götürdü.

Mercedes'in Ferreira'yı yanında getirmesinin asıl nedeni olan hasta eski bir karyolada yatmış, parçalanmış bir kitabı okuyordu. Başını bir uyku tulumuna yaslamıştı. Diğerleri ona Frenchie diyordu ve gözlükleri, eski eşyalarından kurtarmayı başarabildiği en değerli şeyiydi. Doktor Ferreira bandajlı bacağının üzerine eğildiğinde başını kitabından kaldırmadı.

"Sence ne durumda?" diye sordu Ferreira'ya. "Bacağımı kaybedeceğim, değil mi?"

Doktor ceketini çıkardı ve kollarını kıvırdı. "Bir bakalım."

Ferreira karanlık anlarda aradığı huzuru mesleğinde bulurdu: Pek çokları yıkımı kucaklarken iyileştiren olmayı seviyordu fakat artık iyileştirmek de ölümcül bir külfet halini almıştı. Yardım etmeye geldiği adam, ormandaki asilere katılarak kendini idama mahkûm etmişti ve Ferreira da asilere yardım ederek aynı cezaya çarptırılmayı göze aldığının farkındaydı.

Kan lekeli sargı bezini çıkarmadan önce bir anlığına tereddüt etti. Meslekte geçirdiği onca yıla rağmen yardım etmek istediği hastanın canını yakmak zorunda oluşuna alışabilmiş değildi. İnlemesini bastıran Frenchie sargı bezini çıkarırken titreyince Ferreira ormandaki adamlardan kaçının günbegün ümitsiz vaka gibi

görünen bir savaşa katılmaktan pişmanlık duyduğunu merak etti.

Mercedes bir gazete getirmişti. Pedro'nun arkadaşı Tarta, gazeteyi yüksek sesle okuyarak az da olsa herkesin dikkatini dağıtmayı becerdi. Kimse Tarta'nın dilinin sözcükleri parçalarına ayırmadan şekillendirememesinin nedeni bilmiyordu. Ferreira'nın deneyimine göre kekemelik insanın dünyanın karanlığıyla arasına mesafe koymasına yetmeyecek kadar ince derili olduğunun kanıtıydı. Yufka yürekli ve hassas olanlar kekeme olurdu. Her türden acıyı görüp her türden acıyı hissetmelerine rağmen ellerinden hiçbir şey gelmeyenler. Tarta nazik yüzüne yerleşmiş hüzün ve dünyaya hayranlık ve şaşkınlıkla bakan koyu renkli gözleriyle oğlan çocuklarından pek farklı değildi.

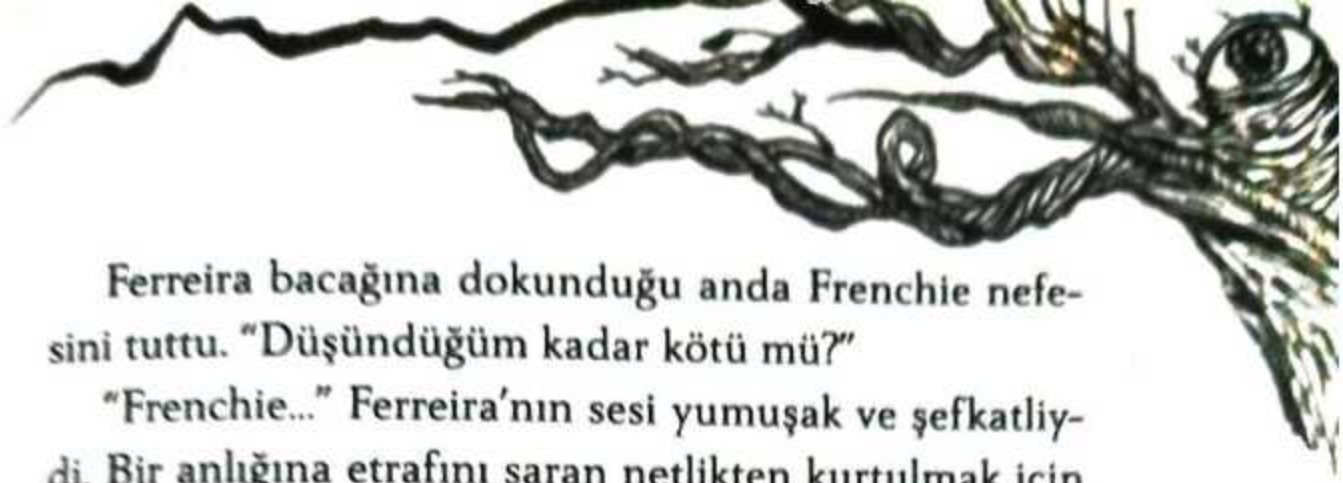
"İngiliz ve K-K-Kanada birlikleri Fransa'nın kuzeyindeki küçük bir sahilden karaya çı-çı-çı..."

"Çıktılar, seni aptal," diye çıkıştı adamlardan biri ve gazeteyi Tarta'nın elinden kaparak kötü bir haber alma korkusunu acımasızlıkla öfkenin ardına sakladı.

"Sayıca 150.000'i aşkın asker bize umut veriyor," diye okudu.

Umut... Ferreira, Frenchie'nin mahvolmuş bacağına baktı. Hasarın sebebi elbette bir kurşundu. Kurşun yaraları şimdiye dek görmeye alıştığı bir manzaraydı fakat bu seferki hakikaten korkunç görünüyordu. Neyse ki yaşlı adam bacağının halini kendi gözleriyle göremiyordu. *Yaşlı mı?* diye dalga geçti Ferreira kendisiyle. Frenchie muhtemelen kendisiyle aynı yaştaydı.

"General Dwight D. Eisenhower'ın komutasındaki..."

Ferreira bacağına dokunduğu anda Frenchie nefesini tuttu. "Düşündüğüm kadar kötü mü?"

"Frenchie..." Ferreira'nın sesi yumuşak ve şefkatliydi. Bir anlığına etrafını saran netlikten kurtulmak için beyhude bir çabayla gözlüklerini çıkardı. "Bu bacağı kurtarmanın hiçbir yolu yok."

Mağara sessizlikle doldu. Bir de yaralı adamın korkusuyla.

Ferreira çantasını açarken diğerleri Frenchie'nin etrafını sardılar. Frenchie'ye bunu yapan askerleri de tedavi ettiği için en azından gerekli aletlere sahipti. Fakat yanında tek bir damla bile anestetik yoktu.

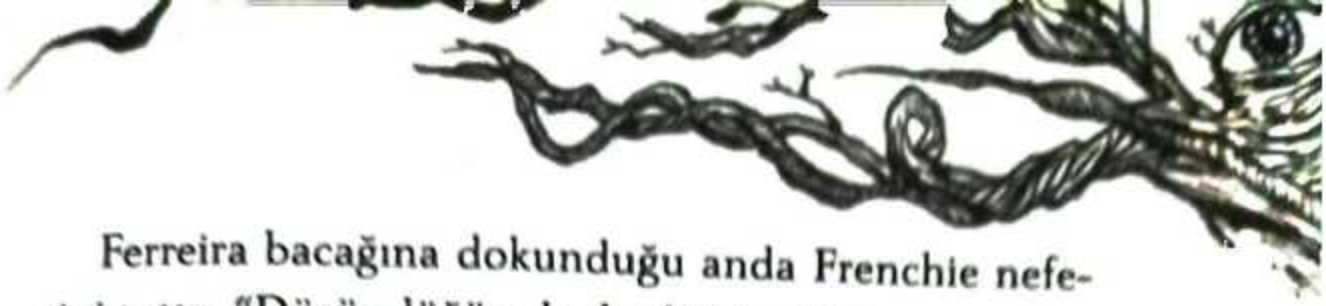
Mercedes, Frenchie'ye Vidal'in gözde içkisinin yarısını içirdi. Yine de bu, bacağı kesilmek üzere olan bir adamı rahatlatmaya yeterli değildi.

"Mümkün olduğunca az kesikle, elimden geldiğince çabuk halletmeye çalışacağım." Ferreira daha az içler acısı bir söz verebilmiş olmayı diledi.

Frenchie başıyla onayladı ve Mercedes'in elini tuttu. Mercedes anne olmasa da bu gece aynı rolü ikinciye oynuyordu. Önce Ofelia'ya, şimdi de doğru düzgün tanımadığı bir adama. Anne, abla, eş... Mercedes ormandaki adamların uzun zamandır gördüğü tek kadındı ve bazıları için tüm bu kılıklara bürünüyordu. Adamların pek çoğu gibi, Ferreira da kemik testeresini Frenchie'nin şiş bacağına bastırdığında gözlerini sımsıkı yumdu.

"Bir saniye, Doktor! Bir saniye."

Frenchie bacağına son kez baktı. Uygun adım yürüyen botlarla savaşmayı tercih ettiği için sakat kalacaktı. Ferreira adamın kararından pişman olup olmadığını merak etti. Frenchie derin bir nefes aldı ve sanki çığlık-

Ferreira bacağına dokunduğu anda Frenchie nefesini tuttu. "Düşündüğüm kadar kötü mü?"

"Frenchie..." Ferreira'nın sesi yumuşak ve şefkatliydi. Bir anlığına etrafını saran netlikten kurtulmak için beyhude bir çabayla gözlüklerini çıkardı. "Bu bacağı kurtarmanın hiçbir yolu yok."

Mağara sessizlikle doldu. Bir de yaralı adamın korkusuyla.

Ferreira çantasını açarken diğerleri Frenchie'nin etrafını sardılar. Frenchie'ye bunu yapan askerleri de tedavi ettiği için en azından gerekli aletlere sahipti. Fakat yanında tek bir damla bile anestetik yoktu.

Mercedes, Frenchie'ye Vidal'in gözde içkisinin yarısını içirdi. Yine de bu, bacağı kesilmek üzere olan bir adamı rahatlatmaya yeterli değildi.

"Mümkün olduğunca az kesikle, elimden geldiğince çabuk halletmeye çalışacağım." Ferreira daha az içler acısı bir söz verebilmiş olmayı diledi.

Frenchie başıyla onayladı ve Mercedes'in elini tuttu. Mercedes anne olmasa da bu gece aynı rolü ikinciye oynuyordu. Önce Ofelia'ya, şimdi de doğru düzgün tanımadığı bir adama. Anne, abla, eş... Mercedes ormandaki adamların uzun zamandır gördüğü tek kadındı ve bazıları için tüm bu kılıklara bürünüyordu. Adamların pek çoğu gibi, Ferreira da kemik testeresini Frenchie'nin şiş bacağına bastırdığında gözlerini sımsıkı yumdu.

"Bir saniye, Doktor! Bir saniye."

Frenchie bacağına son kez baktı. Uygun adım yürüyen botlarla savaşmayı tercih ettiği için sakat kalacaktı. Ferreira adamın kararından pişman olup olmadığını merak etti. Frenchie derin bir nefes aldı ve sanki çığlık-

larını, çaresizliğini, korkusunu içine hapsedebilecekmiş gibi dudaklarını sertçe birbirine bastırdı... ardından bir kez daha başını aşağı yukarı salladı.

Bu defa azıcık durup soluklanma sırası Ferreira'daydı. Ne de olsa az sonra yapacağı kasaplık için kendini toparlaması gerekiyordu. Zaman zaman şifacılar bile bu dünyanın karanlığı yüzünden kasap kesilmek zorunda kalabiliyordu.

20

Solgun Adam

Ofelia'nın tavan arasındaki odasında Satir'in kitabını saklamasına lüzum yoktu. Onu sırf ebatları yüzünden diğer kitapların arasında göze çarptığı komodinin üzerine koyuyordu. Hizmetçiler tavan arasına sürüldüğü için ona acıyorlardı. Ofelia bunu yemeklerini getiren hizmetçilerin suratlarında görebiliyordu. Ne var ki Ofelia'nın bu durumu pek umursadığı yoktu zira annesinin yanında uyumakta gittikçe zorlanır olmuştu. Annesinin güçlükle soluk aldığını ve ıstırap çektiğini gördükçe doğmamış erkek kardeşine öyle öfkeleniyordu ki neye benzediğini hayal etmeye çalıştığı anlarda ona Kurt'un suratını veriyordu.

Başlangıçta parmaklarını kitabın kapağını açmaya güçlükle ikna etti. Sayfalarından damlayan kan uyku-

larına musallat olmaya devam ediyordu fakat sıradaki görevini öğrenme isteği, korkusuna baskın geldi. Satir ona ilk dersini vermişti: Ofelia, Karakurbağası'nın uçsuz bucaksız geçitlerinde sürünürken cesaretinin farkına varmıştı. Bu defa göreve çıkmadan önce sırtına bir kaban geçirecekti. Böylece ne üşüyecek ne kirlenmesi halinde üstü başı mahvolacaktı.

Bu defa kitap sırlarını daha çabuk gözler önüne serdi. İlk dolan soldaki sayfa oldu ve sayfaya yayılan incecik çizgiler eğilip bükülerek solgun bir adamın iskeleti andıran şeklini aldı. Adam burunsuz ve keldi. Üstelik ardına kadar açtığı ağzının üstünde göz yerine iki delik vardı. Kahverengi mürekkep önce bir peri, sonra da bir kapı çizdi. Ofelia sağdaki sayfada beliren sözcükleri okurken soldaki resim gittikçe teferruatlı bir hal aldı:

Tebeşiri kullanarak odanın istediğin yerine bir kapı çiz.

Tebeşir. Ofelia, Satir'in verdiği tebeşir parçasını bulmak için elini kabanının cebine daldırdı. Bir an için onu kaybettiğini sanarak korktu ama sonra parmakları tebeşiri buldu. Sol sayfadaki resim hâlâ yayılmaktaydı. Solgun Adam'ın biraz altında yeşil elbiseli ve beyaz önlüklü bir kız belirdi. Giysileri sanki Ofelia ormanda onların canına okumamış gibi temizdi. Kızın yanında üç peri duruyordu. Kız Ofelia'ya bakarak gülümsedi. Ardından elinde tebeşirle diz çöktü ve duvara bir kapının dış hatlarını çizdi. O anda sağdaki sayfada yeni sözcükler belirdi:

Kapı açıldıktan sonra kum saatini çevir ve Peri'nin sana yol göstermesine izin ver...

Açık kapı şimdi Solgun Adam'ın sağ kolunun altında biçim kazanan iki sütunun taşıdığı taş bir kemer tarafından çerçevelenmişti.

Ziyaretin sırasında hiçbir şey yiyip içme.

Sağdaki sayfada peyda olan sözcükler onu uyarmaya devam ediyordu.

Ve son kum tanesi düşmeden geri dön.

Başka çizimler de can buluyordu fakat Ofelia şimdiye dek gördüklerini hatırlamakta bile zorlanacağını fark edip kitabı kapattı ve tıpkı resimdeki kızın yaptığı gibi elinde tebeşirle diz çöktü. Tavan arasının duvarı örümcek ağlarıyla kaplıydı ve bir hayli engebeliydi fakat tebeşir sıvanın üzerinde tertemiz bir çizgi bıraktı. Bu çizgi beyaz köpüğe dönüştü ve usulca tıslayarak duvara bir kapı oydu. Ofelia elini yaslayıp onu ittiğinde kapı kadim bir mezarlığa açılır gibi açıldı. Kapının arkasındaki boşluk öylesine dardı ki Ofelia diz çökmek zorunda kaldı fakat gözlerini o boşluğun devamına diktiğinde geniş bir koridora bakmakta olduğunu fark etti. Bu koridorun tavanı kafasından epey yukarıda, zemini ise en az iki metre aşağısındaydı. Koridorun iki yanına sıralanmış sütunlar vardı ve duvarları kurumuş kan kadar koyu bir kırmızıydı. Küçük pencerelerden süzülen ışık huzmeleri beyaz ve kızıl kahve damalı taş zemine düşüyordu.

Atlayamayacağı kadar yüksek olduğundan Ofelia tavan arasından bir sandalye alıp açıklıktan aşağı salladı. Ardından Satir'in ahşap çantasını omzuna astı ve kum saatini yatağın yanında yere koydu. Ofelia'nın kum saatini döndürmesiyle soluk kırmızı renkli kum azar azar fakat endişe verici bir hızla alttaki cam hazneye akmaya başladı.

Sandalye merdiven vazifesi gördü. Ofelia sandalyeden damalı zemine atladığında kulağına uzaktan gelen bir hırıltı çalındı... sanki biri uykusunda ağır ağır fakat güçlükle soluk alıyormuş gibiydi. Tıpkı bir nehir gibi

kıvrıldıkça kıvrılan ve göz alabildiğince uzanan taş kesmiş ağaçlara benzeyen sütunların döşemelere gölgeler düşürdüğü koridoru takip etmeye başlamasıyla ayak sesleri o hırıltıya karıştı. Koridor ansızın karanlık ve penceresiz bir odaya açıldığında Ofelia saatlerdir yürüyormuş gibi hissetti.

Ofelia bir anlığına zamanın içinde kaybolduğunu ve uzun yıllar önce unutulmuş bir maziye döndüğünü sandı. Oda boyalı tavanının altında öylesine eski görünüyordu ki! Fakat Ofelia tepesindeki renkleri solmuş resimlere bakmadı. Tek gördüğü odanın ortasındaki uzun masaydı. Masanın üstü meyvelerle, keklerle, fırında pişmiş etlerle tepeleme dolu altın kâselerden ve tabaklardan geçilmiyordu. Gerçi masanın en ucunda duran yegâne sandalye doluydu. O sandalyede, arkasındaki şöminede dans eden alevlerin aydınlattığı Solgun Adam oturuyordu.

Ofelia masaya yaklaştığında Solgun Adam kımıldamadı. Hatta yüzyıllardır kımıldamamış gibi görünüyordu. Oysa önündeki yiyecekler sanki az önce hazırlanmışlar gibi tazeydi. Ofelia gözlerini keklerden, pudinglerden, meyvelerle ve yenilebilir çiçeklerle süslenmiş rostolardan, kırmızı şarapla dolu kristal kadehlerden yansıyan altın tabaklardan ayıramıyordu. Kırmızı ve altın... Bütün oda bu renklerle doluydu. Alevler bile onlara öykünüyordu. Ah, bir de o eşsiz yemek kokuları! Kokular Ofelia'ya her şeyi, hatta yalnızca birkaç adım ötesinde masanın başında sessizce oturan korkutucu yaratığı bile unutturuyordu.

Ancak masanın o tarafına yaklaştığında adamı hatırladı. Onu böylesine yakından görmek nefesini tutması-

na sebep oldu. Adam tıpkı kitaptaki gibi çırılçıplaktı ve kemiklerini örten solgun ve sarkık teni ziyadesiyle bol bir kefene benziyordu. Bu korkunç bir manzaraydı fakat en beteri suratıydı. Ya da bir surattan yoksun olmasıydı.

Yaratığın suratı iki burun deliğinin ve ustura inceliğindeki bir ağzın sekteye uğrattığı tiksindirici bir boşluktan ibaretti. Kan lekeli bir yarıktan farksız olan ağzının sağından solundan kat kat deriler sarkıyordu. Altın tabağın iki yanında kımıldamadan duran pençeli elleri sipsivri, kapkara parmak uçlarıyla son buluyordu. Üzerlerindeki et ise kandan kırmızılaşmıştı.

Canavarın hareket etmiyor oluşu Ofelia'yı cesaretlendirdi. Yaratığın korkunç ellerinin arasındaki tabağa baktı, neden tabakta iki bilye olduğunu merak etti ve bilyelerin göz yuvarı olduğunu fark etmesiyle telaşla geri çekilmesi bir oldu. Ancak o andan sonra tavandaki resimleri yakından incelemeye lüzum gördü. Tavandaki resimlerin anlattığı hikâye nefis yiyeceklere rağmen Ofelia'nın masadan uzaklaşmasına neden oldu: Tepesindeki resimler Solgun Adam'ın meşgalesini ele veriyordu.

Bazı resimler ona avuç açan, merhamet etmesi için yalvarıp yakaran çocukları betimliyordu. Diğerleriyse canavarı onları bıçaklarla ve kılıçlarla delik deşik ederken, kollarını bacaklarını koparırken ya da dindirilemez açlığını onların etiyle körüklerken gösteriyordu. Bu sahneler öylesine canlı resmedilmişti ki Ofelia kurbanların çığlıklarını duyabildiğini sandı. Hem de fazlasıyla! Fakat gözlerini tavandaki işkence görüntülerinden kaçırıp aşağı indirdiğinde duvarların dibine istiflenmiş yüzlerce küçük ayakkabıyı gördü.

Ofelia hakikatle yüzleşmekte zorlansa da gerçekler apaçık karşısında duruyordu. Solgun Adam bir Çocuk Yiyen'di.

Evet, öyleydi.

Fakat eğer yalnızca çocukları yiyorsa... tüm bu yemekler de neyin nesi? diye düşündü Ofelia. *Bu ziyafet sofrası ne içindi?*

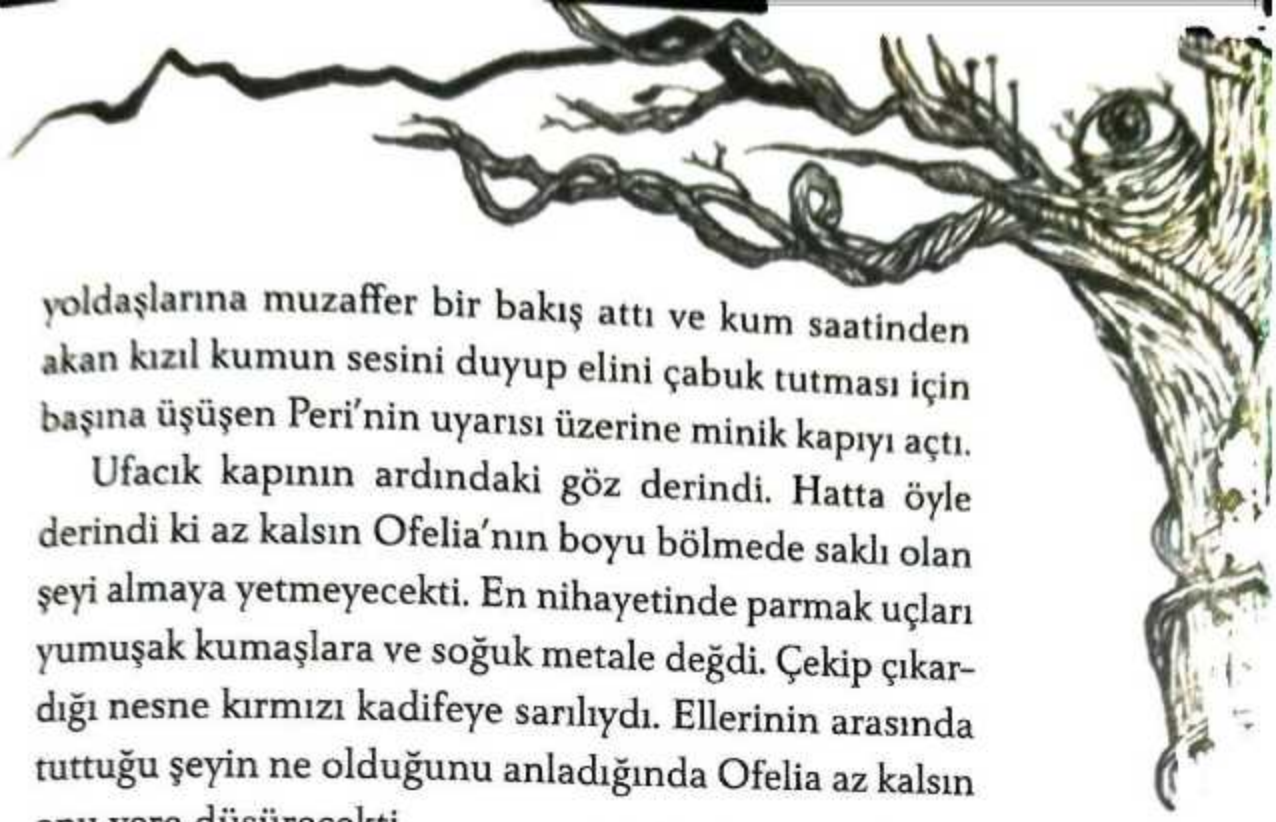
Bu sorunun yanıtını ne tavandaki dehşetengiz resimlerde ne de altın tabakların arasında bulabildi. Kitabın Peri'nin yardımına başvurmasını tembihlediğini hatırlayınca masadan uzaklaştı ve elini Satir'in verdiği ahşap çantanın içine daldırdı. Onu neşeyle cıvıldayarak selamlayan üç peri masanın başında oturan işkenceci ev sahiplerine aldırmadan odanın sol tarafına doğru kanat çırptı. Burada bir labirent resminin üzerinde açık vaziyetteki bir ağız, dimdik bakan iki göz ve alev oymalarının çepeçevre sardığı üç kapı vardı.

Kapılar Ofelia'nın elinden az daha büyüktü ve aralarında ufak farklılıklar vardı. Ne var ki perilerin üçü de ortadaki kapıya işaret ediyordu. Bu çok güzel bir kapıydı. Işıl ışıl parlıyordu ve altın kaplamaydı.

Ofelia Karakurbağası'nın anahtarını cebinden çıkardı ama aniden peri masalı kitaplarındaki hikâyelerden öğrendiği bir şeyi anımsadı: *Önünde üç seçenek varken daima en yanıltıcı olanı seç. En mütevazı olanını.*

"Ah, yanılıyorsunuz!" diye fısıldadı perilere. "Doğru kapı o değil!"

Ve perilerin huzursuzca cıvıldamalarına kulak asmadan anahtarı yontulmamış ahşaptan ve demir çivilerden yapılma en mütevazı kapının kilidine soktu. Anahtar yağ gibi kayarak kilide oturdu. Ofelia kanatlı

yoldaşlarına muzaffer bir bakış attı ve kum saatinden akan kızıl kumun sesini duyup elini çabuk tutması için başına üşüşen Peri'nin uyarısı üzerine minik kapıyı açtı.

Ufacık kapının ardındaki göz derindi. Hatta öyle derindi ki az kalsın Ofelia'nın boyu bölmede saklı olan şeyi almaya yetmeyecekti. En nihayetinde parmak uçları yumuşak kumaşlara ve soğuk metale değdi. Çekip çıkardığı nesne kırmızı kadifeye sarılıydı. Ellerinin arasında tuttuğu şeyin ne olduğunu anladığında Ofelia az kalsın onu yere düşürecekti.

Bu bir hançerdi. Uzun bıçağı ay ışığı kadar gümüşiydi ve altın sapına bir satir kabartması işlenmişti.

Ve bir de bebek.

Periler bir kez daha acele etmesi için Ofelia'nın etrafında dört dönmeye başladılar fakat her şeyin, hatta solgun tenli Çocuk Yiyen'in bile zamanın içinde donmuş gibi göründüğü bu eski odada akan kumu hatırlaması güçtü. Perilerden biri canavarın kımıldamadığından emin olduktan sonra yaratığın korkunç suratına o denli yaklaştı ki az kalsın kanatları adamın tenine sürtünecekti. Ne var ki Çocuk Yiyen sanki kendi kendinin heykeliymiş gibi, işlediği korkunç amellerin anıtıymış gibi kıpırdamadan öylece oturmaya devam etti.

Ofelia hançeri Satir'in ahşap çantasına koydu ve gözlerini Solgun Adam'dan ayırmadan masanın yanına döndü. Bütün yiyecekler leziz görünüyordu. En son ne zaman bunun gibi bir kek ya da böylesine tazecik meyveler gördüğünü anımsayamadı. *Hiç!* Ve karnı açtı. *Kurt gibi aç,* diye fısıldadı kalbi elini kaldırdığı esnada. *Sakın bir şey yiyeyim ya da içeyim deme!* Fakat Ofelia üzümleri, narları ve adını bile bilmediği yiyecekleri gör-

dü. Hepsi öyle lezzetler vaat ediyordu ki Ofelia paniğe kapılan perilerin ikaz niteliğindeki cıvıltılarını duymak bile istemiyordu.

Hayır. Ofelia onları eliyle kışkışladı. Bir üzüm yiyecekti. Bir tanecik. Bu zengin sofrada kimse fark etmezdi. Kim böylesi bir masada tek bir üzümün eksikliğini çekerdi ki?

Ofelia tedbiri elden bırakmadan salkımdan bir üzüm kopardı ve ağzına koydu. Onu ormanda karşılayan Peri ise çaresizlikle yüzünü kapattı.

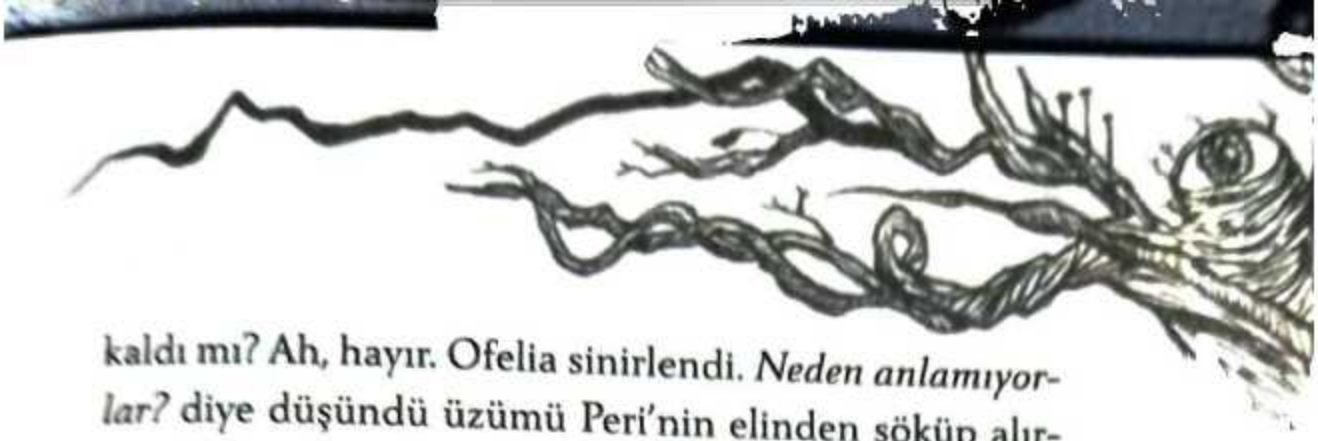
Ayvayı yemişlerdi.

Solgun Adam canlandı. Diken gibi sivri, kapkara parmak uçları kasılıp kıtırdayarak hareketlendi. Açık vaziyetteki ağzı eziyetli bir soluk koyuverdi ve sol elinin parmakları tüyler ürpertici bir çiçeğin taç yaprakları gibi açılırken sağ eliyle tabağındaki göz yuvarlarından birini aldı. Göz yuvarı sol avucundan göz kırpan boşluğa cuk diye oturdu ve gözbebeği Ofelia'nın yediği üzüm kadar kırmızı olan diğer göz yuvarı da sağ elindeki yerini bulduğunda Solgun Adam kendisini uyandıranın kim olduğunu görmek için iki elini birden gözden yoksun yüzüne götürdü.

Ofelia ne yaptığının henüz farkında değildi. Masanın cazibesi çok kuvvetliydi ve Peri onun o hain üzümlerden bir tane daha koparmasına mani olamadı.

Ah şu kız!

Neden ona yardım etmeyi böylesine zorlaştırıyordu? Boynuzlu efendileri çok sinirlenecekti. Ofelia'yı labirente götüren Peri büyüyü bozmak için kızın burnunun dibinde kanat çırptı, hatta üzümü parmaklarının arasından almayı bile becerdi. Fakat kız ona minnettar

kaldı mı? Ah, hayır. Ofelia sinirlendi. *Neden anlamıyorlar?* diye düşündü üzümü Peri'nin elinden söküp alırken. Tek arzusu bu lezzet şöleninin içinde boğulmak ve meyvenin ona her şeyi, acıyı da, ıstırabı da, hayatını dolduran korkuyu da unutturmasına izin vermekti.

Solgun Adam sandalyesinden kalkmıştı. Masanın arkasından çıktı. Bacakları iskeletten farksız bedenini taşımayı unutmuş gibi bastonvari hareket ediyordu. Ellerini yüzünden ayırmadan, avuçlarındaki gözlerle onu uyandıran ve masasından çalan hırsızı aramaya koyuldu.

O gözler ilk önce perileri buldu.

Ve ardından Ofelia'yı.

Ne yaptığının hâlâ farkında olmayan Ofelia'yı.

Ah, periler nasıl da haykırıyorlardı. Fakat sesleri cırcırböceklerinin cıvıltısından çok ama çok az daha yüksekti. Solgun Adam insan etinden dikilmiş kıyafetler gibi kemikli kollarından sarkan derisiyle gittikçe yaklaşırken Ofelia bir başka üzüm tanesini daha dişledi. Periler, Çocuk Yiyen'in dikkatini kızdan başka bir yöne çekmek için çaresizce tiksindirici kafasına üşüştüler. Korkuları seslerini öyle tizleştirmişti ki en nihayetinde sesleri büyüyü delip geçti.

Ofelia döndü fakat artık çok geçti. Çocuk Yiyen kan lekeli parmaklarıyla perilere doğru atıldı. Başlangıçta kaçmayı başardılar ama Solgun Adam deneyimli bir avcıydı. Yakaladığı iki tanesi canlarını kurtarmak için çaresizce direndi fakat avcı onları bırakmadı ve Ofelia, canavarın Perilerden ilkini dişsiz dişetlerinin arasına tıkıştırmasını izlemek zorunda kaldı. Canavar, Peri'nin kafasını bir çiçeği sapından koparır gibi zahmetsizce kopardı ve Peri'nin kanı solgun çenesinden aktı. Solgun

Adam'ın acımasız pençelerinden kurtulmak için umarsızca debelenen ikinci Peri, kız kardeşiyle aynı kadere mahkûm oldu. Kanatları ve kollarıyla bacakları canavarın renksiz dudaklarının arasında ezildi. Ancak Solgun Adam parmaklarındaki kanı yalarken Ofelia ayaklarını hareket ettirmeyi başardı.

Koşarak koridora daldı fakat çok geçmeden Solgun Adam'ın sarsak ayak seslerini arkasında duydu. Arkasına baktığında canavarın korkunç endamını sütunların arasında gördü; suratının önünde tuttuğu avuç içlerindeki gözleri kıpır kıpır oynuyordu. *Koşun!* dedi Ofelia ayaklarına. *Koşun!* Fakat dizleri titriyordu ve kayıp damalı zemine kapaklandı.

Perilerin hayatta kalmayı başarmış olan sonuncusu kanatlarını çırparak Ofelia'nın yanına geldi. *Kız kardeşlerin benim yüzümden öldü!* diye düşündü Ofelia sendeleyerek ayağa kalkarken. Hayır. Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Hâlâ koridorun sonunu göremiyordu ve tavan arasındaki odada, Satir'in kum saatinin içindeki kum taneleri akmaya devam ediyordu.

Belki de Ofelia'nın cam haznenin içinde ne kadar az kum kaldığını görmemesi daha iyiydi. Koridorun son dönemecine ulaştığında kalbi gümbür gümbür atıyordu. İşte, sandalye oradaydı. Sandalyenin üstünde de tebeşirin kesip açtığı kapı duruyordu.

Fakat Peri kumun aktığını duyabiliyordu.

Ofelia'nın sandalyeye varmasına iki adım kalmıştı ki tepesindeki kapı yavaşça kapanmaya başladı.

"Hayır!" diye haykırdı Ofelia. "Hayır!"

Nefes nefese sandalyeye tırmandı fakat yukarı uzandığında kapı yok olmuştu ve Ofelia'nın duvara indirdiği

yumruklara rağmen geri gelmedi. Hummalı aklına tebeşiri getiren neydi? Belki de Peri kulağına fısıldamıştı?

Ofelia, Satir'in çantasının içini yokladı.

Hiçbir şey yoktu.

Kabanının ceplerini karıştırdığındaysa daha başarılı oldu.

Solgun Adam'ın ayak seslerinin koridordaki yankısı gittikçe güçleniyordu ve Ofelia'nın parmakları korkudan öylesine kasılmıştı ki yanlışlıkla tebeşiri ikiye böldü. Geriye kalan küçük parçayı güçbela elinde tutabiliyordu.

Arkasında, Solgun Adam köşeyi döndü. Ofelia'ya bakmak için sağ elini kaldırdı. İşte, oradaydı. Ah, kaçmaya çalışmalarını nasıl da seviyordu. Öldürmekten ne kadar zevk alıyorsa avlanmaktan da bir o kadar zevk alıyordu.

Peri dehşet içinde şakıdı fakat tavana ulaşmak için sandalyenin arkalığına tırmandığında Ofelia'nın yanından ayrılmadı.

Yaklaşıyordu. Solgun Adam baston yutmuş gibi yürüyor, iskeleti andıran bacaklarının üzerinde avına yaklaştıkça yaklaşıyor ve avuç içlerindeki gözleri ışıldıyordu.

Ofelia en nihayetinde tavanı kaplayan mozaiklerin üzerine bir kare çizmeyi başardı. Gücünün son kırıntılarıyla kapıyı ittirdi ve çabalarının sonucunda tebeşirle çizdiği çizgiler ona boyun eğdi fakat Ofelia kapının yine odasına açıldığını umarak kendini yukarı çektiğinde ayakları sandalyeden kesildi. Ofelia gövdesini yukarı çekip yaratığın korkunç ellerinden kurtulmaya gayret ederken Peri kanat çırparak yanından geçip gitti. Solgun Adam'ın tırnakları Ofelia'nın bacaklarına sürtün-

dü fakat Ofelia'yı yakalamak için ellerini kullanmaya kalkışınca kör kaldı ve Ofelia en nihayetinde kendisini tavan arasındaki odanın tozlu zeminine çekmeyi başardı. Tebeşirin zemine oyduğu döşeme kapağını iterek kapattı. Az önce onu kurtaran kapağı ele veren tek şey çizgi şeklinde, incecik bir ışık huzmesiydi.

Ofelia ayağa kalktı.

Kapının ardında bir inleme, aç ve kan lekeli bir ağzın iniltisi yankılandı ve Ofelia geri çekildiğinde Solgun Adam'ın döşeme tahtalarına abandığını hissetti. En büyük korkularımız daima ayaklarımızın altında gizlenip sert ve sağlam olmasını dilediğimiz zemini sarsarlardı.

Tir tir titreyen Ofelia ayaklarını yerden çekmek için yatağına tünedi ve aşağıdan gelen seslere kulak kabarttı. Peri omzuna konduğunda küçük vücudunun sıcaklığı hem rahatlatıcı hem de suçlayıcıydı. Ne de olsa Ofelia'nın zayıflıkları kız kardeşlerinin ölümüne neden olmuştu.

Aşağıdan son bir şiddetli darbe geldi.

Ve ardından... en sonunda... aşağısı da yukarısı da sessizliğe gömüldü.

21

Başka Çare Yok

Pedro, Mercedes'le Doktor Ferreira'yı onları bulduğu derenin kenarındaki açıklığa geri getirdiğinde şafak yeni yeni söküyordu. Yüzünü aydınlatan sabah ışığında tam bir özgüven abidesi gibi görünüyordu ve hava yeni başlangıçların müjdesiyle capcanlıydı.

"Yakında Jaca'dan destek gelecek! 50 adam ya da daha fazla." Önceki gece Frenchie'nin suratında gördükleri çaresizliğe rağmen Pedro'nun sesinde ne şüpheden ne de korkudan eser vardı. "Onlar gelir gelmez Vidal'in karşısına çıkacağız."

Ferreira bunu daha önce de görmüştü: Yeni gün, en karanlık geceden sonra bile insanın içini coşkuyla doldururdu. Kimi zaman uzun ömürlü olacak kadar güçlü çıkardı, kimi zaman ise alacakaranlığa dek sönüp

giderdi. Ferreira, Frenchie'nin bacağını kesmiş olmayı henüz atlatamamıştı. Tüm o acıyı, yaralı adamın ve yoldaşlarının çaresizliğini, kendi acizliğini...

"Karşısına çıkacaksınız da ne olacak?" diye sormadan edemedi. "Vidal'i öldürürseniz yerine yine onun gibi bir başkasını gönderirler. Sonra onun gibi birini daha..."

Ferreira hayatı boyunca pek çok ümidin hüsranla sonuçlandığına tanık olmuştu. Gerçekten de kırk sekiz yıl mı yaşamıştı? Ona bin yaşındaymış gibi geliyordu ve haklının yanında olsalar bile savaşmaya böylesine hevesli tüm bu genç adamlardan bıkıp usanmıştı.

Pedro sorusunu yanıtlamaya tenezzül etmedi. Mercedes'in erkek kardeşi körpecik çehresiyle ona bakmakla yetindi. Orada ne görüyordu? Muhtemelen kederli, ihtiyar bir adam.

"Bunu kazanamazsınız!" diye çıkıştı Ferreira. "Ne silahınız ne de güvenli bir sığınağınız var. Hepinizin sonu Frenchie'ninki gibi olacak. Veyahut çok daha beteri..." Testeresine ve neşterine bulaşan kanı yıkamak için derenin kenarına diz çöktü. Pek yakında bu aletlere tekrar ihtiyacı olacağından emindi. Soğuk su ellerinin üzerinden akıp gitti. En az dünyanın kendisi kadar soğuktu.

"Daha fazla adama ihtiyacınız yok," dedi. "Elinizdeki adamların yiyeceğe ihtiyacı var! Ve ilaca!"

Pedro hâlâ tek kelime etmemişti. Arkalarında asiler yakacak odun ve ormanın onlara bahşedebileceği diğer şeyleri topluyorlardı.

"Amerika, Rusya, İngiltere... hepsi imdadımıza koşacak," dedi Pedro en nihayetinde. "Alman faşistlere

karşı verdikleri büyük savaşı kazanır kazanmaz burada, İspanya'da da onları mağlup etmemize yardım edecekler. Franco, Hitler'e arka çıktı fakat bizler müttefiklerimizi destekledik. Pek çok arkadaşımız direnişe destek verirken öldü. Almanların silah fabrikalarını işletmeye devam etmek için ihtiyaç duyduğu Galiçya'daki Tungsten madenlerini sabote ettik. Şimdi müttefiklerimizin tüm bunları unutacağını mı söylüyorsun?"

Ferreira doğruldu ve aletlerini gerisin geri çantasına koydu. Evet, *unutacaklardı*. Kendini yorgun ve asabi hissediyordu. Belki de asabiyeti bitkinliğinden ve umutsuzluğundan ileri geliyordu. *Korkuyu da unutma*, dedi kendi kendine. Haklı davaların asla kazanamayacağı korkusu. Onlar yalnızca insanı alıkoyarlardı.

"Peki ya Mercedes?" Hayır, kendi sesini duymak sinirlerini bozsa da bu işin peşini bırakamazdı. "Eğer ablanı gerçekten seviyor olsaydın onu da yanına alıp sınırı geçerdin. Bu başarısızlığa mahkûm bir dava!"

Pedro bir yanının Ferreira'yla hemfikir olup olmadığını öğrenmek için yüreğine kulak verircesine başını yana eğdi. Sonra bir kez daha Ferreira'ya baktı.

"Ben burada kalıyorum, Doktor," dedi. "Başka çare yok."

Sesi en az yüzündeki ifade kadar kararlıydı. İkisinde de ne şüphe ne de korku emaresi vardı.

Gençken ölümsüz olduğumuzu sanırız. Belki de henüz ölüme kafa yormaya başlamamışızdır.

Pedro ablasını bulmak için yanından ayrıldığında Ferreira gözleriyle genç gerillayı takip etti. Kendisi hiç böyle olmuş muydu? Bu soruyu kendi kendine sordu. Hayır. Belki de olmuştu. Henüz toy bir oğlan çocuğuy-

ken, dünya siyah beyazken, yalnızca iyi ve kötü varken. Dünya ne zaman çetrefilli bir hal almıştı? Yoksa değişen, yorgun kalbinin olan biteni kavrayış şekli miydi?

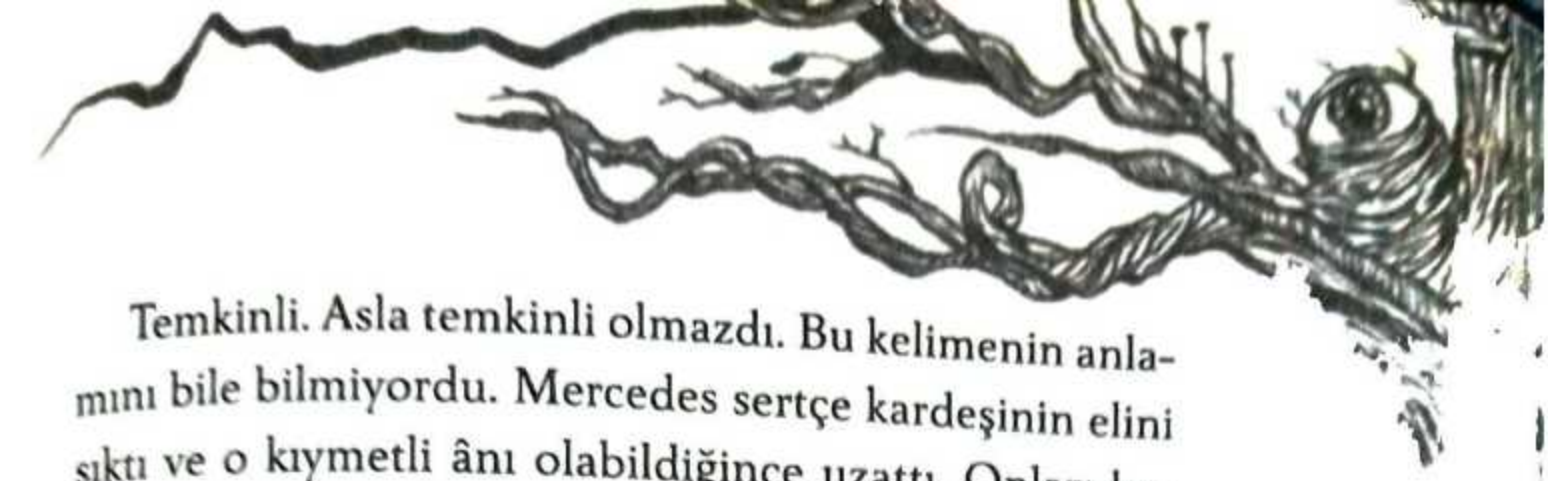
Erkek kardeşi Ferreira'yla konuşurken Mercedes böğürtlen topluyordu. Orman ona saygı gösterenleri ihya ederdi. Ayrıca Mercedes'i asla korkutmamıştı. Hatta küçücük bir kızken annesi canlı ağaçlara, su perilerine ve cadılara dair masallar anlatarak onu korkutmaya çalıştığında bile. Onun için orman sığınak demekti, gıda demekti, yaşam demekti... Haliyle şimdi erkek kardeşini koruduğuna şaşmıyordu. Pedro artık koca adam olmuştu. Sanki büyük olan oydu. *Belki de şimdiye hakikaten öyle olmuştur*, diye düşündü Mercedes, Pedro'nun kendisine doğru yürümekte olduğunu görünce.

"Abla, artık gitmelisiniz."

Pedro ellerini Mercedes'in omuzlarına koydu. Bu hareket, sesinin gizlemeyi başardığı duyguları ele verdi. Mercedes elini cebine daldırdı ve ambarın anahtarını kardeşinin eline tutuşturdu. Anahtarı önceki gün, Capitán'ın odasını temizlerken çekmecesinden çalmıştı.

"Birkaç gün daha bekleyin," diye uyardı kardeşini. "Eğer ambarı şimdi yağmalarsanız onun beklediği şeyi yapmış olursunuz."

Erkek kardeşi muzafferane bir gülümsemeyle anahtarı aldı. Bir anlığına hiç de koca bir adam gibi görünmedi. Yine, Mercedes'in dün gibi hatırladığı hevesli oğlana dönüşmüştü. "Endişe etme. Bu işi bana bırak. Temkinli olacağım." Pedro kolunu ablasının omuzlarına doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Temkinli. Asla temkinli olmazdı. Bu kelimenin anlamını bile bilmiyordu. Mercedes sertçe kardeşinin elini sıktı ve o kıymetli ânı olabildiğince uzattı. Onları hayatta tutan buydu: Hayattan çaldıkları anlar.

"Ben bir ödleğim," diye fısıldadı Mercedes.

Pedro'nun suratındaki şaşkınlık neredeyse gülümsemesine neden olacaktı.

"Hayır, değilsin!"

"Evet, öyleyim. Bir ödlek... Canavardan farksız o adamın yanında yaşadığım için, çamaşırlarını yıkadığım için, yatağını yapıp karnını doyurduğum için... Ya doktor haklıysa ve kazanamazsak?"

Pedro boynunu büktü. En nihayetinde de başıyla onayladı.

"O halde en azından, o orospu çocuğu iblis için işleri olabildiğince zorlaştırırız."

Ustura ve Bıçak

Bir varmış, bir yokmuş. Kadim ormandaki bir barakada, Rocio adında bir kadın yaşarmış. Civar köylerde yaşayanlar ona cadı derlermiş. Rocio'nun, çocuklarını kemerle dövdüğünü gördükten sonra terk ettiği bir adamdan olma bir kızı ve bir de oğlu varmış.

Oğlunun on ikinci doğum gününü kutladıktan yalnızca birkaç gün sonra ve kızının on birinci yaşına basmasına iki ay kala Rocio oğluyla kızına, "Yakında gitmem gerekebilir," demiş. "Dün gece rüyamda ölümümü gördüm. Yeraltı Krallığı'na gitmekten korkmuyorum ancak sizlerin bu dünyaya tek başınıza göğüs geremeyecek kadar genç olduğunuzdan endişeleniyorum. O yüzden, rüyamın gerçekleşmesi ihtimaline karşılık sizlere ikinizi de koruyacak birer hediye vereceğim."

Çocuklar birbirlerine korku dolu bakışlar atmışlar. Annelerinin rüyaları daima gerçek olurmuş.

Rocio kızının elini tutmuş ve çocuğun parmaklarını küçük bir mutfak bıçağının pürüzsüz, ahşap sapının üzerine kapatmış.

"Bu bıçak seni her tür tehlikeden koruyacak, Luisa," demiş cadı. "Daha fazlasını da yapacak. Bu bıçak insanların maskelerini delip geçer ve sıklıkla gizlemeye çalıştıkları gerçek yüzlerini gözler önüne serer."

Luisa annesini çok sevdiği için gözyaşlarını tutmak zorunda kalmış fakat yine de bıçağı almış ve önlüğünün katları arasına saklamış.

"Senin için ise, Miguel, başka bir bıçağım var," demiş cadı, oğluna. Ardından oğlanın parmaklarını avucuna koyduğu usturanın gümüş sapının üzerine kapatmış. "Mutfak bıçağı kız kardeşine nasıl hizmet edecekse bu ustura da sana öyle hizmet edecek. Keskinliğiyle seni her tür tehlikeden koruyacak ve tıraş olacak kadar büyüdüğünde ustura yalnızca çenendeki sakalları bertaraf etmekle kalmayacak, aynı zamanda acı verici hatıralarını defedecek. Usturayı her kullandığında kalbin henüz tıraş edilmiş suratın gibi tazelenecek. Fakat dikkatli ol. Canımızı ne denli yaksalar da bazı hatıralarımızı asla unutmamalıyız. Anlayacağın, hediyemi bilgece ve nadiren kullanmalısın, oğlum."

Ertesi gün Rocio, her gün taze ot toplamaya gittiği ormanın derinliklerinden dönmemiş. Çocukları annelerinin onları sık sık suya, geçmişle ve gelecekle ilgili sorular sormak için götürdüğü gölette, bir asilzadenin askerleri tarafından boğulduğunu ancak ertesi sabah öğrenmişler.

Cadıların çocuklarının nadiren yaşamasına izin verildiğini bildiklerinden Luisa ve Miguel sahip oldukları birkaç parça eşyayı çarçabuk toplamış ve yuvaları bildikleri barakayı terk etmişler. Ormanın diğer tarafında, annelerinin öldüğü değirmenden yeterince uzakta bir mağara bulmuşlar. Bu mağara onları yağmurdan ve gecenin keskin dişlerinden korumuş. Bıçakları sayesinde karınları doymuş. Hatta bir keresinde onlar sayesinde mağaralarının yakınlarındaki ormanda dolaşmaya çıkan Solgun Adam'dan bile kurtulmuşlar.

Ormanda kaçak avlanan bir çiftçi onları bulduğunda havada kar kokusu varmış. Çiftçinin ve karısının çocukları olmuyormuş. Haliyle nereden geldiklerini sormadan onları evlerine

buyur etmişler ve sanki öz çocuklarıymış gibi sevip büyütmüşler. Büyüdüklerinde Luisa bir aşçı yamağı, Miguel ise bir berber olmuş. Annelerinin verdiği bıçaklar sayesinde karınlarını doyurup güven içinde yaşamaya devam etmişler.

Luisa ve Miguel annelerinin hediyelerine hayatları boyunca gözleri gibi bakmışlar ve uzun yıllar sonra, Rocio'nun çocuklarının avuçlarına koyduğu anki kadar parlak ve keskin olan bıçakla usturayı çocuklarına miras bırakmışlar. Ne var ki ikisi de yalnızca kız çocuk sahibi olduğundan ustura, Miguel'in kötü kalpli ve acımasız damadının eline geçmiş. Günün birinde bir hiddet anında usturayı karısının boğazına dayamış. Ne var ki ustura ona itaat etmeyince kendi elini kesmiş. O günden sonra ustura, acı verici hatıraları silmek yerine beslemiş ve onu kullanan adamları kendi karanlıklarıyla zehirlemiş.

22

Ölüm ve Sevgi Krallıkları

Vidal iyi uyuyamamıştı ve az önce su çarptığı cildini usturayla kazırken bıçağın onu hem koyu renkli sakallarından hem de sabah ışığının tozlu odaya düşürdüğü gölgelerin arasına çöreklenmiş can sıkıcı rüyalarından kurtarmasını umdu.

Tıraş kremi bıçağın ucundan akıp giderken suyu süt gibi beyaza boyadı. Bu neden ona henüz doğmamış oğlunu ve kan revan içindeki annesini hatırlatmıştı? Kâsenin yanında her tıkırtısında hayatının bir ânını alıp götüren köstekli saat duruyordu. *Ölüm!* diye fısıldıyor gibiydi gümüş kadranlar Vidal'i uyarmak istercesine. Belki de ölüm Vidal'in kalbindeki tek sevgiydi. En güzel aşk hikâyesiydi. Vidal'in hayatında ölüm sevgisiyle boy ölçüşebilecek hiçbir şey yoktu. Öylesine azametli,

öylesine mutlaktı ki! Karanlığın, nihai teslimiyetin kutsanmasıydı. Ne var ki ölümde bile başarısızlık korkusu, hiçbir zafer kazanmadan ya da hiç kimse tarafından fark edilmeden öylece toprağa kapaklanarak yitip gitme korkusu vardı. Bunun daha da beteri sonunun annesininki gibi olmasıydı. Annesi yatalak kalmış, hastalık bedenini yavaş yavaş yiyip tüketmişti. Kadınlar böyle ölürdü. Erkekler değil.

Vidal yansımasına baktı. Yüzünde kalan tıraş köpüğü etinin çoktan çürümeye başlamış gibi görünmesine neden oluyordu. Usturayı aynaya o kadar yaklaştırdı ki bıçağı boğazını keser gibi göründü. Gözlerinde korku mu vardı?

Hayır.

Ansızın elini indirdi ve ikinci çehresi haline gelen o acımasız ve kararlı özgüven maskesini takındı. Ölüm korkulması gereken bir âşıktı ve o korkunun üstesinden gelmenin tek bir yolu vardı: Ölümün infazcısı olmalıydınız.

Aynanın önünde tek başına dikilip usturasıyla cilveleşen Vidal vakti zamanında Ölüm'ün değirmene uğradığını hissediyor olabilirdi. Belki de hamile karısının terden sırılsıklam olmuş yatağında huzursuzca dönüp durduğu odaya çıkan gürültüsüz ayak seslerini duymuştu.

Ofelia da Ölüm'ün ayak seslerini duydu. Annesinin yatağının kenarında dikilmiş, yüzünü okşuyordu. Kadının yüzü sanki canı içinde yanıp kül oluyormuş gibi sıcaktı. Henüz doğmamış erkek kardeşi de korkuyor muydu acaba? Ofelia bir elini kardeşinin miniminnacık bedeninin örtülerin altında yarattığı şişkinliğin üzerine koydu. O minik yüzünde annesinin ateşinin sıcaklığını hissedebiliyor muydu? Ofelia ona kızmaktan yorulmuş-

tu. Annesini hasta eden kardeşi değil, burasıydı ve suçlanacak biri varsa o da Kurt'un ta kendisiydi. Gerçek şu ki artık kardeşinin doğumunu iple çekiyordu; onu kucağına almak ve labirentteki sütuna oyulmuş kızın kucağındaki çocukla ilgilendiği gibi onunla ilgilenmek istiyordu. Kimi zaman ne istediğimize karar vermeden önce duygularımıza kulak vermemiz gerekir.

Ofelia annesinin odasına Satir'in söylediklerini yapmak için gelmişti. Yanında da bir kâse sütle Satir'in verdiği adamotunu getirmişti. Kök hâlâ midesini bulandırıyordu. Süte temas eder etmez kımıldanmaya, tıpkı bir yenidoğan gibi solgun kollarıyla bacaklarını germeye başladı. Kolları ve bacakları bebeklerinki gibi tombuldu; hatta çıkardığı sesler bile yenidoğanların boğuk cıyaklamalarına benziyordu. Ofelia'nın annesi yatağında inleyince adamotu annesinin sesini takip eden bir çocuk edasıyla sese doğru döndü.

Ofelia tiksintisine rağmen gülümsemesine engel olamadı. Kâseyi yatağa yaklaştırırken adamotu kökü usulca cıyaklamaya devam etti. Sütü dökmeden kâseyi yatağın altına yerleştirmek kolay olmadı. Ofelia yatağın altına girip kâseyi kimse tarafından görülemesin diye itekledi. Bir anlığına adamotunun annesini uyandıracağından korktu çünkü şimdi de bebek gibi ağlamaya başlamıştı. Aç bir bebek gibi. Elbette! Ofelia parmağını dişledi ve parmağına bastırarak süte iki damla kan akıttı. Ancak ondan sonra, yatağın altında öylece uzanırken ayak seslerini duydu.

Biri içeri girdi ve annesinin yatağının kenarında dikildi. Doktor Ferreira'nın ayakkabılarını tanıyınca Ofelia derin bir oh çekti.

Ne var ki Ferreira yalnız gelmemişti.

"Capitán!" dediğini duydu Ofelia adamın. "Ateşi düşmüş! Nasıl olduğunu bilmiyorum ama düşmüş."

Ferreira epey rahatlamıştı. Ofelia'nın annesini kan revan içinde bulmasından beri anneyi de henüz doğmamış çocuğu da kaybedeceklerini ve kızın öksüz kalmasının an meselesi olduğunu düşünüyordu. Ferreira kaygılarını Ofelia'dan gizlemek için elinden geleni yapmıştı fakat kızın, annesininkiler gibi kara gözlerindeki korkuyu görmüştü. Eğer annesi ölürse kızı şu anda yanında dikilmekte olan adamdan koruyamayacağının da farkındaydı. Annesinin yatağının altında yatan, kalbi göğsünü delip geçercesine atan kızı...

"Yani? Hâlâ ateşi var." Ofelia, Kurt'un sesinde ne rahatlama ne endişe... ne de sevgi tınısı duydu.

"Evet, fakat bu iyiye işaret," dediğini duydu Ofelia doktorun. "Bünyesi uyguladığım tedaviye yanıt veriyor."

Ofelia annesinin uykusunda kımıldandığını hissetti.

"Beni dinle, Ferreira..." Kurt'un sesi buz gibiydi. "Eğer ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalırsan bebeği kurtar. Anladın mı?"

Ofelia'nın nefesi kesildi. Kalbi haykırıyordu. Kurt'un dudaklarından dökülen her sözcük annesinin hummalı yüzüne inen bir şamardı.

"O oğlan," diye konuşmayı sürdürdü Vidal, "benim adımı taşıyacak. Ve babamınkini. Onu kurtar. Eğer o..."

Ani bir patlama Vidal'i susturdu. Ofelia gümbürtünün ormandan geldiğinden emindi. Ölüm yalnızca değirmenin içinde değildi.

***

Vidal apar topar evden çıktığında askerlerini bahçede toplanmış halde buldu. Ağaçların ardından bir ateş topu yükseliyor, gökyüzünü gri dumanlarıyla boyuyordu.

Ofelia emekleyerek yatağın altından çıkarken iki patlama daha oldu. Ne var ki Ofelia patlamalara aldırış etmedi. Annesi, geceliği kan içinde kaldığından beri ilk defa huzurlu görünüyordu. Ofelia kulağını nazikçe annesinin şişkin karnına koydu.

"Kardeşim!" diye fısıldadı. "Küçük kardeşim, eğer beni duyabiliyorsan bil ki burada işler pekiyi gitmiyor. Fakat yakında oradan çıkmak zorunda kalacaksın."

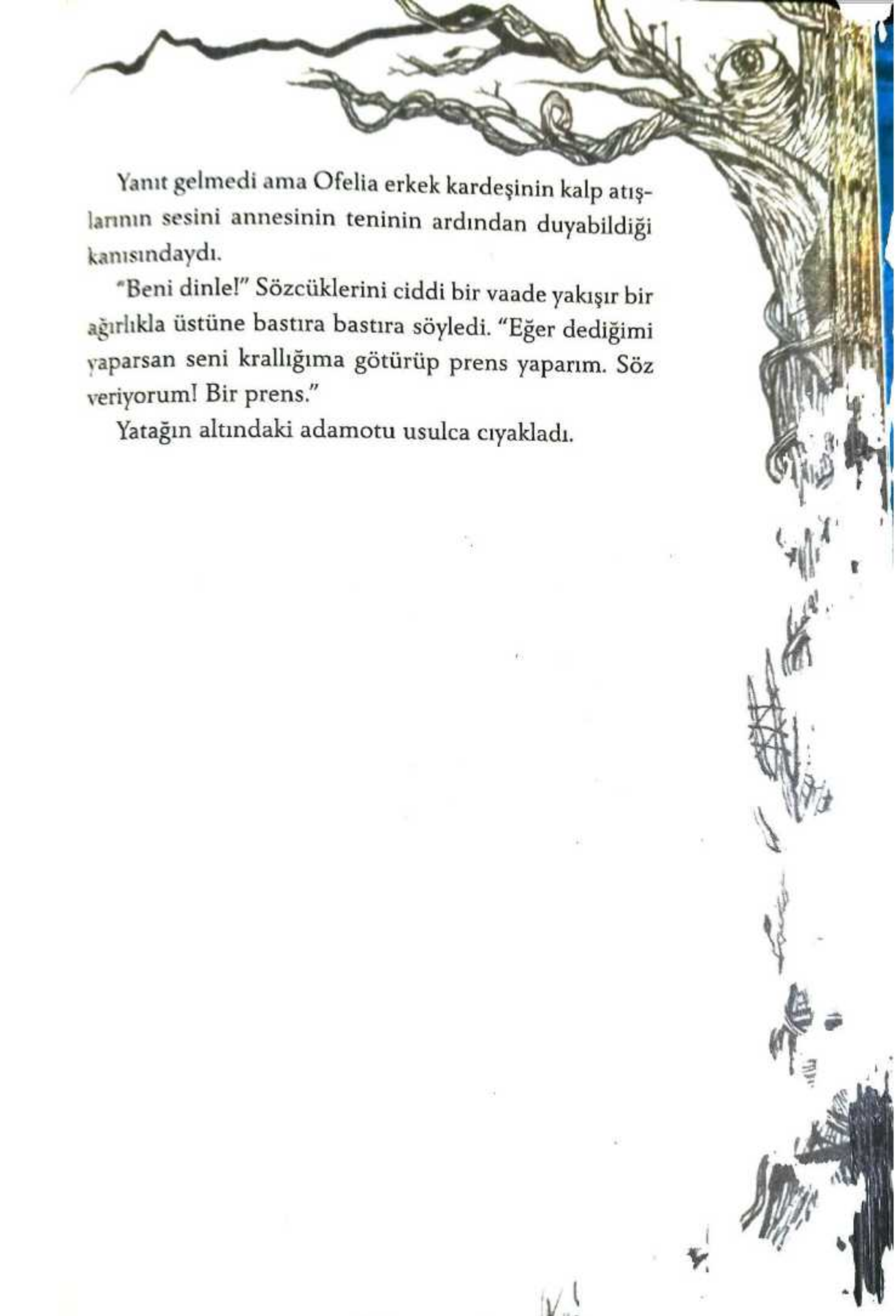
Gözyaşlarından bıkıp usanmıştı ama yine de gözleri doldu.

"Annemi yataklara düşürdün."

Eğer ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalırsan bebeği kurtar. Kurt'un sözleri öfkesini geri getirdi ama Ofelia öfkelenmek istemiyordu. Şu andan itibaren ona karşı birlik olacaklardı. Anne, abla ve küçük kardeş. Başka çıkar yol yoktu.

"Senden bir iyilik isteyeceğim!" dedi Ofelia yalvarırcasına. "Doğumunla ilgili. Yalnızca bir tane. Lütfen annemin canını yakma."

Ofelia'nın gözyaşları annesinin battaniyesine ıslak benekler resmetti. Sanki hüznü ve korkusu sıvılaşmış gibiydi. "Onunla tanıştığında neden böyle dediğimi anlayacaksın," dedi Ofelia. "Annemiz çok güzel bir kadındır. Gerçi hüznünün bazen günlerce sürdüğü de olur. Fakat gülümsediğinde... onu seveceksin. Onu seveceğinden eminim!"

Yanıt gelmedi ama Ofelia erkek kardeşinin kalp atışlarının sesini annesinin teninin ardından duyabildiği kanısındaydı.

"Beni dinle!" Sözcüklerini ciddi bir vaade yakışır bir ağırlıkla üstüne bastıra bastıra söyledi. "Eğer dediğimi yaparsan seni krallığıma götürüp prens yaparım. Söz veriyorum! Bir prens."

Yatağın altındaki adamotu usulca cıyakladı.

23

Ölmenin Tek Şerefli Yolu

Asiler tepelerdeki tren raylarını ve yakındaki bir garnizona kumanyalarını götüren trenlerden birini havaya uçurmuşlardı. Metal kanatları raylardan çıkarken kazıdığı toprakla ve külle kaplanmış olan lokomotif, erimiş demirlere dolanmıştı.

"Düdüğü çaldım ama çekilmediler!"

Makinist herkesi bunun kendi hatası olmadığına ikna etmeye pek hevesliydi. Vidal ve Serrano hasar görmüş vagonların yanından yürürken aksak adımlarla onların peşine takıldı.

"Durmayı denedim! Yemin ederim! Fakat iş işten geçmişti."

Aptal. Yalnızca suçlu olanlar bu kadar hızlı konuşurdu. Vidal onu hurdası çıkmış trenin altına gömmek ya

da lokomotifi kadar hareketsiz kalana dek tekmelemek istiyordu. Ne var ki aptal herif soluk almadan konuşmaya, mazeretlerini birbiri ardına sıralamaya devam etti.

"Makine görevlisiyle birlikte tam zamanında trenden atladık ama trenimizi ne hale getirdiklerine bakın!"

Vidal havaya uçan raylara, havaya uçan trene baktı. Hepsi mahvolmuştu. Hepsinin hurdası çıkmıştı. Ormandaki piçlerin istediği de buydu. Kargaşa. Az çok sağlam görünen bir vagonun önünde durdu.

"Ne çaldılar?" diye sordu nakliyata nezaret eden adamlardan birine.

"Hiçbir şey, Capitán. Vagonlardan birini bile açmadılar." Adam suratındaki isi sildi. Makinistten çok daha sakindi. Ne de olsa iyi haber veriyordu.

"Sen ne halttan bahsediyorsun?"

"Tüm bu kargaşaya rağmen... vagonlardan birinin bile içine bakmadılar. Hiçbir şey almadılar. Ne istediklerini ancak Tanrı bilir. Zamanımızı boşa harcamak dışında."

Vidal askerlerinin, ayaklar altında kalmış yuvalarının etrafında dönüp duran karıncalar gibi trenin başına üşüştüklerini gördü. *Zamanımızı boşa harcamak.* Bu sözcükler zihninde çınladı. Ona son derece yanlış gelen bir şeyler vardı. Hayır. Asiler kıymetli patlayıcılarını sırf onun asabını bozmak için kullanmazlardı. Yoksa kullanırlar mıydı? Bu sorunun yanıtı o daha düşüncesini tamamlayamadan ormanda çınladı.

Bir başka patlama hepsinin kendi etraflarında dönmesine neden oldu. Ağaçların ardından yine bir ateş topu yükseliyordu ve ne taraftan geldiğine dair kimsenin en ufak bir şüphesi yoktu.

Kandırılmışlardı! Bu bir aldatmaca, bir kurmacaydı!
Fakat bu artık savaş demekti.

•••

Değirmene vardıklarında çatışma hâlâ sürüyordu. Patlamalar askerlerin ciplerini, kamyonlarını ve çadırlarını lime lime ediyordu ve bahçenin dört bir yanına kanlı cesetler saçılmıştı. Vidal, tepeden tırnağa kan ve is içindeki Garces'in dumanların arasından çıktığını gördüğünde az kalsın adamı tanıyamayacaktı.

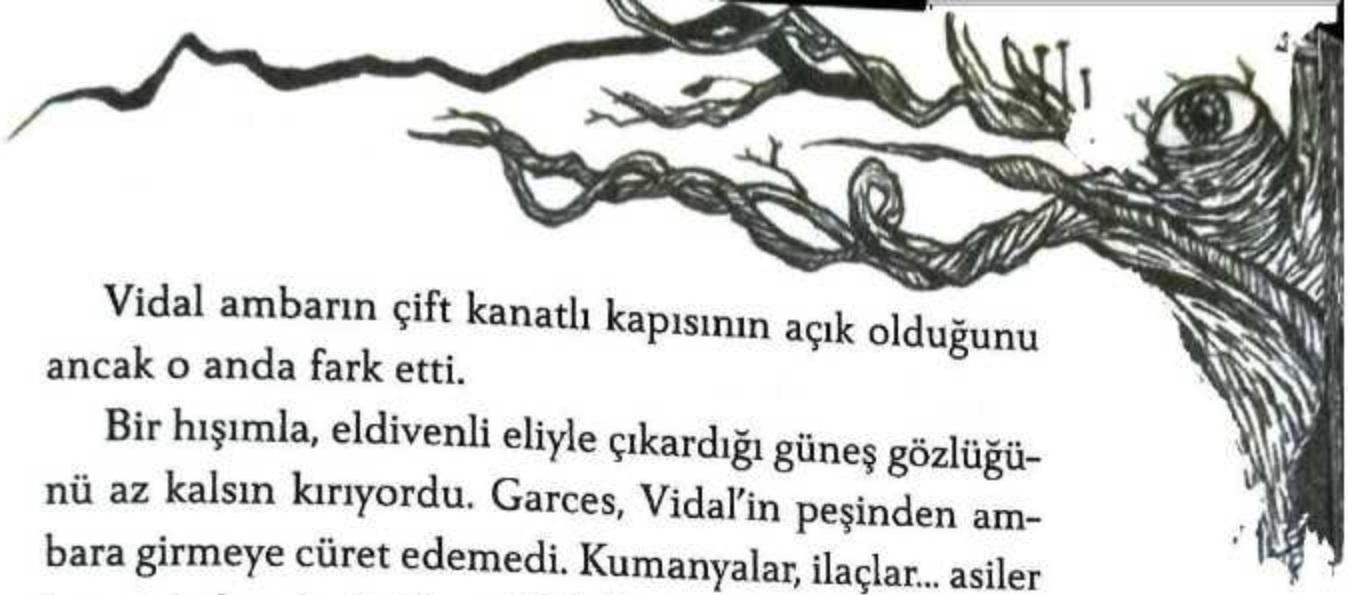
"Bir anda ortaya çıktılar, Capitán!"

Vidal onu kenara itekledi.

Sanki gökyüzü asi mahlûkların safındaymış gibi, şakır şakır yağmur yağıyordu. Evet, bundan sonra onlara böyle diyecekti. Ormanın mahlûkları. Yağmur dumana karıştı ve saldırının ne taraftan geldiğini görmelerini zorlaştırdı ama Vidal güneş gözlüklerini çıkarmadı. Koyu renkli mercekler üzerindeki kendi yansımaları... Vidal'in duygularının kontrolünü tekrar eline alana kadar adamlarının görmesini istediği tek şey buydu. Maskesi düşüyordu ve o maskenin ardında gizlenen öfkeyi ve korkuyu ilk ele veren hep gözler olurdu.

Tilkinin oyununa gelen bir grup tavşan gibi kandırılmışlardı. Teçhizatları, adamları, hepsi yağmurun sırılsıklam ettiği bir çöp yığınına dönüşmüştü. Ormanın, Vidal'in haline güldüğünü duyabiliyordu. Ormanın ve ağaçların altında gizlenen ödleklerin.

"El bombaları var, Capitán!" Garces'in gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu." Askerler Capitán'ın, olan bitenden ötürü suçlayacağı ve kanını dökeceği birini bulacağından emindi.

Vidal ambarın çift kanatlı kapısının açık olduğunu ancak o anda fark etti.

Bir hışımla, eldivenli eliyle çıkardığı güneş gözlüğünü az kalsın kırıyordu. Garces, Vidal'in peşinden ambara girmeye cüret edemedi. Kumanyalar, ilaçlar... asiler her şeyi almışlardı. Hatta Vidal'in tütününü bile. Ne var ki kapılar hâlâ tek parça halindeydi. Patlayıcıdan eser yoktu. Vidal kilidi inceledi. İçeri zorla girildiğine dair hiçbir emareye rastlamadı.

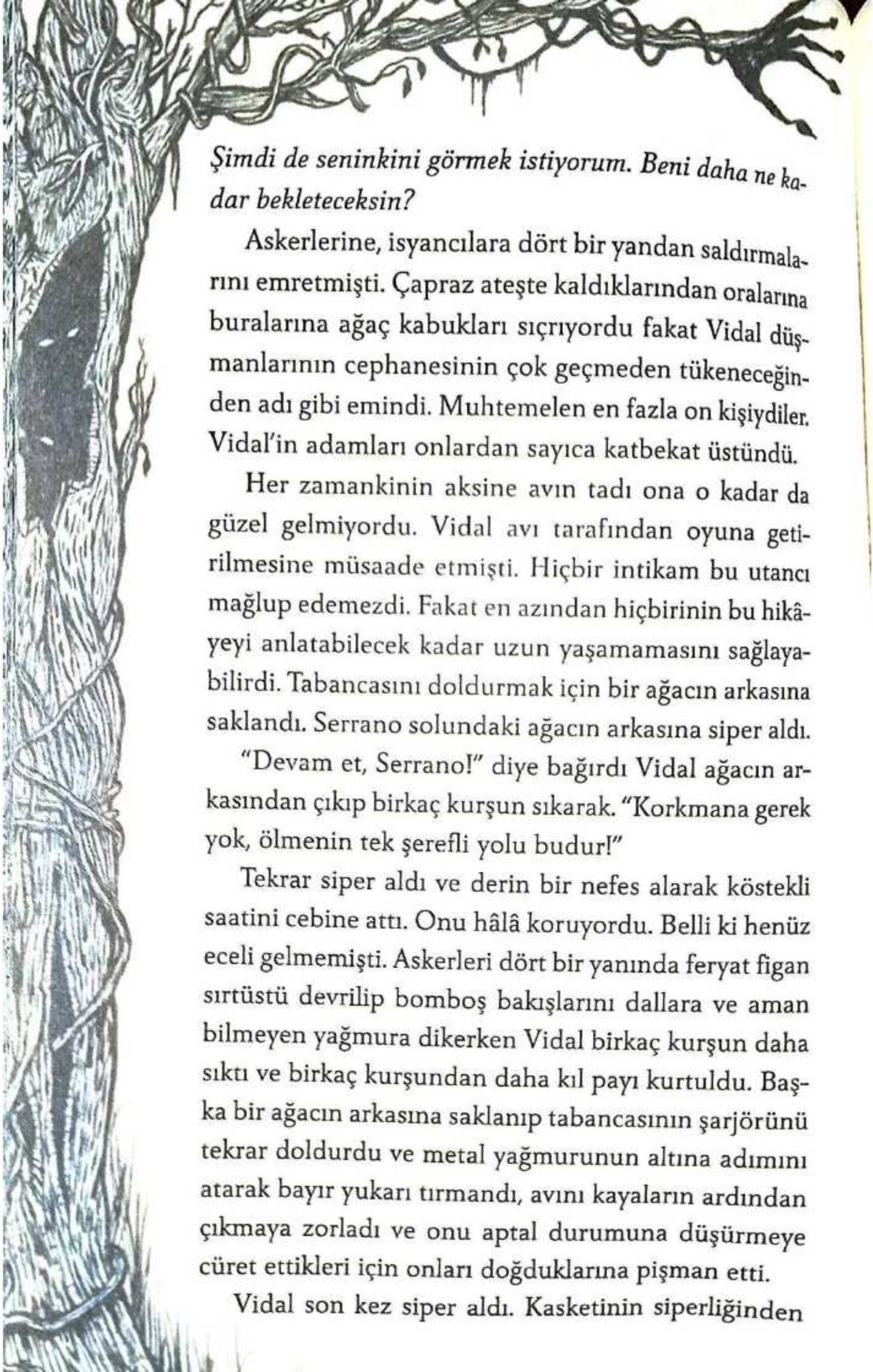
"Capitán!" Serrano koşarak yanına geldi. Yüzündeki ifade, o sabah değirmen kendisinin değil de Garces'in gözetiminde olduğundan duyduğu rahatlamayı gizleyemiyordu. "Küçük bir birliğin etrafını sardık. Tepeye konuşlanmışlar."

Tepe. Güzel. Bu, o mahlûkları zayıf birer tavşana çevirirdi. Vidal ıslak saçlarına kondurduğu kasketini düzeltti. Evet. Bu defa paçayı sıyırmalarına izin vermeyecekti.

***

Kaçmak zorunda kaldıkları taraf pek öyle dik bir tepe değildi. Bayırın yukarısındaki üç beş kaya, asilerin sahip olduğu yegâne siperlikti.

Vidal taarruzu bizzat yönetiyor, ağaçtan ağaca koşarken ateş etmekten hiç geri durmuyordu. Bu defa onları ormana saklanmalarına fırsat vermeden öldürecekti. Ne zaman çatışmaya girse yaptığı gibi köstekli saatini sol elinde tutuyordu. Çatlak yüzeyi avucuna sürtünen, tik takları onu ileri atılmaya sevk eden saat onun uğurlu eşyasıydı. O tik taklar kimi zaman metalik bir fısıltıyı andırırdı: *Hadi ama Vidal. Babanın ölümünü gördüm.*

Şimdi de seninkini görmek istiyorum. Beni daha ne kadar bekleteceksin?

Askerlerine, isyancılara dört bir yandan saldırmalarını emretmişti. Çapraz ateşte kaldıklarından oralarına buralarına ağaç kabukları sıçrıyordu fakat Vidal düşmanlarının cephanesinin çok geçmeden tükeneceğinden adı gibi emindi. Muhtemelen en fazla on kişiydiler. Vidal'in adamları onlardan sayıca katbekat üstündü.

Her zamankinin aksine avın tadı ona o kadar da güzel gelmiyordu. Vidal avı tarafından oyuna getirilmesine müsaade etmişti. Hiçbir intikam bu utancı mağlup edemezdi. Fakat en azından hiçbirinin bu hikâyeyi anlatabilecek kadar uzun yaşamamasını sağlayabilirdi. Tabancasını doldurmak için bir ağacın arkasına saklandı. Serrano solundaki ağacın arkasına siper aldı.

"Devam et, Serrano!" diye bağırdı Vidal ağacın arkasından çıkıp birkaç kurşun sıkarak. "Korkmana gerek yok, ölmenin tek şerefli yolu budur!"

Tekrar siper aldı ve derin bir nefes alarak köstekli saatini cebine attı. Onu hâlâ koruyordu. Belli ki henüz eceli gelmemişti. Askerleri dört bir yanında feryat figan sırtüstü devrilip bomboş bakışlarını dallara ve aman bilmeyen yağmura dikerken Vidal birkaç kurşun daha sıktı ve birkaç kurşundan daha kıl payı kurtuldu. Başka bir ağacın arkasına saklanıp tabancasının şarjörünü tekrar doldurdu ve metal yağmurunun altına adımını atarak bayır yukarı tırmandı, avını kayaların ardından çıkmaya zorladı ve onu aptal durumuna düşürmeye cüret ettikleri için onları doğduklarına pişman etti.

Vidal son kez siper aldı. Kasketinin siperliğinden

gözlerine yağmur damlıyordu. Cesetler topraktan sökülmüş soluk renkli bitki kökleri gibi kayaların üstüne serilmişti. Çatışmaya devam eden yalnızca iki asi kalmıştı. Vidal taarruz emrini verdiğinde onlar da mermilerle delik deşik oldular ve boğuk çığlıklarla yere devrildiler.

Ah, şu Ölüm sessizliği. Eşi benzeri yoktu. Vidal sıklıkla, onu plağa kaydedip tıraş olurken dinleyebilmeyi dilerdi. Sessizliği tek bozan, ağaçların yapraklarının arasından süzülerek cansız bedenleri kıyafetlerinin eriyip toprağa karışır gibi görünmesine neden olacak kadar ıslatan yağmurun sesiydi.

Vidal taarruzdan sağ çıkan askerleriyle birlikte tepedeki açıklığa çıktı. Asilerinkiyle karşılaştırıldığında kayıpları devede kulak kalırdı. Yanı başında durduğu isyancılardan ilki kımıldamadı. Yine de Vidal adamın öldüğünden emin olmak için suskun suratına iki kurşun daha sıktı. Bu keyfini yerine getirmişti. Sıktığı her kurşun oyuna getirilmenin utancından kanında kalan zehri bertaraf ediyordu. Fakat hâlâ konuşabilen bir tanesini bulmalıydı.

Vidal çağırdığında, Serrano iyi eğitimli bir köpek gibi koşarak geldi. Tepedeki kayaların arasında yatan düşmanlarından ikisini daha buldular. Bunlar en fazla on beş yaşında, gencecik oğlanlardı. Biri ölmüştü fakat diğeri hâlâ kıpırdanıyordu. Sağ elini boynundaki bir kurşun yarasına bastırıyor, tabancasıysa yanında öylece duruyordu. Vidal tabancayı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

"Bir bakayım," dedi oğlanın kanlı elini boynundaki yaradan çekerken. Bunu neredeyse şefkatle söylemişti. Vidal avına sakince yaklaşmayı severdi.

Oğlan az da olsa direndi fakat Vidal istediğini yapmakta hiç zorlanmadı. İsyancının ne takati kalmıştı ne de canı. Gırtlağı kan revan içindeydi.

"Konuşabiliyor musun?"

Oğlan yüzünü yağmurla yıkayan bulutlara bakarak nefes almak için ağzını ardına kadar açtı.

"Lanet olsun." Vidal ayağa kalktı ve silahını çekti.

Vidal silahını kafasına doğrulttuğunda aptal oğlan namluyu iteklemek için kanlı elini uzattı. Gözleri başkaldırıyla ve hatta alayla doluydu. Vidal tabancasını oğlanın elinden kurtardı ve tekrar nişan aldı. Bu defa oğlan elini namluya dayadı fakat mermi etini de kemiğini de kolaylıkla delip geçti. Vidal o asi kafasına bir kurşun daha sıktı.

"Bunlar işe yaramaz. Hiçbiri konuşacak durumda değil." Vidal elini çevrelerini saran cesetlere doğru salladı. "Hepsini vurun."

Serrano oğlanın katledilişini sıkıntılı bir biçimde izlemişti. Adamın zaman zaman Vidal'in tabancasının namlusunun ucundaki kafanın kendisininki olduğunu hayal ettiğinden şüpheleniyordu. Şüphesiz, Garces'in o tür düşünceleri yoktu. Aldığı emri derhal uygulamaya koyuldu.

"Capitán!" diye seslendi. "Buradaki hâlâ yaşıyor. Yalnızca bacağından yaralanmış."

Vidal adamın yanına gitti. Yaralı asiye tek bir bakış, onu gülümsetmeye yetti.

"Evet. Bu işimize yarar."

24

Kötü Haber, İyi Haber

Askerler çatışmalardan sonra genellikle suspus olurlar. Ne var ki Vidal'in adamları ormandan döndüklerinde bağırıp çığırıyor, kahkahalar atıyordu. Mercedes adamların o halini görünce korkunç bir şey olduğunu anladı. Koşarak mutfağa daldığında diğer hizmetçiler mutfağın kapısında dikilmiş, bahçede kopan kıyameti izliyordu.

"Ne olmuş?" Korkudan nefesi öylesine kesilmişti ki konuşmakta zorlandı. En son ne zaman rahat rahat nefes almıştı? Hatırlamıyordu.

"Birini yakalamışlar. Birini canlı yakalamışlar." Rosa'nın sesi panikten tizleşmişti. Dedikodulara bakılırsa ormanda bir yeğeni vardı. "Onu ambara götürüyorlar!"

Hepsi bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Mercedes koşarak kendini bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altına attığında Mariana arkasından seslendi fakat Mercedes temkinli olmayı akıl edecek durumda değildi. Bugün değil. Duyduğu korku kalbini kemiren bir canavardı.

"Mercedes! Geri dön!" Mariana'nın sesi kısıktı. Diğer hizmetçiler ürkek tavuklar gibi aşçının etrafına toplandılar. Suratları korkudan ve umuttan kaskatı kesilmişti. Vidal'in adamlarının Mercedes'i ambara sürükleyeceğinden korkuyorlardı, Mercedes'in kimin yakalandığını öğreneceğini umuyorlardı.

Kimi yakalamışlardı?

"Pedro!"

Ayağı çamurda kayarken Mercedes kardeşinin adını fısıldadı.

"Pedro!"

Askerlerin tutsaklarını açık kapıdan içeri sürüklediklerini gördüğünde ambara ulaşmasına ramak kalmıştı. Tutsağın gevşekçe sürüklenen bacakları arkalarında kalan çamurlu toprağı saban misali sürüyordu. Mercedes ambarın içine şöyle bir bakmak için bir adım daha attı fakat tek görebildiği yağmurlukları karanlıkta ışıldayan, hamur gibi gevşek bir vücudu ahşap kirişlerden birine bağlayan askerlerdi.

"Mercedes?"

Vidal, yanında Serrano'yla birlikte arkasında dikiliyordu.

"Capitán." Mercedes dudaklarının biçimlendirdiği sesin bir anlam ifade ettiğine şaşırdı. Bakışlarını güçlükle esirden uzaklaştırdı. Esirin başı sarkıyor, koyu

renkli kasketi yüzünden suratı görünmüyordu. Mercedes'in kardeşinin de böyle bir kasketi vardı.

"Benim... ambardaki erzakı kontrol etmem gerekiyor."

Vidal'in, sesindeki çaresizliği duymamasının imkânı yoktu. Sesi kendi kulağına bile kaybolmuş, küçük bir kızınki gibi geliyordu. Şansına, Vidal esirin yanına gitmeye öylesine hevesliydi ki ona pek aldırmadı.

"Şimdi olmaz, Mercedes," diye yanıtladı sabırsızca. "Bahçede ya da ambarda kimseyi istemiyorum. Gidip karıma bak, tabii eğer sakıncası yoksa..."

Mercedes uysal bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. Fakat yerinden kımıldayamadı. Orada öylece dikilip Vidal'in esirin önüne düşmüş kafasından kasketi çıkarmasını izledi. Esir başını kaldırdı ve Mercedes'ten yana baktı.

Tarta.

Tarta'nın gözleri mezbahaya sürüklenen koyunlarınki gibi yerlerinden uğramıştı. Zira başına gelecekleri biliyordu. Adamın bakışları Mercedes'e uzanan bir el gibiydi. Ne var ki Tarta onu ele vermedi. İmdat çığlığı atmadı. Cesaretini kaybetmemek için, sözcükleri kil tanecikleri gibi ufalayan dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi.

Serrano ambarın kapılarını kapattığında Mercedes hâlâ yağmurda dikiliyordu. Pedro'yu değil de Tarta'yı yakaladıkları için duyduğu rahatlamadan utanıyordu. Ne var ki bu rahatlama yalnızca birkaç saniye sürdü. Tarta, Pedro'nun nerede olduğunu biliyordu. Onu ve doktoru biliyordu.

Her şeyi biliyordu.

Mercedes ayaklarının mutfağa giden yolu bulmasına şaşırdı. Diğerleri katillerin önüne koyacakları çorba

için sebzeleri doğramakla meşguldü. *Kardeşim hâlâ hayatta mı?* diye sorup durdu kendine, kök sebzeleri ve maydanozları doğramalarına yardım ederken. Peki ya diğerleri nasıldı? Hepsi ormanda ölmüştü de kanları yağmura mı karışmıştı? *Hayır!* dedi kendi kendine. *Hayır, Mercedes, eğer hepsini öldürmüş olsalardı Tarta'yı canlı bırakmazlardı.*

Yavaşça, sanki parmakları başka birine aitmiş gibi, önlüğünde sakladığı bıçakla kök sebzeyi ince ince dilimledi. Tek görebildiği bıçağın keskin kenarıydı. Ambarda neler oluyordu? Aklının, gözlerini fal taşı misali açmış çocuğa ve Vidal'in ona yapacaklarına kaymaması için iradesinin son kırıntısını dahi kullanmak zorunda kaldı.

Mariana hayatın izleriyle bezeli yuvarlak yüzüyle onu izliyordu. "Bu kadarı yeter," dedi, Mercedes'in doğradığı sebzeleri itekleyip bir başkasına uzandığını görünce. Şimdi hayat, çehrelerinde hangi izleri bırakıyordu? Korkunun izini, matemin izini... Mercedes hâlâ güzel olmasına şaşıyordu.

Mariana, Ofelia ve annesi için hazırladığı yiyeceklerle dolu tepsiyi tezgâhtan aldı. "Bunu üst kata ben mi çıkarayım?" Mariana'nın ormanda kimsesi yoktu ama Tarta'yla aynı yaşlarda iki oğlu vardı.

"Ben yaparım," dedi Mercedes tepsiyi onun elinden alırken. Hayal gücünün taşkınlıklarından kurtulmak için her şeyi yapardı ama bu da işe yaramadı. *Pedro'ya ne oldu?* Bu soru tırmandığı her basamakta kendini tekrarladı. *Tarta onlara ne anlatıyor?*

Doktor Ferreira, Ofelia'nın annesinin yanındaydı. Mercedes içeri girdiğinde başını hazırlamakta olduğu

ilaçtan kaldırdı. *Tarta'yı hatırlıyor musun?* diye sormak istedi Mercedes ona. *Gazeteyi diğerlerine yeterince hızlı okuyamadığını? Şimdi eğer onu konuşturmayı başarabilirlerse hepimizi ele verebilir.*

Ofelia, Mercedes'in korkusunu fark etmedi.

Fark edemeyecek kadar mutluydu. Annesi bugün kendini iskambil oynayabilecek kadar iyi hissediyordu ve Doktor Ferreira hazırladığı ilacı damlattığı bardağı eline tutuşturduğunda başını iki yana salladı.

"İlaca ihtiyacım olduğunu hiç sanmıyorum, Doktor," dedi. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Ben de o yüzden yarım doz veriyorum. Ayrıca, evet, çok daha iyisin," diye yanıtladı Doktor Ferreira gülümseyerek. "Neden ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama iyi olduğuna memnunum."

Ofelia biliyordu. Mercedes'in getirdiği bir sürahi dolusu taze süte baktı. Adamotunun yakında süte ihtiyacı olacaktı. Birkaç damla kanla birlikte. Satir'in sözünden çıkmasına ve perilerinin ölümüne sebep olmasına rağmen her şey yoluna girecekti. Rüyalarında hâlâ onların çığlıklarını duyuyordu fakat annesi yine gülümsüyordu. Kaldı ki ikinci görevi de tamamlamış ve Solgun Adam'ın hançerini almayı başarmıştı.

Evet, Satir anlayış gösterirdi.

Ofelia içten içe Satir'in anlayış göstermeyeceğini biliyordu fakat kaygılarının, mutluluğuna gölge düşürmesine izin veremeyecek kadar şendi.

25

TARTA

Vidal ağırdan alıyordu. Bir esiri sorgulamak çetrefilli bir işti. Dans etmeye benzerdi. Bir adım geri, sonra öne doğru hızlı bir adım, sonra tekrar geriye. Yavaş, hızlı, yavaş...

Esiri tir tir titriyordu ve onu henüz pek hırpalamamış olmalarına rağmen ter damlaları adamın yüzünden aşağı akıyordu. Şimdiye dek asıl işi yapan duyduğu korkuydu, başına geleceklerin korkusuydu. Dilini çözmek kolay olacaktı.

"Vay canına, bu sigara hakikaten çok iyi. Gerçek tütün. Bulması epey zor." Vidal sigarasını Tarta'nın suratına o kadar yaklaştırdı ki oğlan yanmakta olan tütünün sıcaklığını yüzünde hissetti.

Celladı sigarayı titreyen dudaklarına bastırdığındaysa başını geriye attı.

"Ce-ce-cehennemin dibine kadar yolun var."

"Buna inanabiliyor musun, Garces?" Vidal subayına döndü. "Birini yakalıyoruz ve herif kekeme çıkıyor. Bu da demektir ki bütün gece buradayız."

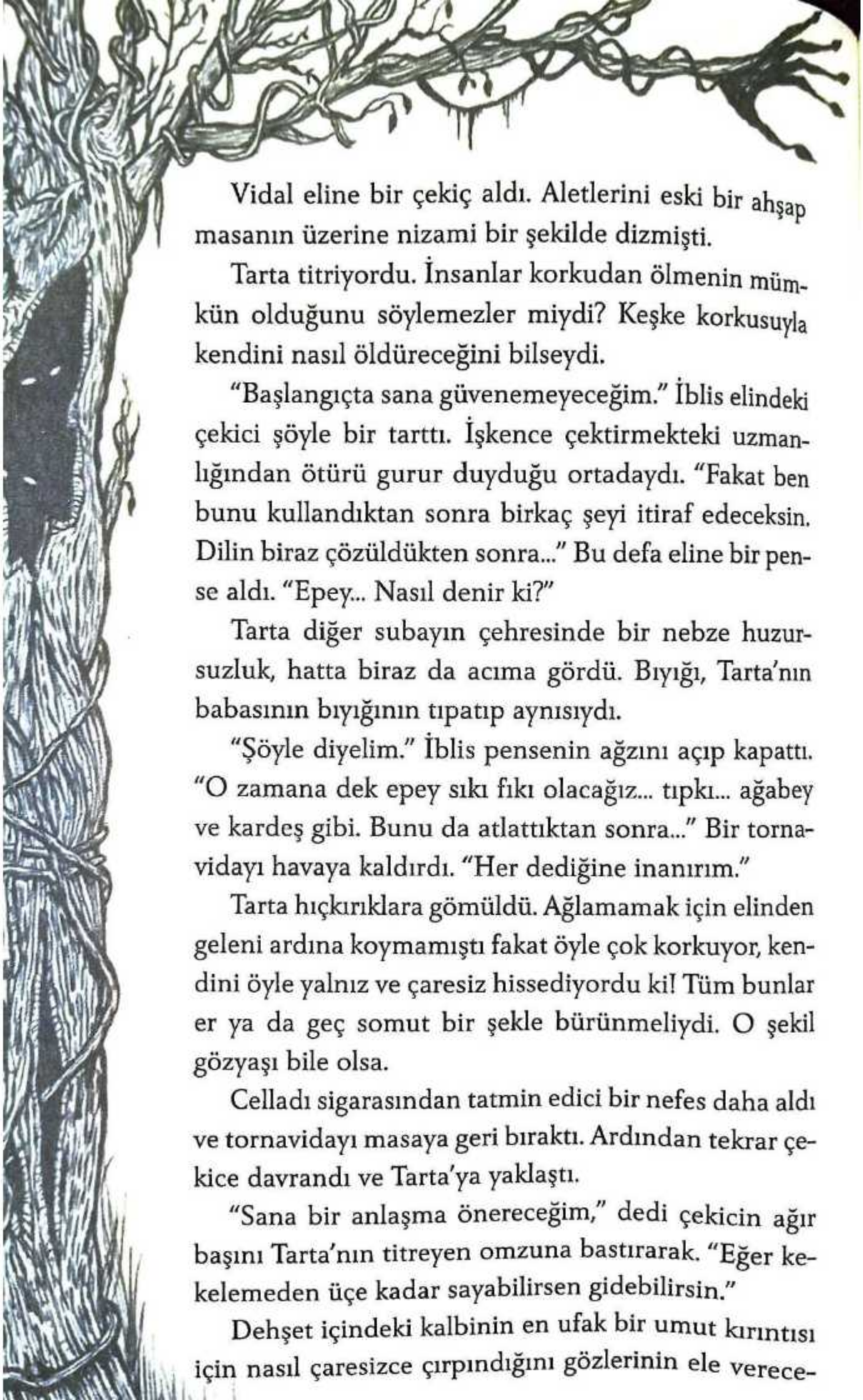
"Artık ne kadar sürerse," diye yanıtladı Garces.

Tarta subayın vaziyetten Capitán kadar zevk almadığını görebiliyordu. Capitán, Tarta'nın karşılaşmaktan oldum olası korktuğu üniformalı iblislerdendi. Şimdi onun elindeydi ve o ellerin nelere kadir olduğunu biliyordu. İşkence esnasında dillerini nasıl tutacaklarını çalışırlarken, *Eğer olur da yakalanırsan koruman gereken birini düşün,* diye tembihlemişti Pedro ona. *Uğruna öleceğin birini. Faydası olmayabilir ama hiçbir önemi yok. Birini düşün, Tarta.* Kimi? Annesini düşünebilirdi. Evet. Gerçi onu düşünmek durumunu iyiden iyiye içinden çıkılmaz bir hale sokabilirdi zira annesini düşündüğünde gözünün önüne gelen tek şey, oğlunu kaybettiğini öğrendiğinde nasıl kahrolacağıydı.

Tarta başını eğdi. Kollarıyla bacaklarının titremesine ah bir mani olabilseydi! Pedro'nun öğüdü zihninin oradan firar etmesine yardımcı olsa bile bedeni korkusunu ele veriyordu.

"Garces haklı," dedi Capitán. "Artık ne kadar sürerse."

Sigarasını dudaklarının arasından sarkıtıp gömleğinin önünü açtı. Tarta, kanıyla heder etmek istemediği için mi gömleğini çıkardığını merak etti. "Bize her şeyi anlatsan iyi edersin. Ne var ki doğruları söylediğinden emin olmak için yanımda birkaç alet getirdim. Her erkeğin alet çantasında olan şeyler."

Vidal eline bir çekiç aldı. Aletlerini eski bir ahşap masanın üzerine nizami bir şekilde dizmişti.

Tarta titriyordu. İnsanlar korkudan ölmenin mümkün olduğunu söylemezler miydi? Keşke korkusuyla kendini nasıl öldüreceğini bilseydi.

"Başlangıçta sana güvenemeyeceğim." İblis elindeki çekici şöyle bir tarttı. İşkence çektirmekteki uzmanlığından ötürü gurur duyduğu ortadaydı. "Fakat ben bunu kullandıktan sonra birkaç şeyi itiraf edeceksin. Dilin biraz çözüldükten sonra..." Bu defa eline bir pense aldı. "Epey... Nasıl denir ki?"

Tarta diğer subayın çehresinde bir nebze huzursuzluk, hatta biraz da acıma gördü. Bıyığı, Tarta'nın babasının bıyığının tıpatıp aynısıydı.

"Şöyle diyelim." İblis pensenin ağzını açıp kapattı. "O zamana dek epey sıkı fıkı olacağız... tıpkı... ağabey ve kardeş gibi. Bunu da atlattıktan sonra..." Bir tornavidayı havaya kaldırdı. "Her dediğine inanırım."

Tarta hıçkırıklara gömüldü. Ağlamamak için elinden geleni ardına koymamıştı fakat öyle çok korkuyor, kendini öyle yalnız ve çaresiz hissediyordu ki! Tüm bunlar er ya da geç somut bir şekle bürünmeliydi. O şekil gözyaşı bile olsa.

Celladı sigarasından tatmin edici bir nefes daha aldı ve tornavidayı masaya geri bıraktı. Ardından tekrar çekice davrandı ve Tarta'ya yaklaştı.

"Sana bir anlaşma önereceğim," dedi çekicin ağır başını Tarta'nın titreyen omzuna bastırarak. "Eğer kekelemeden üçe kadar sayabilirsen gidebilirsin."

Dehşet içindeki kalbinin en ufak bir umut kırıntısı için nasıl çaresizce çırpındığını gözlerinin ele verece-

ğini bile bile başını kaldırıp celladına baktı. O umut kırıntısını Garces'in suratında da aradı... Garces, evet, adı buydu. Tarta asilerin birbirlerine gerçek isimlerini söylemediklerine memnundu; isimleri hatırlamakta hep çok iyi olmuştu.

Garces'in bıyıklı çehresi ifadesizdi.

"Ona bakma!" diye çıkıştı İblis. "Bana bak. Burada benden rütbelisi yok. Garces?"

"Evet, Capitán."

"Eğer bu puştun elini kolunu sallayarak gidebileceğini söylersem kimse bana karşı çıkabilir mi?"

"Çıkamaz, Capitán. Eğer gidebileceğini söylerseniz gidebilir." Garces yaprak gibi titreyen oğlanın bakışlarına karşılık verdi. *Senin için tek yapabileceğim bu,* der gibiydi gözleri. Bakışlarımı kaçırmayacağım.

Vidal sigarasından bir nefes daha aldı. Ah, o kadar eğleniyordu ki.

"İşte duydun." Bir kez daha suratını Tarta'nınkine yaklaştırdı. "Hadi. Üçe kadar say."

Vücudu korkudan kasılırken Tarta'nın titrek dudakları ilk rakamı biçimlendirmeye çalıştı.

"Bir..."

"Güzel!"

Tarta sanki haysiyetinden geriye kalan kırıntıları bulabilecekmiş gibi gözlerini yere dikti. Dudakları tekrar kıpırdandı ve ardından heceleri ağzından dışarı ittiriverdi.

"İki..."

Vidal gülümsedi. "Güzel! Sonuncuyu da söyleyebilirsen özgürsün!"

Tarta'nın dudakları teklemeden konuşma gayretiyle seğirdi. Sözcükleri un ufak eden bir adama ufalanma-

mış sözcükler peyda etmeye çalışıyordu. Fakat bu defa Tarta'nın dili ona itaat etmedi. Tek söyleyebildiği, "Ü-ü," oldu. Ufalanmakta olan bir sözcüğün titremesi...

Başını kaldırıp yalvaran gözlerle İblis'e baktı.

"Yazık," dedi Vidal performansını taçlandırmak için şefkatli bir ifade takınarak.

Ve ardından çekici oğlanın merhamet dilenen suratına indirdi.

Ciltçi

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Aldus Caraméz adında bir ciltçi varmış. Zanaatında öylesine ustaymış ki Yeraltı Krallığı'nın kraliçesi ünlü kristal kütüphanesindeki tüm kitapları ciltleme işini ona vermiş. Kraliçe ondan ilk defa bir kitabı ciltlemesini istediğinde henüz çok genç, hatta küçücük bir oğlan çocuğu olduğundan Caraméz'in bütün hayatı o kitapların arasında geçmiş. Bu kitap kraliçenin annesinin çizimlerini içeriyormuş.

Ciltçi perilerin, umacıların ve cücelerin, kraliçenin annesinin özel bir ilgi beslediği karakurbağalarının, yusufçukların ve soluk alıp veren bir dantelden yapılma perdeler gibi sarayın tavanlarını süsleyen ağaç köklerinde yaşayan güvelerin ayrıntılı portrelerini tezgâhına sererken, ellerinin nasıl titrediğini hâlâ hatırlıyormuş. Caraméz kitabın cildi için mum ışığını neredeyse gümüş kadar güzel yansıtan pullara sahip kör bir kertenkelenin derisini seçmiş. Bu kertenkeleler vahşi yaratıklarmış fakat kralın avcıları arada sırada da olsa kraliçenin tavus kuşlarına göz diken kertenkeleleri avlamayı başarırmış ve Caraméz zanaatı için onların derilerine el koyarmış çünkü onları kitaba çevirerek körlüklerinden kurtardığını hayal edermiş. Bu epey naif bir düşünceymiş

ama Caraméz yine de böyle düşünmekten hoşlanırmış.

Kraliçe onun için ciltlediği ilk kitaptan o kadar etkilenmiş ki kitabı, kızı Moanna kaybolmadan birkaç hafta önce Caraméz'in onun için ciltlediği bir kitapla birlikte başucundan ayırmazmış. Caraméz kayıp prenses için öyle tastamam bir kütüphane yaratmış ki Yeraltı Krallığı'nın hayvanlarını, efsanevi yaratıklarını, mucizevi bitkilerini, yeraltında göz alabildiğince uzanan bahçelerini, halkını ve hükümdarlarını betimleyen teferruatlı çizimlerle süslenmiş yüzlerce kitap o kütüphanenin raflarında kendilerine yer bulmuş.

Moanna yedi yaşına bastığında –ah evet, Caraméz o günleri dün gibi hatırlarmış– ondan Yukarı Krallık hakkında bir kitap istemiş. "Yukarıdakiler çocuklarına hangi masalları anlatıyor, Aldus?" diye sormuş prenses. "Ay neye benziyor? Biri bana ayın gökyüzüne asılmış devasa bir fenere benzediğini söyledi. Peki ya güneş? Mavi göklerden ibaret bir okyanusta yüzen koskoca bir ateş topuna benzediği doğru mu? Ya yıldızlar... Gerçekten de ateşböceklerine benziyorlar mı?"

Caraméz genç prenses bu soruları sorduğunda kalbini delip geçen keskin acıyı hâlâ hatırlarmış. Çünkü uzun yıllar önce ağabeyi de aynı soruları sormuş; derken bir yıl sonra sırra kadem basmış ve bir daha onu gören olmamış. Ciltçi endişelerini kraliçeyle paylaştığında kadın onu şöyle yanıtlamış: "Ona istediği kitabı hazırlayıp ciltle, Caraméz. Öğrenmek istediği hiçbir şeyi eksik etmediğinden de emin ol çünkü ancak o zaman ayı ve güneşi kendi gözleriyle görmeye kalkışmaz."

Ne var ki kral karısıyla hemfikir değilmiş. Caraméz'i kızının dileğini gerçekleştirmekten men etmiş ve kraliçe de onun hükmüne karşı çıkmamaya karar vermiş çünkü kızının talebinin kendisini de huzursuz ettiğini itiraf etmek zorunda kalmış.

Fakat Prenses Moanna sorularını sormaya devam etmiş.

Günlerden bir gün, prenses yine Caraméz'in atölyesine uğradığında ondan ez azından Yukarı Krallık'ta yaşayan kuşlar hakkında küçük bir kitap yapmasını rica etmiş. "Size Yukarı Krallık'tan kim bahsetti, prenses?" diye sormuş Caraméz. Moanna daha önce hiç kuş görmemiş. Yeraltı Krallığı'ndaki yegâne kanatlı yaratıklar yarasalarmış. Bir de periler.

Prenses, Caraméz'in sorunu eline bir kitap tutuşturarak vermiş. Elbette! Annesiyle babasının kütüphanesi! Kütüphaneler sır saklamaz; onları gün yüzüne çıkarır. Moanna'nın ciltçinin eline tutuşturduğu kitap, annesinin Yukarı Krallık'a pek çok sefer düzenlemiş olan atalarının raporlarını içeriyormuş.

Caraméz kitabı telaşla arkasına saklarken, "Sende kalsın," demiş Moanna. "Artık o kitaba ihtiyacım yok. Ağaçların köklerine kulak vermem yeter. Onlar Yukarı Krallık'ta olan biten her şeyi biliyorlar!"

Bu, ciltçinin kaybolmadan önce prensesle son konuşmasıymış. Caraméz prensesin sesini hâlâ hatırlıyormuş. Gelgelelim yüzünü hatırlayamadığı günler de oluyormuş. Fakat zaman zaman kendini, Prenses Moanna için perilerin anlattığı masallarla veya kör kertenkelelerin derilerinin fısıldadığı hikâyelerle doldurduğu kitabın üzerinde çalışırken buluyormuş.

Bu kitaplar Satir'in kulağına kadar gitmiş. Genellikle Caraméz'in atölyesine uğramazmış çünkü Satir kitaplara inanmazmış. Kraliçenin kütüphanesindeki en eski yazmalardan bile daha yaşlıymış ve dünya hakkında onların sararmış sayfalarından çok daha fazlasını bildiğini layıkıyla iddia edebilirmiş. Ne var ki günün birinde, ansızın ciltçinin atölyesinin kapısının önünde belirmiş. Caraméz az da olsa Satir'den korkarmış. O soluk mavi gözlere güvenip güvenemeyeceğini hiç kestiremez-

miş. Hatta satirlerin ciltçileri yediğini öğrense hiç şaşırmazmış.

"Benim için bir kitap ciltlemeni istiyorum, Caraméz," demiş Satir usulca. Sesi kadife kadar yumuşak ya da kertenkelelerin dişleri kadar keskin olabilirmiş.

"Ne tür bir kitap, boynuzlu lordumuz?" diye sormuş Caraméz saygıyla yerlere kadar eğilerek.

"Bildiğim her şeyi ihtiva eden ama yalnızca göstermesini istediklerimi açığa vuran bir kitap."

Caraméz kaşlarını çatmış. Bu tür bir kitap fikrinden hoşlandığından emin değilmiş.

"Bu kitap Prenses Moanna'nın eve dönüş yolunu bulmasına yardımcı olacak," diye eklemiş Satir.

Elbette. Caraméz'in kayıp prensese ne kadar düşkün olduğunu biliyormuş. Satir zaten her şeyi bilirmiş.

"Elimden geleni yapacağım," diye yanıtlamış ciltçi.

Satir sanki tek istediği buymuş gibi boynuzlu kafasını aşağı yukarı sallamış ve Caraméz'in eline bir tomar kâğıt tutuşturmuş.

Caraméz şaşkınlıkla sayfalara göz gezdirmiş.

"Ama bu sayfalar boş!" demiş.

"Hayır, değiller," diye cevaplamış Satir esrarengiz bir gülümsemeyle. "Bu kâğıt, Prenses Moanna'nın ardında bıraktığı giysilerden yapıldı. O giysileri kâğıt hamuru haline getirmek için eklediğimiz tutkalsa Yukarı Krallık'a dair sahip olduğum tüm bilgileri içeriyor."

Sonra pençeli elini havaya kaldırmış ve hiç yoktan bir kahverengi deri rulosu peyda etmiş.

"Bu deri," demiş, "doğrularla ve çok sayıda korkusuz adamla beslenen bir canavarın derisinden kesildi. Bu deriyi kitabın kapağında kullanmanı istiyorum. Böylelikle, ona her dokunduğunda deri, prensesimize cesaret verecektir."

Caraméz deri rulosunu tezgâhının üzerine sermiş ve boş

kâğıtlardan birini iki parmağının arasında ovalamış. İki malzeme de çok ama çok kaliteliymiş. Her ne kadar sayfalar gözüne hâlâ boş görünüyor olsa da bunlardan güzel bir kitap olurmuş.

"Derhal işe koyul," diye buyurmuş Satir. "Az önce, kitaba çok yakında ihtiyacım olabileceğini öğrendim."

Caraméz itaat etmiş ve hiç vakit kaybetmeden çalışmaya başlamış. Ne var ki sayfaları cilt haline getirmek için kullanacağı tutkalın içine Satir'e bahsetmediği bir malzeme daha eklemiş: Birkaç damla gözyaşı. Çünkü prensesin eve geri dönmek için yalnızca cesarete ve bilgeliğe değil, sevgiye de ihtiyaç duyacağından adı gibi eminmiş.

26

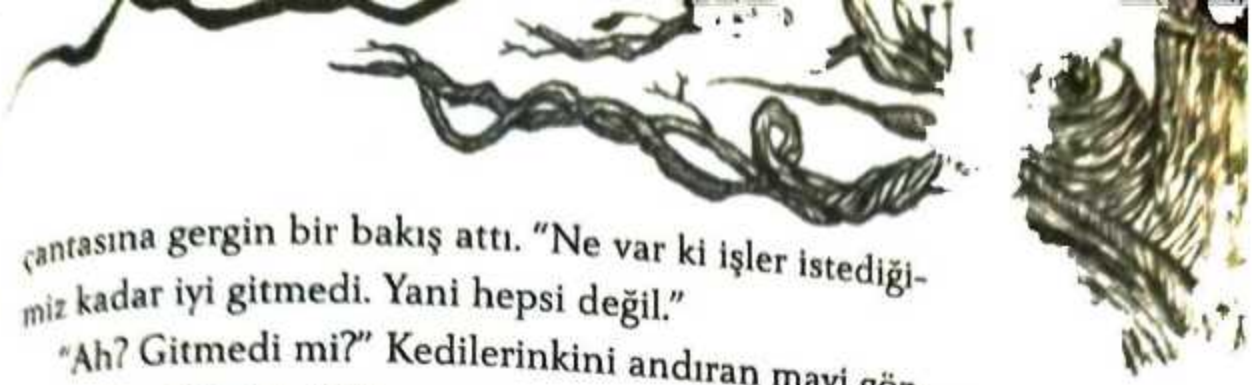
Yalnızca İki Üzüm Tanesi

Ofelia bu kez de odasını siyah süt misali dolduran karanlıkta yankılanan yumuşak fakat hırıltılı bir gülme sesine uyandı.

"Annenizin durumunun çok daha iyi olduğunu görüyorum, Ekselansları." Satir halinden ziyadesiyle memnun görünüyordu. "İçinizin rahatladığına eminim!"

Her ne kadar Ofelia'nın yatağına doğru attığı her adımda keçi bacakları çıtırdasa da artık çok daha genç görünüyordu. Yanaklarını ve alnını kaplayan kadim desenlere rağmen cildi öylesine pürüzsüzdü ki dolunay evresine ramak kalmış olan ayın ışığını yansıtıyordu.

"Evet, teşekkür ederim," diye yanıtladı Ofelia. Ardından Satir'in, yatak örtülerinin altından baş veren

çantasına gergin bir bakış attı. "Ne var ki işler istediğimiz kadar iyi gitmedi. Yani hepsi değil."

"Ah? Gitmedi mi?" Kedilerinkini andıran mavi gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Ofelia, Satir'in her şeyden haberdar olduğundan adı gibi emindi. Artık Satir'in her şeyi bildiğine inanıyordu. Bu dünya ve diğer dünyalar hakkında her şeyi.

"Başıma bir... bir kaza geldi," diye mırıldandı Ofelia çantayı Satir'e uzatırken. Hayatta kalmayı başarmış olan yegâne peri çantanın içinde cıvıldadı. Ofelia onun da başına bir şey geleceğinden korktuğundan Peri'yi salmaya cüret edememişti.

"Bir *kaza* mı?" Satir bu sözcüğü artık gizlemeyi beceremediği bir hayretle tekrar etmişti.

Çantanın ağzını açtı ve homurdandı.

Peri kanatlandı ve gelip omzuna kondu. Satir ona kulak verdikçe suratındaki ifade meymenetsizleştikçe meymenetsizleşti ve sonunda da sivri dişlerini gözler önüne sererek öfkeyle hırladı.

"Kuralları çiğnediniz!" diye gürledi pençelerinden birini Ofelia'ya doğrultarak.

"Yalnızca iki üzüm tanesiydi!" diye inledi Ofelia ve kırmızı kadifeye sarılı hançeri telaşla yastığının altından çekip çıkardı. "Kimsenin fark etmeyeceğini sandım!"

Satir hançeri onun elinden kaptı ve başını hiddetle iki yana salladı. "Bir hata yaptık!"

"Hata mı?" Ofelia kendi sesini güçbela duyabildi.

"Başarısız oldunuz!" diye hırladı Satir kızın tepesinde biterek. "Asla geri dönemezsiniz!"

Ofelia sanki gece ağzını ardına kadar açmış da onu bir çırpıda yutuvermiş gibi hissetti.

"Ama bu bir kazaydı!"

"Hayır!" diye kükredi Satir bir kez daha. Kısık gözlerinden öfke ve horgörü taşıyordu.

"Ge-ri dö-ne-mez-si-niz! Hem de asla!" Her hece Ofelia'ya bir taş gibi çarptı. "Üç gün içinde dolunay olacak! Ruhunuz sonsuza dek âdemi beşerin arasında kalacak."

Öne doğru eğildi ve suratı Ofelia'nınkine değmeden az evvel durdu.

"Onlar gibi yaşlanacaksınız. Onlar gibi öleceksiniz! Ve size dair tüm anılar..." elini kehanetini vurgulamak istercesine havaya kaldırarak geriye doğru bir adım attı, "...sizinle birlikte yitip gidecek. Bizse..." pençeli parmağını suçlarcasına önce Peri'ye, sonra da kendi göğsüne doğrulttu, "sizinle birlikte sırra kadem basacağız. Bizi bir daha asla göremeyeceksiniz!"

Bedeni sanki Ofelia'nın itaatsizliği onu ve Peri'yi yükselen ayın ışığının erittiği aciz gölgelere çevirmiş gibi geceye karıştı. Ofelia ise arkalarında bıraktıkları sessizliği hıçkırıklarıyla doldurarak yatağında öylece kalakaldı.

27

Kırık Döküк

Garces kapısını çalar çalmaz Doktor Ferreira, Vidal'in kendisini neden çağırdığını anladı. Bir anlığına kapıyı duymamış gibi yapmanın cazibesine kapıldı. Onu bu cehennem garnizonuna getiren neydi? Ferreira, Garces'in peşi sıra yağmura çıkarken bunu düşündü. Onu buraya getiren kader miydi yoksa kendi kararları mı? Gece boyunca yağmur yağmıştı ve gün, gözü yaşlı bir gökyüzünün altında devam etmeyi vaat ediyordu.

Böyle bir güne ancak öylesi yakışırdı zaten.

Vidal ambarın önünde dikilmiş, suyla dolu bir kâsenin içinde ellerini yıkıyordu. Ferreira adamın parmaklarındaki kanı görünce şaşırmadı. Evet, beklediği tam da buydu. Kırılmadık yeri kalmamış bir başka adam.

"İyi günler, Doktor." Vidal yine sert erkek pozları ke-

siyordu. Ferreira zaman zaman onun bu haline gülmemek için kendini zor tutardı fakat Vidal öyle bir sürçmeyi göze alamayacağı kadar korkutucu bir adamdı.

"Seni sabahın köründe uyandırdığımız için kusura bakma," dedi Vidal gömleğinin kollarını indirirken. "Fakat sanırım yardımına ihtiyacımız var."

Gömleği temizdi. Vidal her daim buna dikkat ederdi. Maskelerini nadiren çıkaranlar görünümlerine çok önem verirdi ve Ferreira, Vidal'i maskesiz hiç görmemişti. Acaba çocukken neye benziyordu? Bakışları şimdiki kadar duygusuz muydu? Hiç arkadaşı olmuş muydu? Maske bunların hiçbirini açığa vurmazdı.

Garces'in peşi sıra yağmurda yürürken Ferreira esire neler yaptıklarını hayal ederek kendini göreceklerine hazırlamaya çalışmıştı. Ne var ki hayal gücü onu yüzüstü bıraktı. Neredeyse ormandaki mağarada gazete okumaya çalışan oğlanı tanımayacaktı.

Ferreira çantasını açarken ellerinin titremesine güçlükle mani oldu. Vidal'in aletlerinin açtığı yaraları temizlemek için sargı bezleriyle dezenfektanları çantasından çıkarırken gözünü öfke, hüzün ve biçare bir tiksinti bürüdü. Oğlan yerde oturuyordu. Sırtını onu bağladıkları kirişe dayamış ve artık el olmaktan çıkmış vaziyetteki elini göğsüne bastırmıştı. Ağzının kenarından kan akıyordu ve gözlerinden biri öyle fena şişmişti ki Ferreira hâlâ yerinde olduğundan bile emin olamadı.

Tarta... evet, diğerlerinin oğlana taktığı lakap buydu. Ferreira paramparça haldeki elinin durumuna bakmak için kolunu nazikçe tuttuğunda Tarta acıyla inledi. Parmakları kırılmıştı. Daha doğrusu, elinde kırılmadık tek bir kemik kalmamıştı. Kanlı bir çotuktan ibaretti.

"Tanrım, ona ne yaptınız?" Ferreira böyle yorumlarda bulunmanın hiç de akıllıca olmadığını bilse de sözcükler ağzının içinde kalmayı reddetti. Fakat gözlerinin önündeki manzara bilgelikle budalalığın arasındaki sınırları kaldırıyordu; o anda bilgelik, insanların acımasızlığından beyhude bir kaçıştı.

"Ona ne mi yapmışız? Pek bir şey yapmadık." Vidal'in sesinde bariz bir kibir vardı. "Ama gelişme kaydediyoruz."

Vidal, Ferreira'nın çantasının yanı başına dek yürüdü ve asilerin kamp ateşinin yanında bulduğuna tıpatıp benzeyen ilaç şişelerinden birini çekip aldı. Bunu Ferreira'nın ruhu bile duymadı. Gözü oğlanın şişmiş suratından, korkuyla ve acıyla bulutlanmış sağlam gözünden başka hiçbir şey görmüyordu.

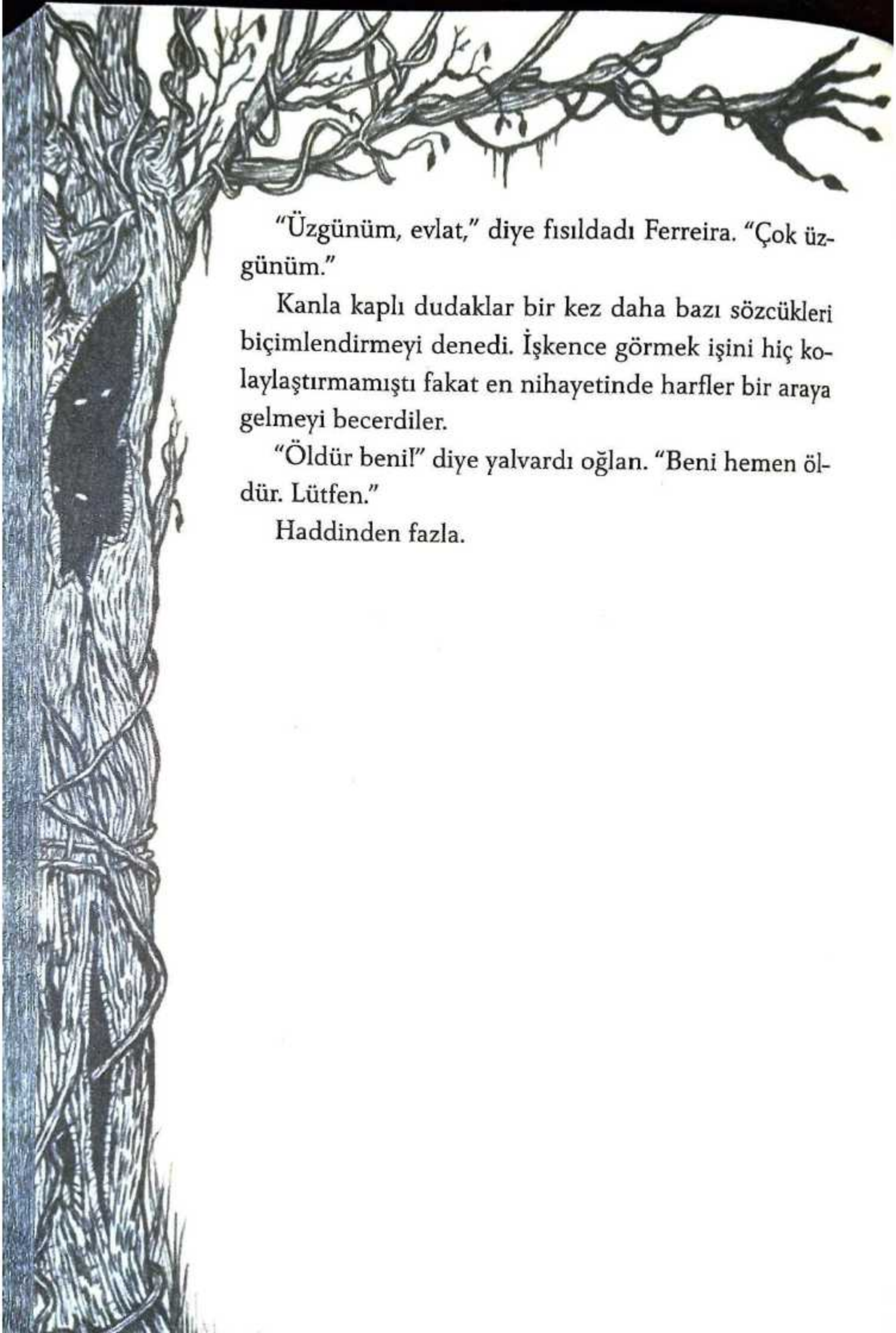
"Hep elimin altında olman işime geliyor, Doktor," dedi Vidal arkasından. "Kendine has faydaları var."

Ferreira, Vidal'in sesindeki alayı duyamayacak kadar meşguldü. Tarta'nın kaburgalarından dördü muhtemelen tekmelenerek kırılmıştı. Vidal'in Garces'e eve kadar ona eşlik etmesini buyurduğunu duydu.

Güzel! Git! diye düşündü Ferreira, onu kırık dökük oğlanla bir başına bırakarak ambardan çıktıklarında. *Yoksa kendimi tutamayıp ne olduğunu suratına haykıracağım. Tabii eğer sana uygun bir isim bulabilirsem.*

"Konuştum," diye mırıldandı Tarta. "Çok değil. A-a-ama konuştum."

Oğlanın sağlam gözü bağışlanmayı diliyordu. Bu Ferreira'nın kalbini aşınmış bir bez parçası gibi lime lime etti. Bunca karanlık. Haddinden fazla karanlık.

"Üzgünüm, evlat," diye fısıldadı Ferreira. "Çok üzgünüm."

Kanla kaplı dudaklar bir kez daha bazı sözcükleri biçimlendirmeyi denedi. İşkence görmek işini hiç kolaylaştırmamıştı fakat en nihayetinde harfler bir araya gelmeyi becerdiler.

"Öldür beni!" diye yalvardı oğlan. "Beni hemen öldür. Lütfen."

Haddinden fazla.

28

Sihir Diye Bir Şey Yok

Vidal ormandaki kamp ateşinin yanı başında bulduğu ilaç şişelerini masasının çekmecelerinden birinde saklıyordu. Doktor Ferreira'nın çantasından aldığı şişeyi çekmecedekilerle karşılaştırmak için odasına döndüğünde şişelerin tıpatıp aynı olduğunu görmek onu şaşırtmadı.

"Orospu çocuğu!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Yufka yürekli doktorun çehresinin yumuşaklığının onu kandırmasına izin vermişti. Bir başka hata daha. Ne var ki bu hatasını telafi edecekti.

Vidal ilaç şişelerini çekmeceye geri koyduğunda Ferreira hâlâ Tarta'yla birlikteydi.

İhanetinin açığa çıktığından bihaber olan doktor işkence görmüş oğlanın yanına diz çökmüştü. Şırın-

gaya çektiği sıvı, Ofelia'nın Karakurbağası'ndan aldığı anahtar gibi altın rengindeydi. Tarta, Vidal'in sağlam bıraktığı gözünü kapattı fakat ağzı açıktı. Aldığı her nefes cesaret istiyordu çünkü her solukta bedenine tarifsiz bir acı yayılıyordu. Ferreira iğneyi koluna saplamakta tereddüt edince Tarta sağlam eliyle onunkini yakalayıp şıringanın iğnesinin etini bulmasını sağladı. Oğlan sözsüz bir minnetle başını kaldırıp Ferreira'ya son kez baktı. Hayatı kendisine itaat etmeyen bir dil tarafından lanetlenmişti. Ne de olsa onu arkadaş bellediği insanlara hıyanet etmeye zorlayan da o diliydi.

"Görürsün bak, bu ilaç acını dindirecek." Oğlanla sanki alelade bir hastaymış gibi konuşmak en nihayetinde Ferreira'nın biraz huzur bulmasını sağladı. Tarta'nın gözleri kapalıydı ve siyah saçlarının altından yüzüne kan akıyordu.

"Az sonra her şey bitecek," dedi doktor usulca.

Bunu kendisinden başka duyan olmadı çünkü Ölüm, merhamet pelerinini çoktan Tarta'nın omuzlarına atmıştı.

Vidal, Ferreira gibi adamları anlamıyordu. Asilere yardım ve yataklık eden bir adamın, henüz doğmamış çocuğunu da öldürebileceğinden şüphesi yoktu.

Vidal oğlunun hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için merdivenleri koşarcasına çıkarken Ofelia annesinin yatağının altına girmiş, adamotunun ne durumda olduğuna bakıyordu. Vidal'in telaşlı adımları değirmeni korkusunun yankılarıyla doldursa da Ofelia adamın ayak seslerini duymadı. Adamotu için fazlasıy-

la endişeliydi. Ona taze süt verip süte de birkaç damla kan karıştırmasına rağmen kök artık kımıldamıyordu.

"Hasta mı oldun?"

Ofelia kâsenin üzerine abanırken iki elin bacaklarını kavradığını hissetti. Eldivenli ellerin. Kurt onu ayak bileklerinden hunharca çekti ve Ofelia kendini yatağın altından çaresizce kayıp çıkarken buldu.

"Orada ne yapıyordun?" Vidal onu ayağa kaldırıp öyle bir silkeledi ki Ofelia nefretin ağır ağır demlenmiş bir zehre benzeyen tadının ağzına geldiğini hissetti.

Elbette Vidal kâseyi buldu. Sütü kokladı ve tiksintiyle yüzünü ekşitti.

"Bu da ne böyle?"

Ofelia yalnızca başını iki yana sallayabildi. Kurt anlamazdı.

Vidal ellerinden birini kâseye daldırıp adamotunu sıkıca kavradığında Ofelia çığlığı bastı fakat Vidal diğer eliyle Ofelia'yı sımsıkı tutarken kollarından şapır şupur akan sütlere rağmen adamotunu Ofelia'nın ulaşamayacağı kadar havaya kaldırdı.

Ofelia'nın feryatları annesini uyandırdı.

"Ne yapıyorsun? Ernesto, bırak onu," dedi annesi acizce ve örtüleri üzerinden attı. "Onu rahat bırak, lütfen!"

Kurt süt damlatan adamotunu kadının suratına tuttu.

"Şu şeye bak!" Vidal adamotunu zorla kadının eline tutuşturmaya çalışırken Carmen'in geceliği süt içinde kaldı. "Sence bu ne? Ha? Kızın yatağının altında saklıyordu!"

Ofelia annesinin suratına bakmaya dayanamadı. Tiksintiden beti benzi atmıştı.

"Ofelia!" dedi bir açıklama için yalvaran gözlerle. "Bu şey yatağımın altında ne arıyordu?"

Kurt öfkeden sertleşmiş adımlarla kapıya doğru seğirtti.

"Bu sihirli bir kök!" dedi Ofelia hıçkırıklarının arasından. "Onu bana Satir verdi."

"Tüm bunlar okumasına izin verdiğin o ıvır zıvır yüzünden oluyor." Kurt kapı boşluğunda dikiliyordu fakat Ofelia adamın parmaklarının yakıcı acısını hâlâ kolunda hissedebiliyordu.

"Lütfen bizi yalnız bırak! Onunla konuşurum, mi *amor*!"*

Ofelia annesinin sesindeki sevecenlikten ve ona doğru düzgün bakmayan bir adamı memnun etme hevesinden nefret ediyordu.

Çocuklar bu tür şeyleri fark ederler çünkü tek yapabildikleri çevrelerinde olan biteni izlemek... ve yetişkinlerin yarattığı fırtınalardan gizlenmektir. Fırtınalardan ve kışlardan...

"Nasıl istersen," dedi Vidal. Ne de olsa kızını şımartmış gariban bir duldan daha önemli meseleler vardı uğraşması gereken. Oğlu doğduğunda işler değişecekti.

Vidal en nihayetinde onu annesiyle baş başa bıraktığında Ofelia hâlâ titriyordu. Haddinden fazla öfkeye maruz kalmıştı. Önce Satir'inkine, şimdi de Kurt'unkine. Hangisinin onu daha fazla korkuttuğunu ise kestiremiyordu.

"Satir bana senin iyileşeceğini söyledi!" diye haykırdı Ofelia. "Ve iyileştin de!"

---

* (İsp.) Aşkım. –(ç.n.)

"Ofelia!" dedi bir açıklama için yalvaran gözlerle, "Bu şey yatağımın altında ne arıyordu?"

Kurt öfkeden sertleşmiş adımlarla kapıya doğru seğirtti.

"Bu sihirli bir kök!" dedi Ofelia hıçkırıklarının arasından. "Onu bana Satir verdi."

"Tüm bunlar okumasına izin verdiğin o ıvır zıvır yüzünden oluyor." Kurt kapı boşluğunda dikiliyordu fakat Ofelia adamın parmaklarının yakıcı acısını hâlâ kolunda hissedebiliyordu.

"Lütfen bizi yalnız bırak! Onunla konuşurum, *mi amor*!"*

Ofelia annesinin sesindeki sevecenlikten ve ona doğru düzgün bakmayan bir adamı memnun etme hevesinden nefret ediyordu.

Çocuklar bu tür şeyleri fark ederler çünkü tek yapabildikleri çevrelerinde olan biteni izlemek... ve yetişkinlerin yarattığı fırtınalardan gizlenmektir. Fırtınalardan ve kışlardan...

"Nasıl istersen," dedi Vidal. Ne de olsa kızını şımartmış gariban bir duldan daha önemli meseleler vardı uğraşması gereken. Oğlu doğduğunda işler değişecekti.

Vidal en nihayetinde onu annesiyle baş başa bıraktığında Ofelia hâlâ titriyordu. Haddinden fazla öfkeye maruz kalmıştı. Önce Satir'inkine, şimdi de Kurt'unkine. Hangisinin onu daha fazla korkuttuğunu ise kestiremiyordu.

"Satir bana senin iyileşeceğini söyledi!" diye haykırdı Ofelia. "Ve iyileştin de!"

---

* (İsp.) Aşkım. –(ç.n.)

"Ofelia!" Annesi adamotunu yatağa bırakıp Ofelia'nın yanağını okşadı. "Babanın sözünü dinlemelisin! Tüm bunlara artık bir son vermelisin!"

Baba. Ah, Kurt'a baba demesini istediği için annesinden nefret etmemesi güçtü. Ve tabii bir de kızını koruyamayacak kadar aciz olduğu için. Ofelia kollarını annesine doladı ve yüzünü kadının omzuna gömdü. Annesinin geceliği eskiden yuva dedikleri yer gibi, kendini güvende ve mutlu hissettiği o yer gibi kokuyordu.

"Lütfen beni buradan çok uzaklara götür!" diye yalvardı annesine. "Öylece çekip gidelim, lütfen! Lütfen!" Ne var ki bunlar yanlış sözcüklerdi.

Annesi kollarının arasından kurtuldu.

"O kadar basit değil, Ofelia." Şimdi sesinde az önceki sevecenliğinden eser yoktu. Sabırsızlıktan tizleşmişti. "Büyüyorsun. Çok geçmeden hayatın senin şu peri masallarındaki gibi olmadığını öğreneceksin."

Derken adamotunu aldı ve acı verecek kadar ağır adımlarla şöminenin başına gitti. "Dünya gaddar bir yerdir, Ofelia. Ve bunu öğrenmen gerek. Canın yansa bile."

Ardından adamotunu ateşe attı.

"Hayır!" Ofelia eğri büğrü kökü yakalamayı denedi ama annesi onu omuzlarından sımsıkı tutuyordu.

"Ofelia! Sihir diye bir şey yoktur!" Sesi, hayallerinin hepsi suya düştüğü için duyduğu öfke ve yorgunluktan çatallanmıştı. "Ne senin için, ne benim için ne de bir başkası için!"

Ateşten tiz bir cıyaklama yükseldi. Bu, adamotuydu. Alevler solgun uzuvlarını yiyip bitirirken bir yenidoğan gibi çığlık atıyor, acıyla kıvranıyordu.

Carmen ateşe döndü ve Ofelia bir anlığına da olsa annesinin gözlerinin önündeki sihri görebildiğini düşündü. Hatta çığlıkları duyduğuna, kökün acıdan kıvrandığını gördüğüne yemin bile edebilirdi...

Ama sonra nefesini tuttu ve karyolanın ayakucuna tutundu. Derken bacakları tutmaz oldu. Adamotu alevlerin arasında cıyaklamaya devam ederken gözleri hayretle ve panikle fal taşı misali açıldı ve en nihayetinde kayarak yere seriliverdi.

Kan. Carmen'in bacaklarının arasından oluk oluk kan akıyor, tenini, geceliğini ve yeri kırmızıya boyuyordu.

"*Mamá*!"* Ofelia annesinin yanına diz çöküverdi. Sonrasında da, "İmdat!" diye haykırdı. "İmdat!"

Alt kattaki mutfakta aşçı yamakları bıçaklarını ellerinden düşürdüler. Hepsi Ofelia'nın annesi ve henüz doğmamış çocuğu için kaygılanıyordu. Doktor yardımlarına koşardı. Birbirlerinin suratlarında aynı düşünceyi okudular.

Ne var ki Doktor Ferreira ambardaydı. Elinde boş bir şırıngayla, ölü bir oğlanın yanında diz çökmüştü.

* (İsp.) Anne. –(ç.n.)

29

Başka Türlü Bir Adam

Ferreira yağmurda yaklaşan ayak seslerini duyduğunda ayağa kalktı. Ambara ilk giren Garces oldu. Yüreğiyle diğer insanların ıstıraplarının arasına teselli edici bir mesafe koyan, ince uzun, vurdumduymaz Garces. Garces mahvolmuş suratı ölüm sayesinde huzur ve dinginlik bulan işkence görmüş oğlana bakarken, üniformalarının aksine son derece uysal görünen, şemsiyeleriyle bardaktan boşalırcasına yağan yağmura kafa tutan diğer askerler ambar kapılarının önünde toplandılar.

Son gelen Vidal oldu. Doktor Ferreira şırıngayı gerisin geriye çantasına koyup görevini yerine getirmiş bir adamın sakinliğiyle çantasının ağzını kapatırken Tarta'nın yanına diz çöküp cesedi inceledi.

"Neden yaptın?" Vidal ayağa kalktı.

"Yapabileceğim tek şey buydu."

"Ne demek istiyorsun?" Vidal'in sesinde şaşkınlığını ele veren bir tını vardı. Şaşkınlığını, merakını... "Bana itaat edebilirdin!"

Sinsice avına sokulan bir yırtıcınınki kadar ağır adımlarla Ferreira'ya doğru yürüdü ve tam önünde durdu. Orada öylece dikilip Vidal'in bakışlarına karşılık vermek kolay değildi. Fakat cesaret türlü türlüdür. Ferreira bu adamdan o kadar uzun zamandır korkuyordu ki, öyle çok kasaplığına tanık olmuş ve onun açtığı öyle çok yarayı iyi etmişti ki artık onun safındaymış gibi davranmak zorunda olmadığı için rahatlamıştı.

"Evet, haklısınız. Size itaat edebilirdim," dedi sakince. "Ama etmedim."

Vidal gözlerini kısarak hayatında ilk defa gördüğü tuhaf bir hayvana bakar gibi Ferreira'yı tepeden tırnağa süzdü.

"Senin için daha iyi olurdu. Bunu biliyorsun. Neden itaat etmedin?"

Sesinde ve ince dudaklarını birbirine bastırışında neredeyse korku emareleri vardı. Onun karanlıklar krallığında herkes korkuya teslim olurdu. Peki ya karşısında konuşmaktan bile aciz bu dört göz, yufka yürekli adam nasıl oluyordu da korkuya boyun eğmiyordu?

"İtaat etmek..." Ferreira sözcüklerini dikkatle seçti. "... hiç sorgulamadan, sırf itaat etmek için itaat etmek... yalnızca sizin gibi insanların yapabildiği bir şeydir, Capitán."

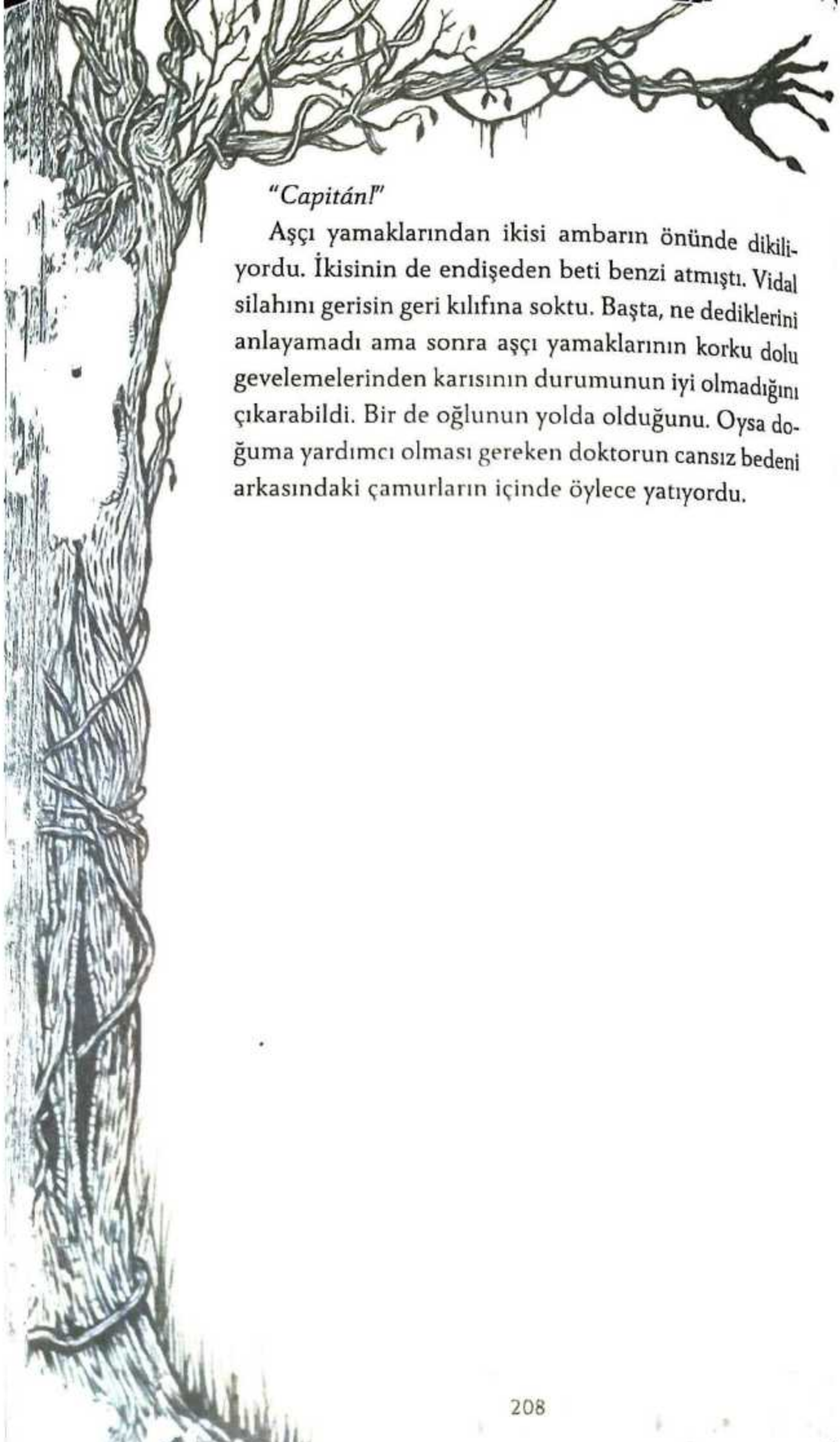
Arkasını dönerek çantasını aldı ve yağmura çıktı. Elbette olacakları biliyordu fakat neden ânın tadını çıkarmayacaktı ki? Neden nihayet korkunun prangalarından kurtulmuş olmasının keyfini sürmeyecekti?

Yürüyerek ambardan uzaklaşırken soğuk yağmuru yüzünde hissetti. Bunlar ne kıymetli adımlardı, nasıl da özgürdü, halinden nasıl da memnundu!

Tam da Vidal'in avcılara özgü uzun ve kararlı adımlarla ambardan çıktığı anda Ferreira omzunun üzerinden arkasına baktı. Ne var ki Vidal tabancasına davranırken ne ondan yana döndü ne de onu durdurmaya yeltendi. Öylece yürümeye devam etti. Kurşun sırtına isabet ettiğinde gözlüğünü çıkardı ve onları buğulandıranın Ölüm'ün soluğu olduğunu bilmesine rağmen gözlerini ovuşturdu. İki adım daha attı. Ardından dizlerinin bağı çözüldü. Artık tek hissedebildiği çamur ve dinmekte olan yağmurdu. Ferreira kendi soluk seslerini duyabiliyordu. Üşüyordu. Çok üşüyordu. Ne gözlerinin önünden bir anı geçti ne de yatıştırıcı sözler duydu. Birkaç adım ötesindeki duvarın taşlarının arasına gizlenmiş örümceği görebilmesi tam bir muammaydı. Ufak yaratık ona tıpkı bir mucize gibi göründü: Her eklemini, her kıl kökünü, her kitin yumrusunu görebiliyordu. Örümceğin yapısı, zarafeti, güzelliği ve açlığı harmanlanarak tek bir şeye dönüştü: Canlı son şeye. Ferreira nefes aldı ve çamurlu sular ağzına doldu. Öksürerek ağzına dolan çamurlu suyu tükürmeye çalıştı ama öksürüğünün orta yerinde kalbi durdu.

Temiz tek bir atış.

Vidal yerde öylece yatan cesede yaklaştı ve Ferreira'nın gözlüğünü botuyla ezerek parçaladı. Budalanın neden ona itaat etmediğini hâlâ anlayabilmiş değildi fakat hem yufka yürekli doktor öldüğü için hem de onun yumuşak ve fazlasıyla düşünceli gözlerine tekrar bakmak zorunda kalmayacağı için tuhaf bir şekilde rahatlamıştı.

"Capitán!"

Aşçı yamaklarından ikisi ambarın önünde dikiliyordu. İkisinin de endişeden beti benzi atmıştı. Vidal silahını gerisin geri kılıfına soktu. Başta, ne dediklerini anlayamadı ama sonra aşçı yamaklarının korku dolu gevelemelerinden karısının durumunun iyi olmadığını çıkarabildi. Bir de oğlunun yolda olduğunu. Oysa doğuma yardımcı olması gereken doktorun cansız bedeni arkasındaki çamurların içinde öylece yatıyordu.

SATİR ÂŞIK OLDUĞUNDA

Bir varmış, bir yokmuş. Galiçya'da, hayvanların yavaş yavaş insan suretine büründüğü ve insanlarınsa kanatlanıp derilerinin postla kaplandığı günleri hatırlayan kadim ağaçların yaşadığı bir orman varmış. Ağaçların fısıltılarına bakılırsa niceleri meşe, kayın ve defne ağaçlarına dönüşmüş ve köklerini toprağın öyle derinlerine salmışlar ki gel zaman git zaman adlarını unutmuşlar. Bunların arasında bir de incir ağacı varmış ve diğer ağaçlar, rüzgâr yapraklarını dile getirdiğinde onun hikâyesini anlatmaktan büyük keyif duyarmış. Bu incir ağacı ormanın kalbindeki bir tepenin üzerinde yetişirmiş. İki ana dalı keçi boynuzu misali kıvrık olduğundan ve gövdesi de sanki kabuğunun altında büyüyüp serpilmekte olan bir şeyi doğurmuş gibi ayrık olduğundan onu her gören şıp diye tanırmış.

Evet! diye fısıldarmış orman. *Gövdesinin tıpkı bir yara gibi ayrık olmasının nedeni budur. Bu ağaç doğum yaptı çünkü vakti zamanında yapraklarımın altında dans edip şarkılar söyleyen bir kadındı. Meyvelerimi toplardı ve çiçeklerimle saçlarını örerdi. Ne var ki günün birinde, ay ışırken ağaçlarımın altında flüt çalmayı pek seven bir satirle tanıştı. Satir flütünü bir umacının parmak kemiklerinden yapmıştı ve çaldığı melodilerle, geldiği*

karanlık yeraltı krallığına övgüler düzerdi. Özünde bir ışık taşıyan o kadından çok ama çok farklıydı.

Tüm bunlar doğruymuş. Fakat yine de kadın dipsiz kuyular kadar derin ve kaçınılmaz bir aşkla Satir'e bağlanmış. Satir de ona âşık olmuş. Ne var ki Satir ondan kendisiyle birlikte yeraltındaki dünyasına gelmesini istediğinde hayatının geri kalanını yıldızları tekrar görmeden ya da rüzgârı tekrar teninde hissetmeden geçirmek zorunda kalacağı düşüncesi kadının gözünü fena halde korkutmuş. Hal böyle olunca geride kalıp Satir'in gidişini izlemiş. Fakat aşk gönlünü öyle bir özlemle doldurmuş ki ayakları yeraltındaki sevdiğinin peşinden gitmek istercesine toprağın derinliklerine kök salarken, kollarını ona yeğ tuttuğu gökyüzüne ve yıldızlara açmış.

Ah, gönlü öyle yaralıymış kil Bu sızı yumuşacık teninin ağaç kabuğuna dönüşmesine neden olmuş. İç geçirmeleri binlerce yaprağın rüzgârda çıkardığı hışırtılara dönüşmüş. Derken Satir ayın ışıdığı bir gece ona flüt çalmaya gelmiş fakat tek bulabildiği, ondan başka kimseye söylemediği adını fısıldayan bir ağaç olmuş.

Satir ağacın köklerinin arasına oturmuş ve gözyaşlarının suratını çiy misali ıslattığını hissetmiş. Altında oturduğu dallar başından aşağı çiçekler yağdırmış fakat yareni artık ne kollarını ona dolayabiliyormuş ne de onu öpüp koklayabiliyormuş. Satir'in yabani ve korkusuz yüreği öyle bir acıyla dağlanmış ki ağacın kabuğunu okşadığında, eskiden ipeksi bir postla kaplı olan derisi kaybettiği sevgilisinin kabuğu gibi sertleşip odunlaşmış.

Satir güneş doğana ve onu kaçırana dek gece boyunca ağacın altında oturmuş. Güneşin parlak ışıkları ona hiç iyi gelmezmiş. Satir toprağın karanlık rahmine döndüğünde ağaç, kahırdan dallarını sevgilisinin boynuzlu kafasına benzeyene dek var gücüyle eğip bükmüş.

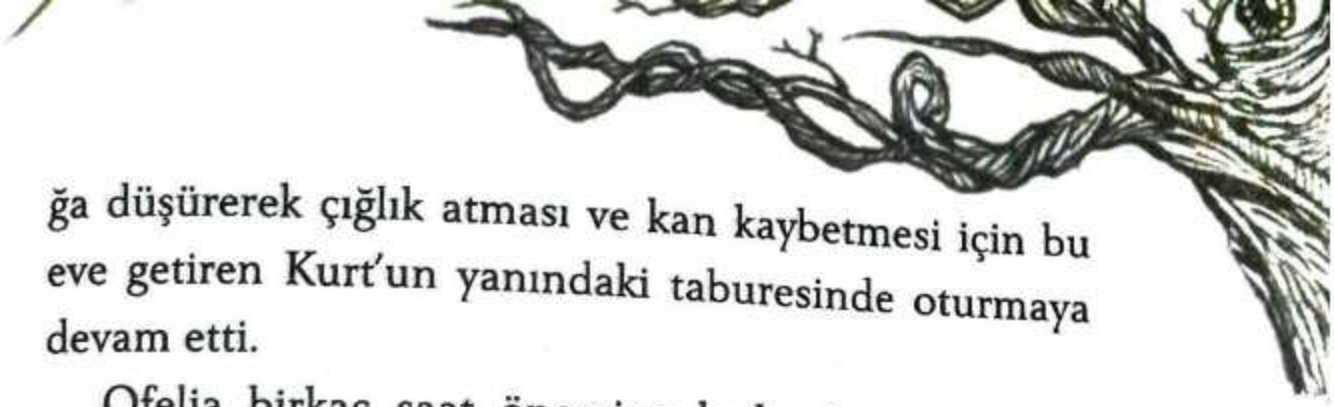
Sekiz ay sonra, bir dolunay gecesi ağacın gövdesi hafif bir iniltiyle yarılmış ve o yarıktan bir çocuk çıkmış. Bu, annesinin güzelliğiyle kutsanmış bir oğlanmış. Fakat yeşil saçlarını delip geçen boynuzları ve sırım gibi bacaklarındaki toynaklar babasının kim olduğunu ele veriyormuş. Vakti zamanında annesinin ağaçlar altında dans ettiği gibi dans ede ede, hoplaya zıplaya tepeden inmiş ve kuşların kemiklerinden kendine bir flüt yaparak ormanı aşkı ve kaybı anlatan bir şarkıyla doldurmuş.

Yerin fersah fersah altında, bir prensese annesiyle babasının sarayında yerine getirilmesi gereken görevleri belletmekte olan Satir o flütten yayılan melodiyi duymuş. İzin istemiş. Ardından Yukarı Krallık'a çıkan ve ondan başka kimsenin haberdar olmadığı gizli geçitlere koşmuş. Fakat Yukarı Krallık'a vardığında flütün sesi artık duyulmaz olmuş ve Satir'in tek bulabildiği ilk birkaç adımdan sonrasını yağmurun silip süpürdüğü, ıslak yosunların üzerindeki küçük toynak izleriymiş.

Annemin Canını Yakma

Ofelia'nın annesi feryat figan bağırıyordu. Ofelia hizmetçilerden birinin annesinin yatak odasının kapısının önüne koyduğu bir taburede oturmaktaydı ve annesinin çığlıklarını aralarındaki duvara rağmen duyuyordu. Kurt yalnızca bir kol boyu uzakta, hemen yanında oturuyordu. Boş boş bakan gözlerini, arada sırada Ofelia'nın alt kattaki salonda koşuşturan hizmetçileri seyrettiği ahşap tırabzanlara dikmişti. *Annemin ıstırap yüklü her çığlığında acaba o da kendini tırabzanlardan aşağı atma dürtüsüne kapılıyor mu?* diye düşündü Ofelia. *Tüm korkulardan ve acılardan kurtulup huzur bulmak uğruna sızlayan kalbini taş karolarda parçalamayı istiyor mu?* Fakat yaşam Ölüm'den bile güçlüydü. Hal böyle olunca Ofelia annesini tuza-

ğa düşürerek çığlık atması ve kan kaybetmesi için bu eve getiren Kurt'un yanındaki taburesinde oturmaya devam etti.

Ofelia birkaç saat öncesine kadar her şeyin yolunda gideceğinden emindi. Tabii annesi adamotunu ateşe atmamış olsaydı... ya da Ofelia adamotunu daha iyi saklayabilseydi... ya da Solgun Adam'ın üzümlerine direnebilmeyi becerebilmiş olsaydı...

Bir çığlık daha.

Annesinin canını böylesine yaktığı için erkek kardeşinin ölmesini istiyor muydu? Bundan emin değildi. Artık hiçbir şeyden emin değildi. Korku ve acı kalbini uyuşturmuştu. Kardeşinin annesini bağırtmasının nedeni babası gibi gaddar olması mıydı? Hayır. Muhtemelen onun da elinden bir şey gelmiyordu. Ne de olsa kimse ona doğmayı isteyip istemediğini sormamıştı. Belki de eskiden olduğu yerde daha mutluydu. Belki de o yer Satir'in, Ofelia'nın geldiğini iddia ettiği dünyanın bizzat ta kendisiydi. Eğer öyleyse Ofelia'nın erkek kardeşine oraya geri dönmenin ne kadar güç olduğunu anlatması gerekecekti.

Hizmetçilerden biri su dolu bir sürahiyle yanlarından rüzgâr gibi geçti.

Vidal kadını gözleriyle takip etti.

Oğlu. Oğlunu kaybedecekti. O odada avazı çıktığınca bağıran kadını umursadığı yoktu. Bir terzinin karısı... Vidal hayatı boyunca hep yanlış seçimler yapmıştı. Bu kadının oğlunu sağ salim dünyaya getiremeyecek kadar zayıf olduğunu kestirmesi gerekirdi. Bu oğula ihtiyacı vardı.

Vidal'in sırtını verdiği yatak odasında Mercedes,

Ölüm'le savaşıyordu. Sıhhiyeci ve diğer hizmetçilerle birlikte...

Her şey kandan kıpkırmızı kesilmişti: yatak örtüleri, yaşamın doğarken çektirdiği acıya değil de yalnızca yaralı askerlerin çığlıklarına alışkın olan sıhhiyecinin elleri ve Ofelia'nın babasının Carmen için diktiği beyaz gecelik.

Mercedes bakışlarını yataktan kaçırdı.

Kan... her yerdeydi. Mercedes kanı yağmura karışırken çamurun içinde öylece yatmakta olan Ferreira'nın ve ambarın zeminine saçılmış samanları kanıyla kırmızıya boyayan Tarta'nın ölüm haberlerini çoktan almıştı. Dışarıda oturan kızın aralarındaki duvara rağmen annesinin çığlıklarını duyacağını bile bile kapıyı kapatmaya gitti. O kıza nasıl da acıyordu! Çocuğun acısı kalbini annesinin çektiği acıdan daha fazla sızlatıyordu.

Bir çığlık daha.

Ofelia sanki bir bıçak kalbinden bir dilim kesmiş gibi hissetti. Bir başka hizmetçi kandan sırılsıklam olmuş bir kucak dolusu çarşafla koşarak koridora daldı. Ve ardından... çığlıklar ve iniltiler zayıfladı... sönükleşti... ve sona erdi.

Korkunç bir sessizlik duvardan sızıp koridoru doldurdu.

Derken ağlayan bir bebeğin tiz sesi o sessizliği delip geçti.

Önlüğü ve elleri kan revan içinde olan sıhhiyeci odadan çıktı. Kurt ayaklandı.

"Karınız öldü."

Sıhhiyeci sesini alçaltmıştı ama Ofelia yine de onu duydu.

Dünya, üzerinde oturduğu tabure kadar sert ve rahatsız, etrafındaki beyaza boyalı duvarlar kadar çıplaktı. Yanaklarından süzülen gözyaşları soğuk yağmur damlalarından farksızdı. Yalnız olmanın, gerçekten yapayalnız olmanın ne anlama geldiğini şimdiye dek anlamamıştı.

Her nasılsa ayağa kalkmayı başardı ve uzun yıllar önce değirmende yaşamış insanların ayaklarının aşındırarak pürüzsüzleştirdiği ahşap döşemeleri yavaşça arşınlayarak annesinin odasına yöneldi. Bebek hâlâ ağlıyordu. Çığlıkları adamotunun cıyaklamalarına benziyordu. Hakikaten benziyordu. Belki de sihir gerçekten vardı. Bir an için Ofelia erkek kardeşinin adını seslendiğini bile düşündü ama sonra annesinin ifadeden yoksun suratını gördü. Eski aynalar gibi matlaşıp donuklaşmış gözlerini.

Hayır, dünyada sihir diye bir şey yoktu.

*

Carmen'i ertesi gün, değirmenin arkasına gömdüler. Renksiz bir sabahtı ve Ofelia mezarın yanı başında dikilirken sanki hiç annesi olmamış gibi hissetti. Veyahut ormana gitmiş gibi. Onu Kurt'un civar köylerin birinden çağırttığı marangoz tarafından alelacele yapılmış o süssüz kereste tabutun içinde hayal edemiyordu.

Papaz ufak tefek, yaşlı bir adamdı. O günden sonra Ölüm'ün ilk uğrayacağı kişi kendisi olacakmış gibi görünüyordu.

"Çünkü O'nun merhametinin özü kelamında ve hikmetindedir..."

Ofelia sözcükleri duyuyor ama anlamlandıramıyordu. Arkasında dikilen Mercedes'e rağmen yalnızdı,

yapayalnızdı. Oysa şimdi bir de kardeşi vardı. Kardeşi Kurt'un kucağındaydı. Bir oğul sahibi olmak... Annesine sırf bu yüzden ihtiyaç duymuştu.

Papaz konuşmayı sürdürürken Ofelia askerlerin çamurlu toprağa kazdıkları çukura baktı. Belki de en başından beri annesiyle birlikte değirmene gelmelerinin nedeni buydu: Bu mezarı bulmak, Ölüm'le tekrar buluşmak. İnsan nereye giderse gitsin Ölüm'den kaçamazdı. Ölüm her yerde hüküm sürüyordu. Ofelia annesinin bu yerden asla ayrılamayacağını bilip bilmediğini merak etti.

"Çünkü Tanrı bize bir mesaj gönderdi. Bizim görevimiz ise o mesajın şifresini çözmektir..."

Papazın sözleri Satir'in öfkeyle suratına haykırdığı sözcükler kadar hüküm vericiydi. Evet, annesinin de hükmü verilmişti. Ofelia babasının kucağında uyuyan erkek kardeşini izlerken bu düşünceyi kafasından atamadı. Onlara bakmak istemiyordu. İkisi bir olmuş ve annesini öldürmüşlerdi.

"Mezarlar yalnızca içi boş ve ruhtan yoksun kabukları bağırlarına basarlar. Ruhlar ise çok uzaklara gidip ebedi ihtişamlarına kavuşurlar..."

Ofelia annesinin ruhunun çok uzaklara gitmesini istemiyordu. Fakat annesinin yatak odasına döndüğünde onu hiçbir yerde bulamadı. Artık çok ama çok uzaklardaydı...

Peri masalı kitaplarından bazıları sanki hiçbir şey değişmemiş gibi... sanki hâlâ bir annesi varmış gibi komodinin üzerinde duruyordu.

Çünkü hayatın anlamını ve doğduğumuz zaman kaybettiğimiz ihtişamı... diye fısıldadı papazın sesi kafası-

nın içinde... *acıda buluruz.* Doktor Ferreira'nın uyumasına yardımcı olması için annesine verdiği damlaların içinde durduğu şişe hâlâ komodinin üzerindeydi. Ofelia şişeyi pencereye doğru kaldırarak kehribar rengi sıvının sabah ışığında ışıldamasını seyretti.

Tanrı'nın hikmeti çözümü avucumuza bırakır.

Şişeyi Mercedes'in, annesinin üç beş parça eşyasını doldurduğu bavula koydu ve kitaplarını kucakladı. Annesinin çayını içtiği masanın üstünde bir bavul daha vardı. Pencerenin altında da tekerlekli sandalye duruyordu.

Çünkü yalnızca O'nun maddesel yokluğunda ruhlarımızda işgal ettiği yerin farkına varırız.

Ofelia boş sandalyeye öylece bakarken pencerenin önünden güzel mi güzel, özgür mü özgür iki kuzgun geçti. Annesi nereye gitmişti? Şimdi babasıyla olabilir miydi? Başka bir adamın çocuğunu dünyaya getirirken öldüğünü öğrendiğinde babası annesini bağışlayabilir miydi?

Ofelia pencereye arkasını döndü.

Hayır. Tanrı diye bir şey yoktu. Sihir diye bir şey yoktu.

Yalnızca Ölüm vardı.

Kedi ve Fare

Gece çöktü ve günden geriye kalanları siyah cenaze kıyafetleriyle sarıp sarmaladı. Mercedes kucağında Vidal'in bebeğiyle Vidal'in odasındaydı. Öksüz bebeği kucağında sallarken hem öksüz hem de yetim olmasını diledi. Keşke karısının ölümünden biraz olsun etkilenmeyen ve masasının üzerinden uzanan bu adamla hiç tanışmak zorunda kalmasaydı. Mercedes kendi babasını hiç tanımamıştı fakat karşısındakine bakınca kendini şanslı saydı. Böyle bir karanlıkta palazlanan oğlu büyüdüğünde nasıl bir adam olacaktı?

Oğlanı nazikçe beşiğine yatırdı ve üzerine bir battaniye örttü. Babası çala çala akşamı ettiği taş plaklardan birini elinde tutuyordu. Mercedes çoktan bu müziği rüyalarında bile duymaya başlamıştı. Vidal plaklara doku

nurken o kadar nazik davranıyordu ki insanın, Tarta'nın kemiklerini kırarken ve doktoru sırtından vururken başka bir çift el kullandığına inanası geliyordu. Mercedes, Ferreira'yı özlüyordu. Değirmende güvenebileceği tek kişi oydu.

"Doktor Ferreira'yı gayet iyi tanıyordun, değil mi Mercedes?"

Vidal, sırf kanı çıkarabilmek için Mercedes'in saatlerce çitilediği üniformasının koluyla plağı sildi.

Korku emaresi gösterme, Mercedes.

"Hepimiz onu tanırdık, *señor*. Buradaki herkes onu tanırdı."

Vidal ona yalnızca bakmakla yetindi. Mercedes şimdiye kadar onun oyunlarını adı gibi bellemişti. *En ufak bir korku emaresi gösterme, Mercedes.*

"Kekeme, bir muhbirden bahsetti," dedi Vidal sanki akşam yemeğine ne yaptıklarını sorar gibi lakayıt bir tavırla. "Burada... değirmende. Hayal edebiliyor musun?" Yanından geçerken Vidal'in kolu Mercedes'inkine sürtündü. "Hem de burnumun dibinde."

Mercedes gözlerini ayaklarına dikti. Onları hissedemiyordu. Korkudan ayakları uyuşmuştu. Vidal plağı gramofona taktı.

Ona bakma. Görecek! Anlayacak!

Panik boğazını tıkadı ve yutkunmaya ne kadar çabalarsa çabalasın korkusu onu boğan bir halattan farksızdı. Arkasında, bebek sanki ağlamayı henüz bilmiyormuş gibi usulca, âdeta boğuk bir sesle hayıflanmaya başladı.

"Mercedes, lütfen." Vidal eliyle masasının önündeki sandalyeye işaret etti.

En ufak bir tereddüdün kendisini ele vereceğini biliyor olmasına rağmen Mercedes ayaklarını hareket

ettirmekte zorlandı. Belki de artık her şey için çok geçti. Belki de Tarta herkesi ele vermişti. Vücudunda kırılmadık kemik kalmamış, zavallı Tarta.

"Kimbilir benim hakkımda neler düşünüyorsun?" Vidal masasının en alt çekmecesinde sakladığı brendiyle bardağını doldurdu. Kedi fareyle oynuyordu; Mercedes bu oyunun sonuçları hakkında hayale kapılmayacak kadar uzun zamandır Vidal'i tanıyordu. Dosdoğru Vidal'e bakmak zorunda kalmasın diye, oturduğu yerden fırlayıp kaçabileceği hayaline tutunabilsin diye sandalyeye yan otururken korku gırtlağını cam kırıkları misali tıkadı.

"Bir canavar olduğumu düşünüyor olmalısın." Vidal bardağı Mercedes'e uzattı.

Evet! diye haykırmak istedi Mercedes. *Evet! Çünkü canavarın tekisin.* Ne var ki dudakları, Vidal'in duymayı istediğini umduğu sözcükleri şekillendirebildi:

"Benim gibi birinin ne düşündüğü önemli değildir, *señor.*"

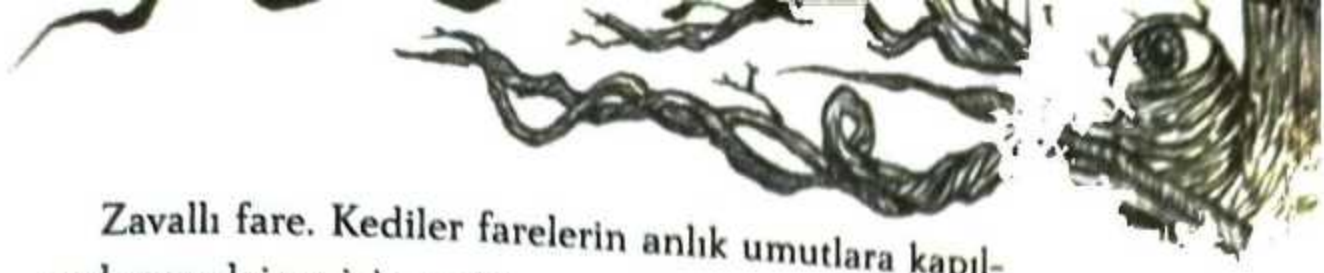
Elinin titrediğini Vidal'in fark etmemesini umarak bardağı âdeta telaşla aldı. Vidal kendisine bir bardak daha doldurdu ve brendisini yudumladı. Mercedes kendisininkine hâlâ el sürmemişti. Gırtlağındaki cam kırıklarıyla nasıl içebilirdi ki? *Biliyor...*

"Bana biraz daha içki getirmeni istiyorum. Ambardan." Vidal şişenin mantarını taktı. "Lütfen."

"Emredersiniz, *señor.*" Mercedes el sürmediği bardağını masaya bıraktı. "İyi geceler, *señor.*"

Ayağa kalktı.

"Mercedes..."

Zavallı fare. Kediler farelerin anlık umutlara kapılmalarına daima izin verir.

"Bir şey unutmuyor musun?"

"*Señor?*" Mercedes kehribara kapılmış bir sinek misali usulca döndü. Ağacın özsuyu etrafında sertleşiyordu.

Vidal masasının en üst çekmecesini açtı.

"Anahtar." Anahtarı havaya kaldırıp Mercedes'e gösterdi. "Bunun tek kopyası bende, öyle değil mi?"

Mercedes'in ensesi dehşetten kaskatı kesildi fakat yine de başını aşağı yukarı sallamayı başardı. "Evet, *señor*."

Vidal sandalyesinden kalktı ve anahtarı elinde tartarak masanın etrafından dolandı.

"Canımı sıkan tuhaf bir ayrıntı var. Gerçi pek o kadar önemli olmayabilir ama..." Mercedes'in tam önünde durdu. "Asilerin el bombalarıyla ve patlayıcılarla ambarı yağmaladıkları gün... kilit zorlanmamıştı."

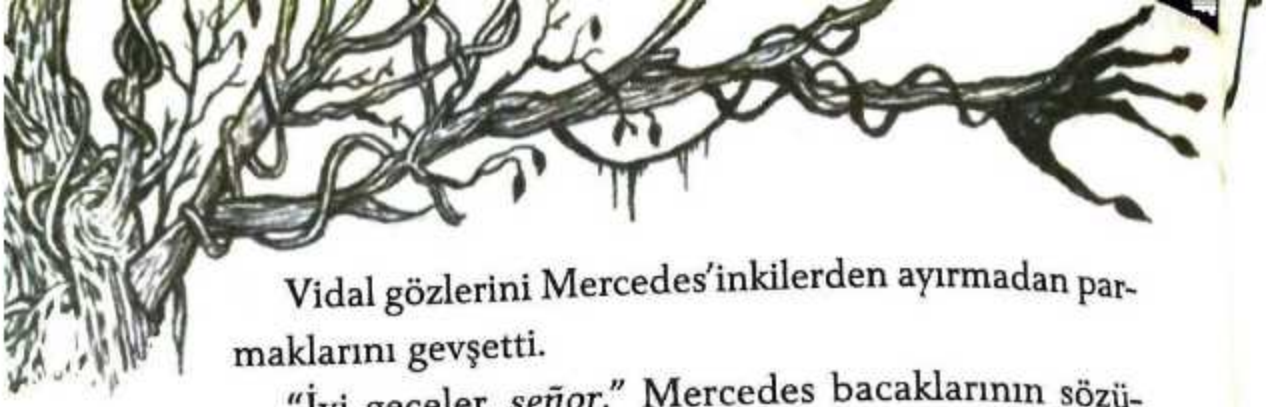
Vidal'in bakışlarına karşılık vermek için Mercedes'in tüm cesaretini toplaması gerekti. Hepsini.

"Dediğim gibi." Vidal'in gözleri, Ferreira'yı vurduğu tabancanın namlusu kadar karaydı. "Muhtemelen pek o kadar önemli değildir."

Anahtarı avucuna bırakırken parmaklarını Mercedes'inkilere kenetledi. Çekiçle Tarta'nınkileri kırdığı parmaklarını.

"Çok dikkatli ol."

Kedinin oyunun bitmesini istemediği ortadaydı. Onu başka neden uyarmış olacaktı ki? Evet. Kaçmaya çalışmasını ve Ferreira'ya yaptığı gibi onu da sırtından vurmayı istiyordu... ya da ürküterek saklandığı çalılıktan çıkardığı bir geyikmiş gibi avlamayı.

Vidal gözlerini Mercedes'inkilerden ayırmadan parmaklarını gevşetti.

"İyi geceler, *señor*." Mercedes bacaklarının sözünü dinlemesine şaşırarak bir kez daha döndü. *Yürü, Mercedes!*

•

Vidal onun gidişini izledi. Bütün kediler farelerin gidişini izlemekten hoşlanırdı. Bir süreliğine. Sonra onları pençelerine düşürürlerdi.

Gramofonun yanına gitti ve iğneyi plağın üzerine kondurdu. İnsan bu müzikle dans edebilirdi. Zaten henüz başladığı ölümcül valse ancak böylesi yakışırdı ve bu defa avı ziyadesiyle güzeldi.

Vidal beşiğe yaklaştı ve oğluna baktı.

Onu dünyaya getiren kadın da güzeldi ama Mercedes daha güçlüydü. Bu da onu parçalarına ayırmanın daha keyifli olacağı anlamına geliyordu. En azından kekemeye işkence etmekten ya da asilzade kılıklı o aptal doktoru vurmaktan daha eğlenceli olacağı kesindi. Ve şimdi bir de oğlu vardı. Hayatı öğretebileceği biri...

Ona hayatın acımasız dansını öğretecekti. Adım adım.

32

Korkulacak Bir Şey Yok

Her ne kadar Mercedes var gücüyle koşmak istiyorsa da titreyen dizleri yüzünden tökezleyeceğinden endişelendiği için merdivenleri yürüyerek indi. Capitán peşinden gelmedi. Henüz değil. Fakat fazla zamanı kalmadığı da kesindi.

Mutfak zeminindeki karoyu kenara itti ve ormandaki adamlara teslim edeceğine bel bağlanan ve yine o adamların anneleri, babaları, kız kardeşleri, sevgilileri tarafından kaleme alınmış son mektup tomarını çekip çıkardı. Aşktan ve aşkın ıstırabından dem vuran şarkısını usulca söyleyen bir kadın sesi Vidal'in odasından süzülerek kulağına çalındı. Sanki müziğiyle ona meydan okur gibiydi. Her nota Mercedes'in boynuna bastırılmış bir bıçağın ucuydu.

Biliyor.

Evet, biliyordu ve Mercedes'in sonu Ferreira'nınki gibi olacak, son nefesinde kendini yüzüstü çamurların içinde bulacaktı. Gerçi Vidal muhtemelen tıpkı Ofelia'nın annesi gibi ona başka bir oğul doğururken sırtüstü ölmesini yeğlerdi. Mercedes üst kattan süzülen şarkı tarafından yerine mıhlanmış gibi, sanki Vidal'in o acımasız, o kan lekeli parmakları hâlâ kendisininkilere kenetliymiş gibi bir anlığına karanlık mutfakta öylece dikildi.

Koş, Mercedes. Bir şarkıyla elini kolunu bağlayamaz.

Hayır. Fakat kızı terk edemezdi. En azından bir veda etmeden.

Annesinin defnedildiği günün gecesinde Mercedes tavan arasındaki odaya süzüldüğünde vakit henüz erken olmasına rağmen Ofelia derin bir uykudaydı. Matem yüreğini yorgun düşürmüştü. Vidal'in müziği ispiyoncu gıcırtısını ve yatağa yaklaşan Mercedes'in ayak seslerini bastırdı. Çoğu zaman eski değirmen askerlerden yana saf tutardı fakat zaman zaman Mercedes'in tarafına geçtiği de olurdu.

"Ofelia! Ofelia, uyan!"

Mercedes gözlerini kapıdan ayırmadan kızı omuzlarından kavradı. "Ofelia!" *Lütfen uyan, lütfen...*

Kızın uyku mahmurluğuyla ağırlaşmış gözkapakları en nihayetinde açıldı. Mercedes, Ofelia'nın elini tutarak ona doğru eğildi.

"Ben gidiyorum, Ofelia."

Kızın gözleri fal taşı misali açıldı. Öyle güzel gözleri vardı ki, en az annesininkiler kadar güzeldi fakat bu dünyada güzellik tehlikeli bir armağandı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana söyleyemem. Yapamam."

Mercedes kapıya bir bakış daha attı. Odasından taşan müzik sanki Vidal geceye ağını örüyormuş gibi değirmene yayılmaya devam ediyordu.

"Beni de götür!" Ofelia, Mercedes'in koluna yapıştı. "Lütfen!"

"Hayır, hayır!" Mercedes kızın korku dolu suratını okşayarak fısıldadı. "Yapamam!"

Kız kollarını Mercedes'in boynuna doladı. Bu dünyada yapayalnız kalmak için daha çok toydu.

Mercedes kızın kendisininkiler gibi kuzguni saçlarını öptü ve onu vaktiyle kendi kızına sarılmayı dilediği gibi bağrına bastı. "Yapamam, çocuğum! Senin için geri döneceğim, söz veriyorum."

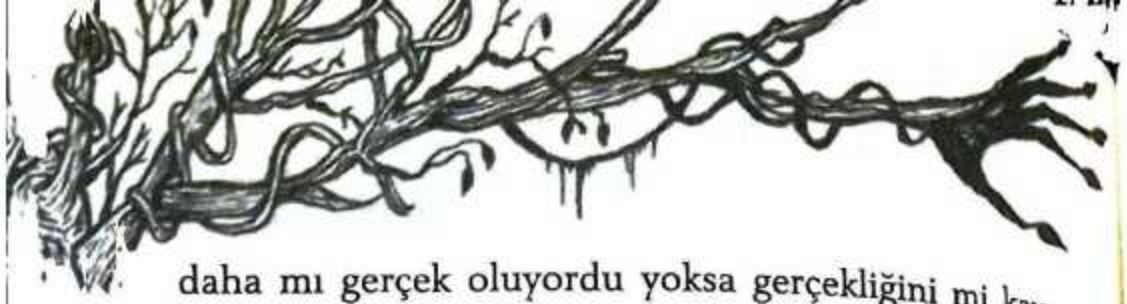
Fakat Ofelia pes edecek gibi değildi. Mercedes'e öyle sıkı sarılmıştı ki Mercedes kızın kalp atışlarını bile hissedebiliyordu.

"Beni de götür!" diye yalvardı. "Beni de götür!" Tekrar ve tekrar.

İnsan böylesi bir yalnızlığın karşısında nasıl hayır diyebilirdi ki?

***

Gecenin içinde düşe kalka dereyi takip ettiler. Aniden bastıran dondurucu yağmurun altında tir tir titriyorlardı. Mercedes'in yanında getirdiği eski şemsiye yağmura doğru düzgün siper olamıyordu. Bir keresinde Ferreira'nın arkalarından yaklaşan adımlarını duyduğunu sandı ama sonra kendi kendine, onun da Tarta ve niceleri gibi öldüğünü hatırlatmak zorunda kaldı. *Ölü*. Bu kelime insanın sevdiklerine her atfedilişinde

daha mı gerçek oluyordu yoksa gerçekliğini mi kaybediyordu?

"Bekle!" Kollarından birini sıkıca Ofelia'nın omuzlarına dolamış olan Mercedes durdu.

Bir at homurtusu duyduğunu sandı ama geceye kulak verdiğinde tek işitebildiği, ağaçları döven ve tepelerindeki yapraklardan damlayan yağmurun sesi oldu.

"Tamam, sorun yok!" diye fısıldadı Ofelia'yı kendine doğru çekerek. "Endişelenme. Hadi, gidelim."

Fakat oyun bitmişti.

Mercedes elinde şemsiyesiyle dönerken Vidal'le burun buruna geldi. Garces ve en az yirmi asker arkasında dikiliyordu. Nasıl olmuştu da onları duymamıştı? Geceler daima avcılardan yana saf tutar.

"Mercedes." Vidal'in dudaklarından dökülen adı bir zincire dönüşüp boynuna dolandı. Vidal bakışlarını önce Mercedes'in dehşetten kaskatı kesilmiş suratında gezdirdi, sonra da kıza kaydırdı.

"Ofelia."

Vidal nefretini gizlemeye yeltenmedi bile.

Kızı kolundan yakaladı ve Mercedes'i Garces'le bıraktı.

•

Onu öldürecekler. Kurt tarafından değirmene doğru çekiştirilirken, önce ormandan, sonra da çamur kaplı bahçeden yaka paça sürüklenirken ve annesinin öldüğü eve paldır küldür sokulurken Ofelia'nın tek düşünebildiği buydu. *Annemi öldürdükleri gibi Mercedes'i de öldürecekler.*

Kurt demirden ellerle onu merdivenlerden çıkardı. Kapıya bekçilik etmesi için askerlerinden birine ses-

lendikten sonra da Ofelia'yı hırpalarcasına odasına itekledi.

"Ondan ne zamandan beri haberin vardı?"

Ofelia'nın suratına bir şamar indirdi. Suratı hâlâ yağmurdan ıslaktı. Yoksa yanaklarından süzüldüğünü hissettiği gözyaşları mıydı? Önemi yoktu. Ne de olsa yağmur damlaları da gözyaşıydı. Dünya ağlıyordu.

"Ne zamandır arkamdan gülüyorsunuz, seni küçük cadı!"

Kurt onu omuzlarından tutup silkeledi ama Ofelia adamın daha fazlasını yapmak istediğini hissedebiliyordu. Onu paramparça etmek istiyordu. Onu, aşçının kendisi ve adamları için mutfakta hazırladığı şu tavşanlardan biri gibi katletmek istiyordu. En nihayetinde Vidal galiz bir küfür savurarak onu bıraktı ve soluk soluğa kasketini çıkarıp saçlarını düzeltti. İlk defa maskesinde bir çatlak vardı ve bu, Ofelia'yı Satir'in hiddetinden daha çok korkuttu. Kurt, Ofelia'yı asla bağışlamayacaktı çünkü Ofelia onun en zayıf halini görmüş ve Mercedes hakkında bildiklerini de ona anlatmamıştı.

"Gözün şunun üzerinde olsun!" diye bağırdı kapının yanında dikilen askere. "Eğer içeri girmeyi deneyen biri olursa..." kasketini kafasına geçirip kendine çekidüzen vererek maskesindeki çatlağı yamadı, "önce kızı öldür."

Ofelia'nın yanağı az önce yediği tokat sanki tenini dağlamış gibi yanıyordu. Kurt kapıyı arkasından kapatır kapatmaz gözyaşlarına boğuldu. Gözyaşları annesi içindi, Mercedes içindi, kendisi içindi.

33

Yalnızca Bir Kadın

Ve işte oradaydı. Dışarıda yeni bir gün ağarırken o, Tarta'nın kanıyla lekelenmiş kirişe bağlıydı. Mercedes halatları sıkıca düğümleyip ellerini tıpkı Tarta'nınkileri bağladığı gibi önünden bağlayan Garces'e bakmadı.

Vidal çantasını kurcalamakla meşguldü. Eldivenlerini çıkarmıştı. Bir esiri sorgulayacağı zaman sıklıkla böyle yapardı. Ne de olsa deriden kan lekesini çıkarmak meşakkatli bir işti. Mercedes biliyordu. Bunu pek çok kez yapmıştı.

"*Chorizo...*"* Sucuğu fırlatıp attı. "Bu yalnızca kızla ikinizin karınlarını doyurmak için değildi, yanılıyor muyum? Kaldı ki bunu da kız için aşırmadığından eminim." Küçük bir paketi burnuna götürüp kokladı. "En

* (İsp.) Domuz etinden yapılan, acılı bir tür sucuk. –(ç.n.)

iyi tütünüm. Eğer bizzat isteseydin ben sana verirdim, Mercedes."

Capitán, Mercedes'in ormandaki adamlara götüreceği mektupları eşelerken Garces gülümseyip bir düğüm daha attı.

"Bunları yazanların isimlerini istiyorum. Yarına kadar elimde olsunlar." Mektupları Garces'in eline tutuşturdu.

"Emredersiniz, Capitán."

Mercedes neden mektupları geride bırakmamıştı ki? Askerlerin peşine düşeceği tüm o sevilenler... Ormandaki adamların canını hiçbir şey bunun kadar yakamazdı. Tüm o sevgi sözcükleri gönüllerini rahatlatmaları gereken kimselere karşı silah olarak kullanılacaktı.

Mercedes gözyaşlarına direnmeye çalıştı. Çaresizlik zehir katılmış su misali kalbinde birikiyordu. Sevgi feci halde etkili bir tuzaktır ve savaşın en gaddar yanı, sevmeyi ölümcül bir risk haline getirmesidir. *Anneni öldüreceğiz. Kız kardeşinin ırzına geçeceğiz. Erkek kardeşinin kemiklerini kıracağız...*

Mercedes kafasını kıymık kıymık olmuş ahşaba yasladı. Onu şimdi öldürmeleri neyi değiştirirdi ki? Bundan çok ama çok uzun zamandır korkuyordu. Korkular kalbini o kadar bitkin düşürmüştü ki çok geçmeden kapıları çalınacak olan insanlara acımaktan ve mektuplar yüzünden pişmanlık duymaktan başka hiçbir şey hissedemiyordu.

Vidal, Mercedes'in yıkayıp ütülediği gömleğin düğmelerini çözdü. Mercedes başkalarının kanlarının bıraktığı lekelere öyle çok lanet okumuştu kil Acaba onunki yalnızca yenlerine mi bulaşacaktı, yoksa Vidal...

gömleğini mi çıkaracaktı? Evet, gömlekleri yıkamayı düşün, Mercedes. Zihninin az sonra başına geleceklere kaymasına fırsat verme.

"Sen gidebilirsin, Garces."

Mercedes, Garces'in ona attığı bakıştan ne çıkarması gerektiğini bilemedi. Askerlerden bazıları kadınlara işkence etmekten hoşlanmazdı. Ne var ki Capitán'ın o tür tereddütleri yoktu. Hatta Mercedes adamın bunu erkekleri kırıp dökmekten daha eğlenceli bulduğundan şüpheleniyordu.

"Emin misiniz, Capitán?"

Mercedes daha önce Vidal'in kahkahasını duyup duymadığından emin olamadı. "Tanrı aşkına! O yalnızca bir kadın."

Mercedes ambarın ahşap duvarlarına baktı. Bu duvarlar göreceği son şey olacaktı. Ölü ağaçların bağırları. Hem de dışarıdaki orman yaşam doluyken. Garces ambarın kapılarını arkasından kapattı.

"Hep böyle düşündün. Yaptığımın yanıma kâr kalmasının nedeni de buydu. Senin için görünmezdim."

Mercedes, celladı gözlerindeki korkuyu göremesin diye duvara bakmayı sürdürdü. Fakat Vidal yanına geldi ve çenesinden sıkıca tutarak onu kendine bakmaya zorladı.

"Ah. Zaafımı bulmuşsun. Kendini beğenmişlik." Sanki güzel bir et parçasıymış gibi Mercedes'in suratını inceledi. İstediği gibi kanatabileceği bir et parçası. "Neyse ki tek zaafım bu."

Yalancı. Mercedes adamın parmaklarının yanaklarına gömüldüğünü hissetti. Ah, Mercedes'in çaresizliğinden nasıl da haz duyuyordu. Mercedes'in güzelliğini

tahrip ederek sahip olabileceği bir şeye dönüştürmekten nasıl da keyif alıyordu.

"Hadi, şimdi de *senin* zaafını bulalım."

Vidal çenesini bıraktı ve uzun adımlarla aletlerini dizdiği masanın yanına gitti.

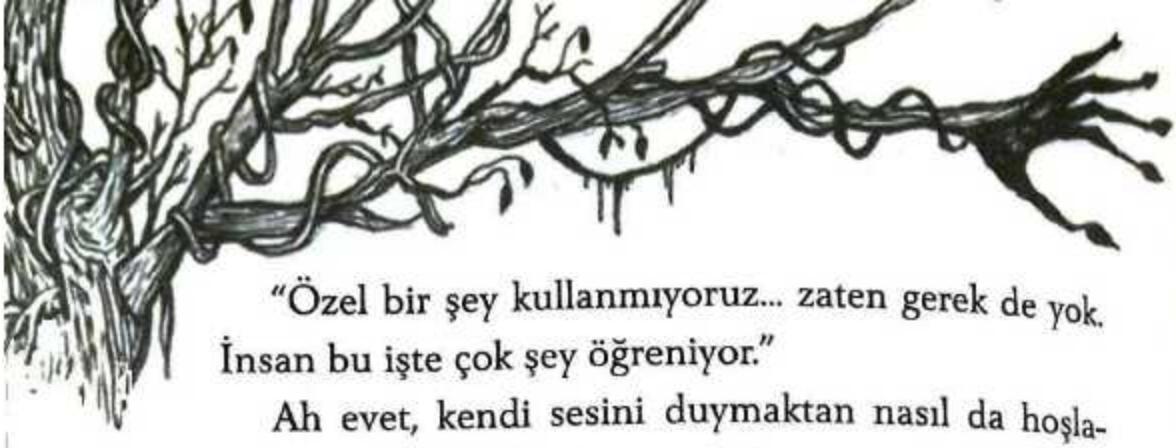
"Çok basit," dedi, Mercedes'e arkasını dönüp çekici alırken. "Er ya da geç konuşacaksın..." Çekici gerisin geriye masaya bıraktı ve hangisini kullanacağından emin değilmiş gibi diğer aletlere şöyle bir göz gezdirdi. "Fakat söyleyeceğin her şeyin..." demir bir kancayı alıp dikkatle inceledi, "...doğru olduğundan emin olmak zorundayım."

Konuşmaya devam et, diye dua etti Mercedes bıçağını bulmak için parmaklarıyla önlüğünü usulca yoklarken. Keskinliği yeterli miydi? Havuçlarla soğanları değil de halatı kesecek kadar keskin miydi?

"Evet, konuşacaksın. Burada yalnızca o maksatla bulundurduğum birkaç aletim var." Hâlâ Mercedes'e arkası dönüktü.

Mercedes, Tarta'nın da aynı söylevi dinlediğinden emindi. Vidal böbürlenmeye bayılırdı. Ne de olsa Galiçya'daki bir ormanın derinliklerindeki metruk bir değirmene konuşlandırılmış bir *capitán*'ın gaddarlığından başka böbürlenecek pek bir şeyi olmazdı. Kendini beğenmişlik? Hayır, kibir. Onun zaafı *buydu*: Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ona direnemeyeceğini ve kalbinin korku ya da acıma nedir bilmediğini hem kendine hem de başkalarına ikide bir kanıtlama dürtüsü. Yalancı. Vidal her şeyden korkardı. Bilhassa da kendinden.

Mercedes halatın büklümlerini keserken gözlerini adamın sırtından ayırmadı.

"Özel bir şey kullanmıyoruz... zaten gerek de yok. İnsan bu işte çok şey öğreniyor."

Ah evet, kendi sesini duymaktan nasıl da hoşlanıyordu. Kalbi öfkeden ya da heyecandan güm güm atarken sesi soğukkanlı çıkabildiği için kendiyle gurur duyuyordu. Mercedes adamın nabzının o çekici sık sık dalıp gittiği suratında ya da her fırsatını bulduğunda kayıtsızca dokunduğu ellerinde kullanmanın hayaliyle hızlandığından emindi. Görünmez. Evet. Mercedes, Pedro'nun ve çok genç yaşta ölmüş başka bir kız çocuğunun ablası, uzun yıllar önce ölmüş bir anneyle babanın kızı... Gerçek benliği onun için görünmezdi. Ne var ki vücudunun güzelliğini fark etmekte hiç zorlanmamıştı.

İşte. Mercedes bıçağın keskin kenarının tenine değdiğini hissetti. Elleri serbest kalmıştı. Fakat kesilecek başka şeyler de vardı.

"Başlangıçta..." Vidal pensesini eline aldı. "Evet, bunun işimizi göreceğini sanıyorum." Hâlâ yüzü masaya dönüktü.

Mercedes bacaklarındaki halatı sessizce gevşetti. Celladına doğru parmak uçlarında yürürken ayakları yerdeki samanların arasına gömüldü.

Bıçağı beyaz gömleğin üzerinden adamın sırtına sapladı. Bunun için gücünün son damlasını dahi kullandı fakat narin bıçağı kısaydı. Ayrıca eti ve kasları kesmek halat kesmeye benzemezdi. Vidal inleyip elini sırtındaki yaraya atarken Mercedes soluk soluğa geriye doğru sendeledi. Daha önce hiç insan etine bıçak sapladığı olmamıştı ve şimdi, silahı en az vücudu kadar kırılgan geliyordu ona.

Vidal onunla yüzleşmek için döndüğünde gözleri şaşkınlıktan nasıl da fal taşı misali açılmıştı! Yalnızca bir kadın... Derken Mercedes bıçağı adamın göğsüne saplamak için öne doğru atıldı. Mercedes bıçağı savururken Vidal yere yığıldı fakat Mercedes onu omzunun aşağısından, yani kalbinin epey uzağından –tabii eğer bir kalbi vardıysa– haklamayı başardı fakat bıçak çok kısaydı. Parmakları kandan kayganlaşmış olmasına rağmen Mercedes bıçağa bir kez daha yüklendi. Bu defa bıçak adamın açık vaziyetteki dudaklarının arasından girdi ve Mercedes bıçağı adamın ağzının kenarına bastırdı.

"Gördün mü? Ben ne o alışkın olduğun ihtiyar adamlardanım, *hijo de puta*,"* diye tısladı adama. "Ne de yaralı bir esirim."

Bıçakla Vidal'in yanağını boylu boyunca kesti. Ardından elini kanamakta olan ağzına bastıran, dizlerinin üstündeki adama tepeden baktı.

"Sakın o kıza elimi süreyim deme." Mercedes kendi sesini tanıyamıyordu. "Boğazını kestiğim ilk domuz olmazsın."

Dizleriyse bambaşka bir dil konuşuyordu. Bütün korkusu dizlerinde toplanmış gibiydi fakat yine de ambarın kapısına kadar gidip kapıyı açmayı başardı. Dışarı adımını attığında kanlı bıçağın hâlâ elinde olduğunun farkında bile değildi. Fakat sonra bıçağı yine önlüğüne sakladı ve yürümeye başladı. Bahçedeki askerlerin yanından geçti. Hiçbiri ona aldırış etmedi.

Görünmezdi.

Askerlerden yalnızca biri başını ondan yana çevirdi. Bir subay. Serrano. Mercedes yürümeye devam eder-

* (İsp.) Orospu çocuğu. –(ç.n.)

ken arkasından dik dik baktı. Ahırların önünde avazı çıktığınca bağıran bir radyo, aşçının varını yoğunu harcadığı piyangoyu kazanan numaraları açıklıyordu.

Yürümeye devam et.

"Hey, şunu gördün mü?" diye seslendi Serrano ormanda bulduğu, sonrasında da yanından ayırmadığı piyango biletine çatık kaşlarla ve hüsranla bakmakta olan Garces'e. "Buna inanabiliyor musun?"

Serrano'nun suratı hayretten ifadesizleşmişti. "Kızın gitmesine izin vermiş."

Mercedes'e işaret etti. Garces piyango biletini avucunda buruşturup yere attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Mercedes adımlarını hızlandırdı. Garces'in bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. İşkence etmeyi Capitán'ı kadar sevmiyor olabilirdi fakat öldürmeyi dert etmediği kesindi.

"Hey!" diye seslendi arkasından. "Hey sen! Dur!"

Mercedes koşmaya başladı.

Ah, bu tereyağından kıl çekmek kadar kolay olacaktı.

Garces tabancasını kılıfından çekip çıkardı.

Bu, elleri kolları bağlanmış bir esiri çekiçle benzetmekten çok daha kolaydı.

Ofelia'nın babasının ipi iğne deliğinden geçirirken gösterdiği itinanın aynısıyla nişan aldı.

"Hakla onu, Garces!"

Fakat Garces, Mercedes'i unutmuştu. Tabancasını indirdi ve tıpkı bir sarhoş gibi yalpalayarak ambardan çıkan, elini ağzına bastırmış, üstü başı kan içindeki Capitán'ına baktı.

"Hadi!" Eliyle ağzını kapattığından Vidal'in ne dediğini anlamak zordu. "Onu bana getir!"

Garces kımıldamadı bile. Vidal'in parmaklarının arasından sızan kana boş boş bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı. "Capitán, ne..."

"Onu bana getir, kahrolası!"

Bu defa Vidal elini indirdi. Garces'e bağıran ağız, sol yanağına doğru açılarak genişliyordu. İnsanın o kanlı sırıtıştan gözlerini ayırması kolay değildi fakat Garces zor da olsa bakışlarını yere indirmeyi başardı.

"Atlarınıza!" diye bağırdı askerlerine.

*

Garces'in bağırarak emirler yağdırdığını duyduğunda Mercedes ağaçların oraya henüz varmıştı. Arkasına bakıp Vidal'i gördüğünde, *Şansın varken neden onu öldürmedin?* diye sordu kendi kendine. Eğer daha iyi bir bıçağı olsaydı bunu yapardı. Evet, yapardı. Düşe kalka, yapraklarıyla tenini ve giysilerini okşayan ıslak eğreltiotlarını aştı. Mercedes çocukluğundan beri böyle koşmamıştı. Zaten o zaman da sırf eğlence olsun diye neşeyle koşardı.

Neşe. Nasıl bir histi? Hatırlayamıyordu...

Kısa süre sonra soluklanmak için bir ağaca yaslanmak zorunda kaldı. Oysa arkasından gelen atların homurtularını, eğreltiotlarını ezip geçen toynaklarını, bağırıp çağıran binicilerinin seslerini duyabiliyordu. Çok kalabalıklardı. Onlar gittikçe yaklaşırken Mercedes köklere ve taşlara takıla takıla koşmaya devam etti.

Derken ağaçların arasında bir açıklık belirdi. Heybetli çam ağaçları sanki Mercedes'in ölümüne tanıklık etmek için toplanmışlar gibi geniş bir daire şeklinde yan yana dizilmişlerdi. Mercedes daha açıklığı yarılayamadan askerler atlarıyla etrafını sardılar. Mercedes'in saçları açıldı ve kendini küçücük bir çocuk kadar ufak tefek ve savunmasız hissetti.

Garces atının sırtından Mercedes'e bakarak gülümsedi. Bakışları hem alay hem de beğeni yüklüydü. Bütün kadınlar birer avdan ibaretti. *Şuna da bak*, diyordu Garces'in gözleri. *Bir hizmetçi için fazla güzel.* Atının boynunu Mercedes'in boynunu okşar gibi okşayarak hayvanı sakinleştirdi. Eyerinden inmekte acele etmedi. Bundan zevk alıyordu. Eğlence henüz başlamıştı.

"Şşşt," dedi ellerini bir çocuğu sakinleştirmeye çalışır gibi öne uzatıp Mercedes'e doğru yürürken.

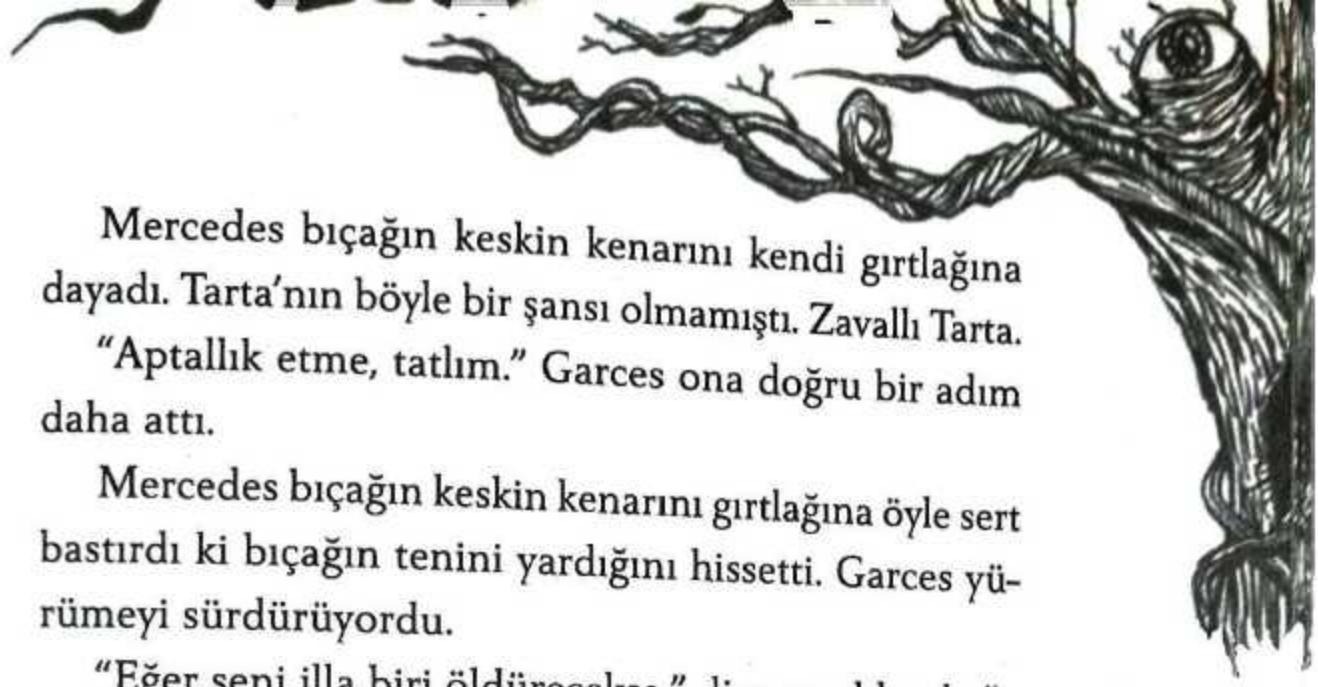
Mercedes oldum olası Garces'in Vidal kadar gaddar olmadığına inanmıştı fakat bunun ne önemi vardı? O da onlardan biriydi. Mercedes bıçağına uzandı. Garces'e doğrulttuğu sivri ucu hâlâ Capitán'ın kanıyla kıpkırmızıydı.

Garces üniformasının kasketini çıkardı. Âdeta onunla flört eder gibi gülümsüyordu.

"Yoksa *beni* bıçaklayacak mısın? Hem de şu küçücük bıçakla?"

Ah, Mercedes şimdi erkek olmayı ne kadar isterdi!

"Eğer karşı koymadan bizimle gelirsen senin için daha iyi olur. Capitán eğer uslu durursan..." Bir kadını avlamaya çalışırlarken erkeklerin sesi nasıl da kedi mırıltısına dönüyordu.

Mercedes bıçağın keskin kenarını kendi gırtlağına dayadı. Tarta'nın böyle bir şansı olmamıştı. Zavallı Tarta.

"Aptallık etme, tatlım." Garces ona doğru bir adım daha attı.

Mercedes bıçağın keskin kenarını gırtlağına öyle sert bastırdı ki bıçağın tenini yardığını hissetti. Garces yürümeyi sürdürüyordu.

"Eğer seni illa biri öldürecekse," diye mırıldandı, "o kişinin ben olmasını yeğlersin."

Gülümsemesi ölürken de yüzünden silinmedi.

Kurşun sırtına saplandı. Diğerleri çil yavrusu gibi dağılsalar da teker teker yere serildiler. Mercedes bıçağın keskin kenarını hâlâ gırtlağına bastırıyordu. En nihayetinde bıçağı indirdiğinde silah seslerinden ve çığlıklardan kulakları çınlıyordu. Etrafındaki paniğe kapılmış atlar çimenlerin arasında gerileyerek binicilerini sırtlarından atıyordu. Açıklık son nefeslerini vermek üzere olan askerlerden geçilmiyordu.

Mercedes askerlerden kaçmayı başaran olup olmadığını kestiremiyordu. Kaçtılarsa bile sayıları pek fazla değildi. Ormanda dörtnala koşan, hayatlarında ilk defa özgürlüğü tadan yalnızca birkaç at gözüne takıldı. Ve işte, Pedro oradaydı. Erkek kardeşi kendisini peşi sıra takip eden adamlarıyla birlikte Mercedes'e doğru yürüdü. Sanki bir rüyadan çıkagelmiş gibiydi ve neyse ki bu eşi benzerine pek rastlanmayan güzel rüyalardan biriydi. Pedro onu kollarının arasına alır almaz Mercedes başını kardeşinin omzuna gömüp ona sımsıkı sarılarak gözyaşlarına boğuldu. Pedro'nun adamları ezilmiş eğ-

reltiotlarının arasında kıpırdanmaya devam eden askerleri vururlarken Mercedes ağlıyor, ağlıyor, ağlıyordu.

Tabanca ve hıçkırık sesleri... Dünyanın sesleri. Bundan daha fazlası olmalıydı fakat Mercedes onları unutmuştu. Pedro'yu kucakladı. Sanki gözyaşları hiç dinmeyecek gibiydi.

Ölümle Pazarlığa Tutuşan Terzi

Biz zamanlar A Coruña'da, Mateo Hilodoro adında genç bir terzi yaşarmış. Bu genç terzi çocukluğundan beri sevdiği, Carmen Cardoso adında bir kadınla evliymiş. Carmen kızlarını dünyaya getirdiğinde Mateo kendini dünyanın en zengin adamı gibi hissetmiş ve karısını ne kadar seviyorsa kızını da öyle sevmiş. Kızlarına Ofelia adını vermişler. Mateo kızının tüm kıyafetlerini bizzat dikmiş. Kızının masal kitaplarındaki prenseslerin kaftanlarından ilham alarak bebekleri için de elbiseler dikmekten geri durmamış.

Mateo Hilodoro hakikaten çok mutlu bir adammış. Ne var ki Ofelia'nın doğum gününün gecesinde eli, kızı için yeni bir elbise dikmek üzere kesip biçmekte olduğu yeşil kumaşın üstüne kafatası şeklinde bir gölge düşürmüş. Hilodoro irkilerek tezgâhından uzaklaşınca arkasında dikilmekte olan Ölüm'le burun buruna gelmiş. Kadının suratı en az elbisesi kadar beyazmış.

"Mateo," demiş kadın. "Vaden doldu. Yeraltı Krallığı'nın kraliçesine bir terzi gerek ve o da seni seçti."

"Ona iyi bir terzi olmadığımı söyle!" diye yakarmış Mateo. "Ona ellerimin titrediğini ve attığım dikişlerin birkaç güne açıldığını söyle!"

Solgun yüzünde merhamet emareleri belirse de Ölüm başını iki yana sallamış.

"Dikişlerin bülbüllerin nağmelerinden bile daha kusursuz, Mateo," demiş. "Ve bu dünyada öyle bir kusursuzluğa yer yok."

"Eğer beni alırsan parmaklarımı keserim!" diye haykırmış terzi. "O halimle onun ne işine yararım ki?"

"Seni götüreceğim yerde bu bedene ihtiyacın olmayacak," demiş Ölüm. "İhtiyaç duyacağın tek şey zanaatın olacak ve onu içinden öylece söküp atamazsın çünkü hünerin özünün bir parçasıdır. İstersen ona ölümsüz bir kıvılcım bile diyebilirsin."

Hilodoro boynunu bükmüş ve hayatı boyunca bir lütuf olduğuna inandığı hünerine lanet etmiş. Gözyaşları kızının yeni elbisesi için biçtiği kumaşa damlamış. Ofelia annesinden aldığı koyu renk saçları ve etrafındaki her şeyi sorgulayan iri ve düşünceli gözleriyle bu elbisenin içinde çok güzel görünecekmiş.

"Bari bu elbiseyi bitirmeme izin ver!" diye yalvarmış. "Son dikişi atar atmaz kendi isteğimle seninle gelirim ve Yeraltı Krallığı'nın kraliçesine en güzel elbiseleri dikerim."

Ölüm iç geçirmiş. İnsanların birkaç yıl, birkaç ay, hatta birkaç saat fazladan yaşamak için yalvarıp yakarmalarına alışkınmış. Eceli gelen kimselerin henüz bitmemiş, yapılmamış, yaşanmamış şeyleri olurmuş. Ölümlüler son sayfasını okumadan kapatamayacakları bir kitap olduğunu sanır hayatın. Oysa Hayat Kitabı'nın son sayfası yok çünkü her son başka bir hikâyenin ilk sayfasıdır. Ne var ki terzinin hali içine dokunmuş. Adam öyle sevgi dolu ve öyle nazikmiş ki... Üstelik nezaket, Ölüm'ün âdemi beşer arasında nadiren rastladığı bir erdemmiş.

"Öyle olsun. Elbiseyi bitir," demiş Ölüm az da olsa tahammülsüzce. Gerçi asıl tahammül edemediği, adamın yakarışlarına boyun eğdiği için kendisiymiş. "Geri döneceğim."

Hilodoro tezgâhının başına geçtiğinde elleri tir tir titriyormuş. Haliyle dikişleri eğri büğrü olmuş. Hepsini sökmek zorunda kalmış çünkü vaktiyle mutluluğunu yansıtan dikişlerine şimdi çaresizliği sirayet ediyormuş. İpliği kesip narin kumaştan sökerken cüretkâr bir fikir başını kaldırmasına sebep olmuş.

Elbiseyi bitirmese ne olurmuş? Bu elbiseyi *asla* bitirmese?

Ölümü gecesini gündüzüne katarak elbiseyi bitirmeye çalıştığına inandırmak için geceleri uyumaz olmuş ve Carmen ona biraz uyumasını söylediğinde de karısına kulak asmamış. Attığı her dikişte bir diğerini gizlice, Ölümün bile fark edemeyeceğini umduğu bir gizlilikle söküyormuş.

Altı hafta sonra eli hâlâ bitiremediği elbisenin yeşil kumaşına yine kafatası şeklinde bir gölge düşürmüş. Ölüm arkasında dikiliyormuş ama bu defa üzerinde kırmızı bir elbise varmış.

"Mateo!" demiş mezarlar kadar soğuk bir sesle. "Elbiseyi gün doğmadan bitir yoksa elbiseyi giydireceğin çocuğu da alırım."

Hilodoro elini yumruk yapınca avucunun içindeki iğne eline batmış ve o esnada dikmekte olduğu elbisenin yenine bir kan damlası düşmüş. Kızının, yani Ofelia'nın koyu renkli bu lekenin nereden geldiğini merak edeceğinden eminmiş.

"Elbiseyi gün doğmadan bitireceğim," diye fısıldamış Mateo. "Yemin ederim. Ama lütfen kızıma dokunma. O daha çok küçük."

"Buna söz verememem," diye yanıtlamış Ölüm. "Fakat sana başka bir söz vereceğim: Eğer elbiseyi bu gece bitirirsen elbise onu sevginle sarıp sarmalayacak. Elbiseyi giydiği ve elbise üzerine olduğu sürece ona el sürmeyeceğim."

34

Son Bir Şans

Pat, pat, pat... Muhafız uykuya yenik düşmemek için Ofelia'nın kapısının önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Gündüzleri dolunaya ikizi kadar benzeyen yuvarlak pencere, Satir'in verdiği görevleri yerine getirmeye yönelik son umutlarını da suya düşüren gecenin karanlığına bürünmüştü. Her şey mahvolmuştu. Hâlâ geri dönebileceği ve yuva diyebileceği bir yer olduğu konusunda Satir'in doğruyu söyleyip söylemediğini asla öğrenemeyecekti.

Hâlâ bir annesiyle babasının olduğu bir yer.

Gözün şunun üzerinde olsun. Eğer içeri girmeyi deneyen biri olursa önce kızı öldür.

"Kızı öldür." Kurt çekip gittiğinden beri Ofelia birinin bunu yapmasını bekliyordu. Solgun Adam'ın altın-

da kol gezdiği döşemelere geceliğiyle oturmuş, sırtını karyolasının ayakucuna yaslamıştı. Birinin odaya girip boğazını kesmesini bekliyordu.

Ofelia gönlünü biraz ferahlatması umuduyla annesinin kıyafetlerinin içinde olduğu bavulu yanına koymuştu fakat bavul yalnızca fısıldıyordu: *O gitti. Hepsi gitti: Annen, Mercedes, hatta Satir bile seni terk etti.* Bu doğruydu. Geriye tek kalan, annesinin ölümüne sebep olmuş ve şimdi de Mercedes'i öldürmeye niyetlenen korkunç bir adamın ve hayaletlerin işgal ettiği eski bir değirmendi. Evet, muhakkak onu öldürecekti. Ofelia yalnızca Kurt, Mercedes'i çoktan öldürdü mü yoksa asi çocuğa yaptığını söyledikleri gibi elini ağırdan mı alacak diye merak ediyordu.

Kapısının önündeki askerin ayak seslerinin arasından Kurt'un alt kattaki ininde avazı çıktığınca ağlayan erkek kardeşinin sesini duydu. Sesi kulağa öyle yitik ve yapayalnız geliyordu ki! Oğlanın çığlıkları, Ofelia'nın yüreğindeki sızının aynasıydı ve ikisinin arasında, gecenin karanlığını delen bir bağ kurdu. Gerçi Ofelia onu hâlâ annesinin ölümünden sorumlu tutuyordu.

Ofelia başını kaldırdı.

Kulağına bir ses daha çalındı. Bu şeklen, kurumuş yaprakları andıran kanatların hışırtısıydı.

Başarısızlığının ve ölü kız kardeşlerinin canlı bir hatırlatıcısı olan Peri, tepesinde uçuşuyordu. Ofelia'nın eline konup parmaklarından birini kavradı. Bir kuştan daha hafifti ve nazenin ellerinin dokunuşu Ofelia'nın kalbini ışık ve sıcaklıkla doldurdu.

"Size bir şans daha tanımaya karar verdim." Satir kıymetli bir hediye taşır gibi öne uzattığı elleriyle gölgelerin içinden çıkageldi.

da kol gezdiği döşemelere geceliğiyle oturmuş, sırtını karyolasının ayakucuna yaslamıştı. Birinin odaya girip boğazını kesmesini bekliyordu.

Ofelia gönlünü biraz ferahlatması umuduyla annesinin kıyafetlerinin içinde olduğu bavulu yanına koymuştu fakat bavul yalnızca fısıldıyordu: *O gitti. Hepsi gitti: Annen, Mercedes, hatta Satir bile seni terk etti.* Bu doğruydu. Geriye tek kalan, annesinin ölümüne sebep olmuş ve şimdi de Mercedes'i öldürmeye niyetlenen korkunç bir adamın ve hayaletlerin işgal ettiği eski bir değirmendi. Evet, muhakkak onu öldürecekti. Ofelia yalnızca Kurt, Mercedes'i çoktan öldürdü mü yoksa asi çocuğa yaptığını söyledikleri gibi elini ağırdan mı alacak diye merak ediyordu.

Kapısının önündeki askerin ayak seslerinin arasından Kurt'un alt kattaki ininde avazı çıktığınca ağlayan erkek kardeşinin sesini duydu. Sesi kulağa öyle yitik ve yapayalnız geliyordu ki! Oğlanın çığlıkları, Ofelia'nın yüreğindeki sızının aynasıydı ve ikisinin arasında, gecenin karanlığını delen bir bağ kurdu. Gerçi Ofelia onu hâlâ annesinin ölümünden sorumlu tutuyordu.

Ofelia başını kaldırdı.

Kulağına bir ses daha çalındı. Bu şeklen, kurumuş yaprakları andıran kanatların hışırtısıydı.

Başarısızlığının ve ölü kız kardeşlerinin canlı bir hatırlatıcısı olan Peri, tepesinde uçuşuyordu. Ofelia'nın eline konup parmaklarından birini kavradı. Bir kuştan daha hafifti ve nazenin ellerinin dokunuşu Ofelia'nın kalbini ışık ve sıcaklıkla doldurdu.

"Size bir şans daha tanımaya karar verdim." Satir kıymetli bir hediye taşır gibi öne uzattığı elleriyle gölgelerin içinden çıkageldi.

Ofelia yerde debelenerek ayağa kalktı.

"Son bir şans." Satir'in incecik dudakları bağışlayıcı bir gülümseme takınmıştı.

Ofelia kollarını ona doladı ve suratını Satir'in uzun, uçuk sarı saçlarının arasına gömdü. Bu bir ağacı kucaklamaktan farksızdı ve Satir'in kahkahası çaresiz yüreğini neşeyle besleyen, topraktan kaynayan bir pınardı. Satir, desenli yanağını başına yaslayıp saçlarını okşayınca Ofelia kapısının önündeki askere rağmen, Kurt'a rağmen, annesinin kıyafetleriyle dolu bavula rağmen kendini güvende hissetti. Satir'in devasa gövdesi ona siper oluyor, onu gittikçe zifiri karanlığa bürünen bir dünyadan koruyordu. Belki de ona gerçekten güvenebilirdi. Zaten yardım alabileceği başka kim vardı ki? Kimsesi yoktu.

"Evet, size bir şans daha veriyorum," diye fısıldadı Satir kulağına. "Fakat bu defa dediklerimi harfiyen yapacağınıza söz veriyor musunuz?"

Satir ellerini kızın omuzlarından ayırmadan geriye doğru bir adım attı ve sorgularcasına baktı.

Ofelia başıyla onayladı. Elbette! Ne olursa! Ofelia, Satir ne derse yapardı; yeter ki onu ormanda yakaladığı bir tavşan misali tutup odasına sürükleyen Kurt'tan koruyacak olsun.

"Her şeyi?" Satir gözlerini kızınkilere dikebilmek için öne eğildi. "Hiç sorgulamadan?"

Pençeli parmaklarıyla kızın suratını okşadığında Ofelia bir kez daha başını aşağı yukarı salladı. Ne var ki bu defa Satir'in talebindeki gözdağını hissetmişti.

"Bu SON şansınız." Satir her kelimeyi bastıra bastıra söylemişti.

Ofelia, Solgun Adam'ın altın tabaklarındaki üzümleri hatırladı. Hayır. Bu defa daha güçlü olacaktı. Başıyla onayladı.

"O halde beni dinleyin." Satir pençesinin ucunu oyuncu bir tavırla Ofelia'nın burnuna dokundurdu. "Erkek kardeşinizi alın ve onu mümkün olduğunca çabuk labirente getirin, Ekselansları."

Ofelia böyle bir görev beklemiyordu.

"Kardeşimi mi?"

Kaşlarını çatmadan edemedi. *Neden umurunda ki?* diye sordu kendi kendine. *Evet, onun sesi de en az seninki kadar yapayalnız çıkıyor ama ne de olsa o babasının oğlu ve o olmasaydı annen şu anda yaşıyor olurdu.* Fakat ilk defa olmamak kaydıyla kafasının içindeki bir ses ona fısıldadı. *Elinde değildi. Sen bu dünyadan ne kadar korkuyorsan o da o kadar korkuyor ama yine de doğmak zorundaydı.*

"Evet," dedi Satir. "Artık ona ihtiyacımız var."

Ne için? *Ah, Ofelia!* derdi annesi iç çekerek. *Ne çok soru soruyorsun! Bir kere de çeneni tutup şu söylediğimi yapamaz mısın?* Kalbi dur durak bilmeden sorular yağdırırken nasıl kendini tutacaktı?

"Ama..." diye lafa girdi dikkatle.

Satir'in işaretparmağı dikeliverdi. Bu kuruyup çatlamış bir ikazdı. "Başka soru yok. Az önce anlaştığımız gibi, değil mi?"

Dediklerimi harfiyen yapacağınıza söz veriyor musunuz? Her şeyi... Ofelia derin bir nefes aldı. Gözdağının mesken tuttuğu sözcük buydu fakat başka şansı yoktu, değil mi?

"Kapısı kilitli."

Oğlunu odasında tutmaya başladığından beri Kurt'un kapısı hep kilitliydi.

"O halde," dedi Satir esrarengiz bir gülümsemeyle, "kendi kapınızı nasıl yaratacağınızı hatırladığınızdan eminim."

Hiç yoktan peyda ettiği tebeşir, Solgun Adam'ın inine girmesi için ona verdiği tebeşir parçası kadar beyazdı.

Yarali Kurt

Vidal dışarıdaki toynak seslerini duyduğunda aynasının önüne dikilmiş, yarık suratını duruluyordu. Askerlerinden ikisi ormandan sağ kurtulmayı başarmıştı ama diğerleri ağaçların arasındaki o açıklıkta ölü vaziyette yatıp kanlarıyla eğreltiotlarını sularken onu domuz gibi doğrayan Mercedes'in hâlâ hayatta olduğunu ve kaçıp kurtulduğunu Capitán'a söylemeye cüret edememişlerdi.

Vidal, Mercedes'in suratında bıraktığı grotesk sırıtışı inceledi. Mutfak bıçağı sebzeleri nasıl kolayca doğruyorsa tenini de öyle kesmişti. Vidal ağzını açmaya çalıştığında suratına saplanan acı yüzünden gözlerini sımsıkı yummak zorunda kaldı fakat yine de Mercedes'in

incecik bıçağı avucunun içinden yaban arısının iğnesini çıkardığı gibi çıkarışı gözünün önünden gitmedi.

Hizmetçilerden biri, istediği kavisli dikiş iğnesini masasına bırakmıştı. Muhtemelen Mercedes bununla onun kıyafetlerini dikmişti. Vidal iğneyi alıp altdudağından geçirdi. Her ilmek acıyla yüzünü buruşturmasına neden olsa da budalalığından ötürü suratının kendisiyle dalga geçer gibi görünmesine neden olan sırıtıştan kurtulmak için etini iğnenin ucundaki siyah iplikle dokudu.

*

Ofelia, Satir'in tebeşirinin döşemelere açtığı kapıdan onun iniltilerini dinliyordu. Hatta Kurt'un aynasının önünde dikildiğini bile görebiliyordu. Tam altında, odanın arka tarafında tozlanmakta olan birkaç kutuya gelişigüzel yaslanmış bir merdiven duruyordu. Satir, Ofelia'nın kardeşinin beşiğine kolayca ulaşabilmesi için üstüne düşeni yapmıştı. Beşik, merdivenden yalnızca birkaç adım ötedeydi ve Ofelia kardeşini göremese de usulca ağladığını duyabiliyordu. Belki de annesini istiyordu. Annelerini... *Şimdi onu düşünme, Ofelia! Nerede olduğunu hatırla!*

Ayakkabılarını usulca ayağına geçirdi ve geceliğinin üstüne koyu renkli, pamuklu bir kaban giydi.

Ofelia merdivenden inerken Kurt onu duymamış gibiydi. Sırtı ona dönük vaziyette, acıdan homurdanarak aynasının önünde dikilmeye devam ediyordu. Gömleği kan olmuştu. Ofelia onu kimin yaraladığını bilmiyordu ama o anki hiddetini hissedebiliyor olmasına rağmen ona saldırmaya cüret edene müteşekkirdi. Merdiven-

den inip ayağını yere basar basmaz alelacele Kurt'un masasının altına saklandı. Böylece Kurt arkasını dönse bile onu göremeyecekti.

Ne var ki Vidal dönmedi.

Gözlerini kısmış, iğneyle ipliğin çıkardığı işe bakıyordu. Mercedes'in mutfak bıçağının çizdiği sırıtışı silmişlerdi. Aynada tek görebildiği ağzının sol tarafından yanağına doğru uzanan, siyah bir nakışla süslenmiş, ince, kanlı bir çizgiydi. Yaranın üzerine bir sargı bezi yapıştırdı ve son kez suratına baktı. Ardından yürüyerek masasının başına geçti.

*

Ofelia nefes almaya cesaret edemiyordu. Vidal kendine bir kadeh brendi koyarken elini uzatsa adamın bacaklarına dokunabilirdi. Erkek kardeşi beşiğinde çelimsiz bir cıyaklama koyuverdi ve yakıcı içki sargı bezini aşarak yarasına ulaştığında Kurt acıyla homurdandı. Ofelia, Kurt'un bardağını tekrar doldurduğunu ve... sonra masaya bıraktığını duydu.

Ofelia elleriyle ayaklarının korkudan buz kestiğini hissetti.

Tebeşir. Satir'in tebeşiri neredeydi?

Vidal'in masasındaki kâğıtların arasındaydı. Vidal tebeşiri alıp parmaklarının arasında ufalarken onu orada bırakan davetsiz misafiri bulmak için odada etrafına bakındı.

Ah, Ofelia gümbür gümbür atan kalbinin kendisini ele vereceğinden nasıl da korkuyordu!

Belki de Vidal kalbinin gümbürtüsünü çoktan duymuştu.

Kurt tabancasını çekti, masanın etrafından dolandı ve altına şöyle bir bakıverdi. Fakat Ofelia ondan hızlıydı. Kurt hiçbir şey görmedi ve Ofelia'nın kardeşi ağlamaya başlayarak ablasının imdadına koştu. Vidal silahını kılıfına koydu ve beşiğe yaklaştı. Oğlu... oğlunun düşüncelerine, babasının onunkilere hükmettiği gibi hükmedebilecek miydi? Oğlu, ölürken bile onu memnun etmek için yanıp tutuşacak mıydı?

"Capitán! İzninizle?"

Paldır küldür odasına dalan askerin adını bilmiyordu. Çarçabuk ölüveriyorlardı.

"Ne var?"

Hepsi, Capitán'ı odasında rahatsız etmenin cezasının ne kadar ağır olabileceğini biliyordu.

"Serrano geri döndü. Yaralı."

"Yaralı mı?" Vidal hâlâ odayı kolaçan etmekle meşguldü.

Oğlu sanki biri ya da bir şey onu uykusundan ediyormuş gibi ağlıyordu.

Lütfen! diye yakardı Ofelia. *Beni ele vereceksin, kardeşim.* Ne var ki arkasına saklandığı boş çuval yığını onu Kurt'un bakışlarından esirgedi ve en nihayetinde Ofelia, adamın kapıya doğru yürüyen ayak seslerini duydu.

Ofelia, Kurt'un ayak seslerini dışarıdaki merdivenlerde duyana kadar saklandığı yerden çıkmadı. Vidal yarıladığı brendi bardağını öylece masanın üstünde bırakmıştı. Bu Ofelia'ya diğer bardakları anımsattı. Doktor Ferreira'nın, annesinin uykuya dalmasına yardımcı olmak için hazırladığı bardakları. Ofelia elini cebine daldırdı. Evet, işte oradaydı. Annesinin odasından al-

dığı ilaç şişesi. Fazla koyarsa Kurt'un tadından anlayacağından korktuğundan içkisine o ilaçtan yalnızca birkaç damla damlattı. Doktor Ferreira, annesi, babası, Mercedes... belki de hepsi onu Satir'in anlattığı Yeraltı Krallığı'nda bekliyordu.

Tek yapması gereken, Satir'in söylediklerine harfiyen uymaktı. O zaman onları tekrar görebilirdi.

Beşikten bir cıyaklama daha yükseldi. Kardeşi. Henüz kimse ona bir ad koymamıştı. Sanki annesi oğlunun esas adını beraberinde mezara götürmüş gibi. Kardeşi daha rahmindeyken annesinin onunla nasıl konuştuğunu anımsadı. Onu bu dünya hakkında uyarmıştı. Evet, aynen öyle yapmıştı.

Ofelia beşiğe abanıp bebeği kucakladı. O kadar küçüktü ki!

36

Abla ve Kardeş

Yemek odasına girdiğinde herkes pürdikkat ona bakıyordu. Ne eski ihtişamından ne de yenilmezliğinden eser kalmıştı. En son, ormandaki zaferlerini kutlamak için bir araya gelmişlerdi. Vidal yanağındaki kanlı sargının damgadan farksız olduğunu düşündü. Başarısızlık... bir mutfak bıçağıyla suratına kazınmıştı.

Serrano ateşin yanındaki sandalyede oturuyordu. İri yarı cüssesinin havası sönmüş gibi sandalyeye öylece yığılmıştı.

"Garces nerede?"

Serrano başını iki yana salladı. Vidal onun yanındaki sandalyeye oturdu.

"Kaç kişiydiler?"

"Elli. En az elli kişiydiler. Sadece Garcia'yla ben kaçabildik. Geri kalanımız başaramadı."

Serrano yüzüne doğru düzgün bakamıyordu bile.

"İlerideki gözlem noktalarımız da çağrılarımıza cevap vermiyor," dedi Vidal'e kötü haberi getiren asker. Vidal askerin adını hâlâ hatırlayabilmiş değildi. "Kaç adamımız kaldı?"

"Yirmi. Belki daha da az."

Vidal elini köstekli saatine götürdü ama onu masasında bırakmıştı. Kendine engel olamayıp saatin, vakti zamanında babasının adım adım yaklaşan ölümünü daha güçlü tik taklarla duyurup duyurmadığını merak etti. Gülümseyerek bu düşünceyi geçiştirmek istedi ama gülümsemenin yol açtığı acı işlerin nasıl da sarpa sardığının başka bir hatırlatıcısı olmaktan öteye gidemedi.

Eğer Mercedes'i eline geçiremiyorsa o halde kızı öldürürdü.

***

Ofelia kucağında kardeşiyle hâlâ Vidal'in odasında dikilmekteydi. O kadar küçük ve sıcaktı ki! Annelerinin onun için diktiği beyaz başlığın altından görünen yüzü körpecikti. Ablasına bakan ışıl ışıl gözlerinde güven vardı.

Abla. Kardeş.

Ofelia daha önce hiç abla olmamıştı. O yalnızca yeşil elbisesini ormanda paralayan ve sol omzundaki ayı andıran izin ne anlama geldiğinden hâlâ pek emin olmayan bir kız ve bir evlattı.

Abla. Bu sözcük her şeyi değiştiriyordu.

"Gidiyoruz," diye fısıldadı kardeşinin kulağına. "Birlikte. Sakın korkma."

Kardeşi ürkekçe inledi. *Tüm bunlar benim için çok yeni,* dediğini duyduğunu sandı Ofelia erkek kardeşinin. *Lütfen beni koru, abla.*

"Sana hiçbir şey olmayacak." Ofelia kardeşini sımsıkı bağrına bastı.

Bu tutması zor bir sözdü.

Kapıya doğru yürürken merdivende kardeşinin babasının ayak seslerini duydu. Ah, neden elini biraz daha çabuk tutmamıştı?

"Manganın geri kalanı döndüğünde derhal bana rapor versinler." Kurt'un sesi yakından geliyordu. Fazla yakından.

Ofelia kapının arkasına saklandı. *Sakın ağlama, kardeşim!* diye yalvardı sessizce. *Bizi ele verme!* Gerçi Ofelia annesinin canı için yalvarıp yakardığında oğlan pek söz dinlememişti.

"Telsizle destek çağır," dediğini duydu Kurt'un. "Derhal."

Ve işte buradaydı, odaya geri dönmüştü. *Nefesini tut, Ofelia.*

Kurt yürüyerek masasına gitti ve kadehin yanında duran köstekli saati cebine attı. Ardından içkisine uzandı. Vidal arkasını dönüp brendisini kafasına diker dikmez Ofelia kapının arkasından çıktı. Kardeşi kucağında mışıl mışıl uyuyordu. Öyle ki onun güveni, Ofelia'nın şansına güvenmesini kolaylaştırdı. Fakat şansı pek uzun ömürlü olmadı. Tam açık kapıdan çıkmıştı ki değirmenin duvarları bir patlamayla sarsıldı. Ses bahçeden geliyordu. Alevlerin parıltısı gecenin örtüsünü yırttı

ve Ofelia'nın etrafındaki duvarları kırmızılarla beyazlara boyadı. Kurt bir hışımla kendi etrafında döndü ve onu, tuzağa düştüğünü anlayan yavru bir ceylan misali donakalmış halde kapı eşiğinde dikilirken gördü. Oğlu kucağındaydı.

"Bırak onu!" Vidal'in sesi bıçaktı, çekiçti, mermiydi.

Ofelia gözlerini Kurt'unkilerden ayırmadan başını iki yana salladı. Elinden gelen yegâne şey buydu.

Kurt ona doğru bir adım attı ama sonra yalpaladı. Dengesini güçlükle koruyordu. Ofelia onu celladından koruduğu için Doktor Ferreira'ya bir şükran duası etti.

Ardından döndü ve koşmaya başladı.

*

Vidal kızın peşine düştü fakat kapıdan bile zorlukla çıktı. Başı dönüyordu. Nesi vardı? Brendiden şüphelenmedi çünkü bacaksızın teki tarafından uyuşturulduğunu aklından dahi geçirmeyecek kadar gururluydu. Hayır, diğer cadının açtığı yaralar yüzündendi. Onu da bulup onun da canına okuyacaktı ama evvela kızı öldürecekti. Vidal daha o arabadan iner inmez kızın kötü şans getireceğini anlamıştı. Gözleri orman gibiydi, çehresi sükûnet yüklüydü. Vidal onun boynunu kırmak için sabırsızlanıyordu.

Vidal sendeleyerek odasından çıktığında kız hâlâ merdivenlerdeydi. Güçlükle de olsa silahına davrandı fakat daha nişan alamadan o menfur kız kapıdan çıkmıştı bile. En nihayetinde merdivenlerden inip dışarı çıktığında kızın ağaçların arasına dalıp orada gözden kaybolduğunu gördü. Neden oğlunu da almıştı? Yoksa onu annesinin ölümünün intikamını almak için, öldür-

meleri için asilere mi verecekti?

Hayır. Çünkü asiler zaten değirmendeydiler. Kamyonetler ve çadırlar cayır cayır yanıyordu. Dumanlardan ve alevlerden göz gözü görmüyordu. Kırmızı alevlerden kesilip çıkarılmışçasına kapkara görünen adamlar birbirleriyle savaşıyordu. Vidal kızı şimdiye dek çoktan öldürmeliydi. Mercedes'i de. Çünkü Mercedes, Ofelia'ya verdiği sözü tutmuştu. Erkek kardeşini ve diğer adamları yanına katmış, onu kurtarmak için geri dönmüştü. Ne var ki Mercedes ve Pedro, Ofelia'nın odasına daldıklarında içeriyi boş buldular. Mercedes kıza seslendi ama yanıt yoktu. Tek bulabildikleri soluk yeşil renkli bir ceket ve yere beyaz tebeşirle çizilmiş bir kapının genel hatlarıydı.

Cinayetin Yankısı

Vakti zamanında asilzadenin biri askerlerinden beşine, cadı olmakla itham edilen Rocio adında bir kadını tutuklamalarını emretmiş. Onlara kadını, yaşadığı kadim ormanın derinliklerindeki bir değirmenin göletinde boğmalarını söylemiş. Askerlerden ikisi kadını güçlükle soğuk sulara sürüklemiş. Bir diğeri de solukları kesilene dek kadının kafasını suya bastırmış. Bu askerin adı Umberto Garces'miş.

Bu Garces'in ilk infazı değilmiş fakat efendisinin o âna dek bir kadının infaz emrini verdiği hiç olmamış. Bu berbat bir işmiş ama aynı zamanda onu fena halde heyecanlandırmış çünkü cadı çok ama çok güzel bir kadınmış.

Birilerini öldürmek genellikle Garces'in canını sıkmazmış. Bu yüzden, o gece gözüne uyku girmeyince şaşırmış.

On gün boyunca uyuyamamış. Yatağına uzandığı anda göletin soğuk sularını teninde hissediyor, cadının suda salınan saçlarını görüyormuş. On birinci gecede, aynı sahneler uyku-suna bir kez daha musallat olduğunda Garces yatağından çıkmış, eyerlediği atının sırtına atlamış ve ay ışığının aydınlattığı ormanı aşarak değirmenin oraya gitmiş.

Garces göletin çarşaf gibi kıpırtısız sularına bakmanın ve cadının cesedinin sanki hiç var olmamış gibi gözden kaybolduğunu görmenin ona biraz huzur vereceğini umuyormuş. Ne var ki suyun kenarına yaklaştığında hiç geri dönmemiş olmayı dilemiş. Su, günahı kadar karaymış ve ağaçlar onun hakkında verdikleri hükmü geceye fısıldar gibiymiş: *Katil!*

Öldürdüğü kadın *sahiden* bir cadıymış. Kanıtı da bu değil miymiş zaten? Başına gelenler yalnızca onun eseri olabilirmiş! Fısıldaşan ağaçlar, uykusuna musallat olan hayaller ve hisler... Cadı tarafından lanetlenmiş olmalıymış. Onu öldürmekte haklılarmış. Hem de çok haklılarmış!

Garces vicdan azabının yok olmasıyla kalbinin hafiflediğini, kendine olan tüm tiksintisinin ve pişmanlığının silinip gittiğini hissetmiş. Belki de ülkeyi onlardan arındıran şu cadı avcılarından biri olmalıymış. Kilise onlara iyi para veriyormuş. Hem ilk cadısını çoktan avladığından bir dahaki sefere işinin daha kolay olacağını düşünmüş. Evet. Bunu tekrar yapabilirmiş. Tekrar ve tekrar...

Gülmüş. Ardından atına doğru yürümek için arkasına dönmüş.

Gelgelelim kıpırdayamamış.

Çamur sanki parmakları varmış gibi sıkıca botlarına yapışmış.

Lanet olası cadı! Bunun yine onun işi olduğu kesinmiş.

"Yine yapacağım!" diye bağırmış Garces sessiz sulara. "Beni duydun mu?"

Botları çamura batmaya devam ederken elleri kaşınmaya başlamış. Ellerini yüzüne götürmüş ve derisinin siğillerle kaplandığını, cadının kafasını suya batıran parmaklarının arasında perdeler çıktığını görmüş.

Dehşetten öyle bir avazı çıktığınca bağırmış ki çığlığı değirmenciyle karısını uyandırmış. Ne var ki gürültünün nereden geldiğine bakmak için ikisi de dışarı çıkmaya cesaret edememiş.

Garces bir çığlık daha koyuvermiş ve o anda, sesinin değiştiğini fark etmiş. Gırtlağından hırpani bir hırıltı yükselmiş ve omurgasının aniden bükülmesiyle dizlerinin üstüne düşüp perdeli parmaklarını çamura daldırmış.

Ardından, cadıyı boğduğu çamurlu gölete atlayıvermiş.

37

Son Görev

Peri bu defa Ofelia'ya kılavuzluk etmeye gelmedi. Hal böyle olunca Ofelia labirentte yolunu kendi bulmak zorunda kaldı. Son görev daima en zorlu olandır.

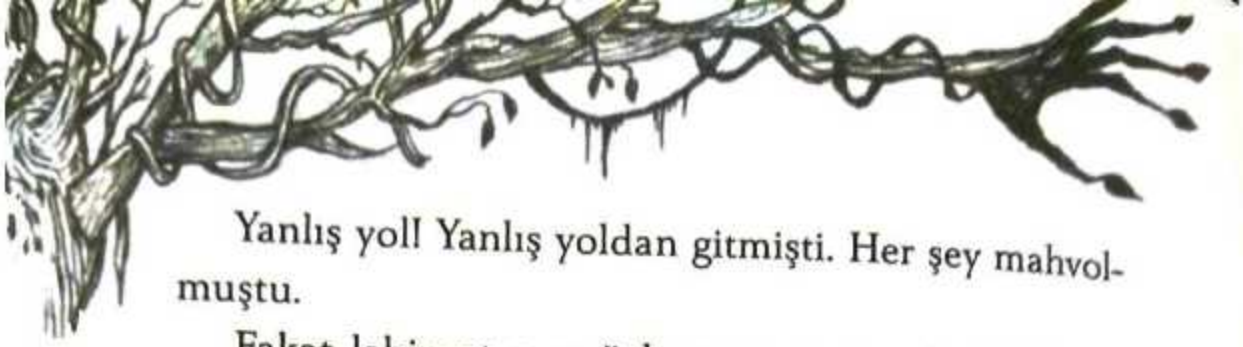
Değirmendeki patlamalar gecenin sessizliğini yırtmaya devam etse de kardeşi kucağında mışıl mışıl uyuyordu. Bebeğin huzurunun bir parçası yolunu bulup Ofelia'nın kalbine sızdı. Her ne kadar değirmenden yükselen dumanlar yüzünden Kurt'u göremiyor olsa da Ofelia adamın, peşinde olduğundan emindi. Bir kurt... Hayır, o bir kurt değildi. Peri masalları kötülüğü azametli, vahşi bir hayvanın suretine büründürmekle hata yapmışlardı. Ernesto Vidal de, Solgun Adam da kendilerininkileri kaybettiklerinden başkalarının kalpleriyle ve ruhlarıyla beslenen insanlardı.

Labirentin taş duvarları Ofelia'yı kucaklarcasına karşıladı. Etrafında sarmallar çizen taş duvarlı çemberler ve kardeşi, çok geçmeden takipçisine rağmen kendini daha güvende hissetmesini sağladı. *Seni burada bulamaz,* diye fısıldadıklarını duyduğuna inandı duvarların. *Seni ondan saklarız.*

Ne var ki Vidal arayı kapatmıştı. Öyle ki kızın kemerin altından geçip labirente girdiğini görecek kadar yakındı. Gerçi hâlâ Ferreira'nın ilacı yüzünden sendeliyordu. Ofelia genç ve çevikti fakat kucağında kardeşini taşıyordu ve gece havası Vidal'in puslu zihnini temizlemesine yardımcı oluyordu. Geyiğin kokusunun izini süren av köpeği misali Ofelia'nın ayak seslerini takip ederek kadim koridorlarda düşe kalka ilerlerken parmağı tabancasının tetiğinin etrafında büküldü. Fakat ha geldim, ha geleceğim diye düşündükçe karşısına bir köşe daha, bir dönemeç daha, bir duvar daha çıktı... sanki kurtulması imkânsız bir tuzağa yakalanmış av bizzat kendisiymiş gibi.

Nerede bu kız? Vidal pusu dağıtmak için kafasını iki yana salladı. Tabancasını sağ elinde tuttuğundan diğeriyle aşınmış duvarları yoklayarak el yordamıyla ilerlemeye devam etti. *Onca yer varken neden buraya geldi?* Soluklanmak için duraksadı ve kızın ayak seslerine kulak kabarttı. İşte! Adımları hem çok hafif hem de çok hızlıydı... ama artık soluk soluğa kalmıştı. Gerçi buna şaşmamak gerekirdi. Ne de olsa oğlunu taşıyordu.

Ofelia arayı gittikçe kapatan Vidal'in ayak seslerini duyabiliyordu fakat kuyunun ağzının ve merdivenin yakında, çok yakında olduğundan emindi. Hemen köşeyi dönünce olmalıydı. Döndü... ve duvarın tekiyle burun buruna geldi.

Yanlış yol! Yanlış yoldan gitmişti. Her şey mahvolmuştu.

Fakat labirent onu öyle uzun zamandır bekliyordu ki Ofelia az önce arşınladığı koridorun yukarısına bakmak için çaresizce geriye döndüğünde arkasındaki taşlar hareket etmeye başladı. Ofelia omzunun üzerinden baktığında, az önce geçit vermeyen duvarın aralanmakta olduğunu gördü: Gittikçe genişleyen boşluğa odundan pençeler misali uzanan ağaç kökleri ona yol açıyordu. Ofelia yarıktan geçerken kökler kollarıyla bacaklarına sürtündü ama aradığı açıklık işte karşısındaydı. Satir'le ilk defa karşılaştığı yekpare sütuna inen merdiven de, açıklığın ortasındaki kuyu da oradaydı.

Ofelia ve kardeşi yarıktan geçer geçmez duvar arkalarından kapandı ve Vidal oraya vardığında tek bulabildiği masif bir taş yığını oldu. Hayretle etrafına bakındı. Gömleği, Mercedes'in bıçağının açtığı yaralardan akan kanla sırılsıklam olmuştu. Ofelia adamın taş duvarın diğer yanında küfürler savurduğunu duydu. Duvarın tekrar açılarak Vidal'in geçmesine izin vereceğinden korktuğundan nefes almaya bile güçlükle cesaret edebildi ama taşlar kımıldamadı. Derken adamın ayak sesleri uzaklaştı ve Ofelia'nın tek duyumsayabildiği, geceliğinin ince kumaşından hissedebildiği kardeşinin kalp atışlarıyla omzuna vuran ılık nefesi oldu.

Huzur oldu.

Sevgi oldu.

"Çabuk olun, Majesteleri, onu bana verin."

Ofelia kendi etrafında döndü.

Satir kuyunun diğer tarafında dikiliyor, ay ışığı vücut hatlarını gümüş rengine boyuyordu. Ofelia ona

doğru attığı her adımda biraz daha fazla tereddüde kapılıyordu. Yine de kuyunun etrafını çeviren düz taş duvarı geçti. "Ay gökte yükseldi, Ekselansları!"

Ofelia, Satir'i hiç böylesine neşeli görmemişti.

"Geçidi açabiliriz!" diye şakıdı kuyuya işaret ederek. Diğer elinde Solgun Adam'ın hançerini tutuyordu.

"O neden elinde?" Ofelia soğuk bıçağı teninde hissetti. Satir tıpkı bir kedi gibi usulca mırıldandı.

"Ah, bu mu?" Nazikçe hançeri okşadı. "Şey..." Sesinde hem bir lakaytlık hem de bir mahcubiyet vardı. "Geçit yalnızca ve yalnızca bir masumun kanıyla açılır. Sadece tek bir damla kanla."

Kan kelimesini önemsiz gösterme çabasıyla ellerini havada şöyle bir sallayarak sözcüğün ağırlığını kışkışladı. "Bir iğne deliği kadar, hepsi bu!" diye ekledi oyuncu bir tavırla hançerin sivri ucuyla avucuna küçük fiskeler atarak. "Bu..." geceye tam bir daire çizdi, "...son göreviniz."

Buz... Ofelia buz kesti.

"Hadi o zaman!" Satir sinek sürüsü gibi hevesle dans eden parmaklarıyla kardeşine işaret etti. "Elimizi çabuk tutalım! Ay beklemez."

"Hayır!" Ofelia geriye doğru bir adım atıp başını iki yana salladı. Bebeği göğsüne öyle sıkı bastırmıştı ki bir an için onu uyandıracağından endişelendi. Ne var ki kardeşi, ablasının kucağı sanki dünyanın en güvenli yeriymiş gibi sakince uyumaya devam etti.

Satir öne eğildi. Kedilerinkini andıran gözleri hiddetle kısılmıştı. O gözlerde tehdit vardı. "Dediklerimi harfiyen yapacağınıza söz vermiştiniz!" Tehditkâr bir hırlamayla dişlerini gösterdi. "Oğlanı bana verin! Oğlanı –bana– verin!"

"Hayır. Kardeşim benimle kalacak." Ofelia ona en sert bakışını attı. Elinden dahası gelmiyordu; içten içe korkudan tir tir titriyor da olsa bakışlarıyla Satir'i uzak tutacak, cevabını değiştirmeyeceğini görmesini sağlayacaktı.

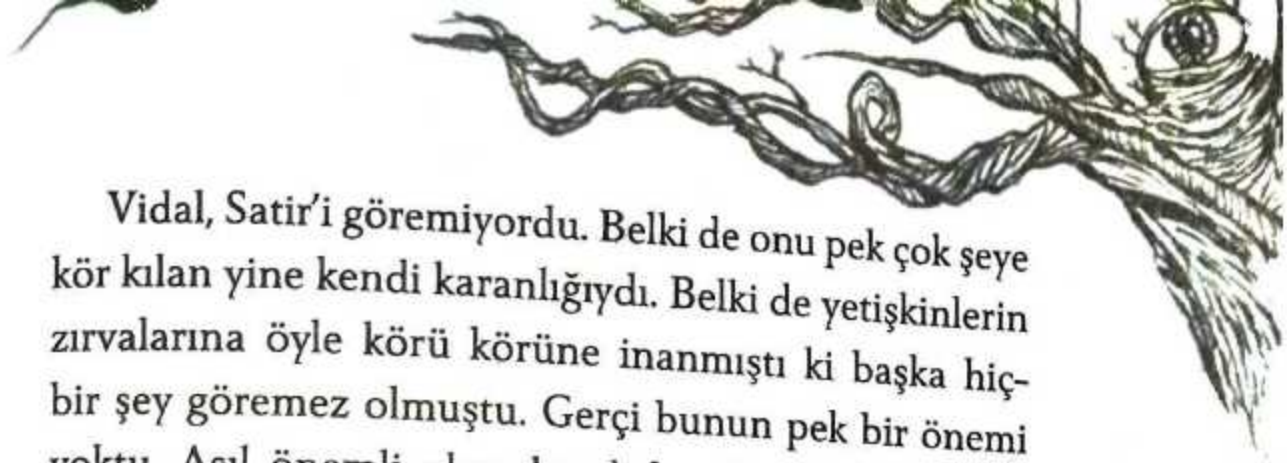
Satir yine mırıldandı. Ne var ki bu defa mırıltısı şaşkınlık yüklüydü. Hançerini indirdi ve boynuzlu kafasını yana eğerek Ofelia'ya baktı. "Doğru düzgün tanımadığınız şu velet için mukaddes haklarınızdan vazgeçeceksiniz, öyle mi?"

"Evet." Gözlerindeki yaşlar yüzünden Satir'in suratı bulanıklaştı. Gözyaşları gözlerine şimdi mi hücum etmişti yoksa babasının öldüğü günden beri orada mıydılar? Ofelia artık bilmiyordu. "Evet, vazgeçiyorum," diye mırıldandı yanağını kardeşinin minicik başına yaslayarak. Annesinin uzun geceler boyunca dikmek için uğraşıp didindiği beyaz başlığın ardındaki kafası sıcacıktı.

"Size elemden başka hiçbir şey getirmeyen bir çocuk için krallığınızdan vazgeçiyorsunuz, öyle mi?" Bu defa Satir'in sesi kulağa hiç de hiddetli gelmiyordu. Dudaklarından dökülen her sözcük, Ofelia adında bir kızın verdiği tuhaf kararı dünyaya duyuran bir ünlemden ibaretti. "Ne büyük rezalet," diye ekledi bir kez daha Ofelia'ya meydan okurcasına.

"Evet, vazgeçiyorum," diye tekrarladı Ofelia.

Evet, vazgeçiyorum... Bunlar sendeleyerek de olsa en nihayetinde açıklığa girdiğinde Vidal'in duyduğu ilk sözcüklerdi. Ona yolu gösteren Ofelia'nın sesi de, Satir'in hiddetli söylevi de olabilirdi. Belki de labirent sırf bu niyetle inşa edilmişti; evvel zaman içinde, kalbur saman içinde yazılmış bir masaldaki rollerini oynayabilmeleri için.

Vidal, Satir'i göremiyordu. Belki de onu pek çok şeye kör kılan yine kendi karanlığıydı. Belki de yetişkinlerin zırvalarına öyle körü körüne inanmıştı ki başka hiçbir şey göremez olmuştu. Gerçi bunun pek bir önemi yoktu. Asıl önemli olan, kendi kendine konuşur gibi görünen kızdan yalnızca birkaç adım uzakta olmasıydı.

"Evet, vazgeçiyorum," diye tekrarladı Ofelia hıçkırırcasına. Yalnızca birkaç adım arkasında dikilen adamın varlığından habersiz geriye doğru bir adım daha atarak hançerden, kuyudan, Satir'den uzaklaştı.

"Nasıl isterseniz öyle olsun, Ekselansları." Satir bozguna uğramış gibi ellerini iki yana açtı ve parmaklarıyla geceye Ofelia'nın geleceğini resmetti.

Satir gölgelerin arasında kaybolurken Ofelia bir elin omzunu sımsıkı kavradığını hissetti. Kurt hemen arkasında dikiliyordu. Suratındaki sargı bezi kandan sırılsıklam olmuştu. Derken oğlunu Ofelia'nın kollarından koparıp aldı ve kızın çocuğa zarar vermediğinden emin olmak istercesine kundaktaki bebeğe dikkatle baktı.

Onu koruduml diye bağırmak istedi Ofelia. *Satir onun kanını istedi! Duymadın mı?* Ne var ki arkasını döndüğünde Satir çoktan gitmişti ve Ofelia yine bir başına kalmıştı. Kardeşinin teskin edici sıcaklığının yokluğunda artık hepten bir başınaydı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

Kolları bomboş kalmıştı ve bebeği babasının kucağında görünce içi öyle fena oldu ki bir an için onu Satir'e vermiş olmayı diledi. Fakat ne değişirdi ki? İkisi de başkalarının kanına susamış birer canavardı.

Vidal kucağında bebekle geriye doğru bir adım attı. Nişan alma zahmetine bile girmedi.

Elini dahi kaldırmadan Ofelia'yı göğsünden vurdu.

Vidal silahını kılıfına takıp oğluyla birlikte çekip giderken Ofelia'nın kanı açmakta olan bir çiçek misali geceliğine yayıldı.

Ofelia elini kaldırdı ve kanının parmaklarından süzülerek akmasını izledi. O anda dizlerinin boşalmasıyla kuyunun yanına yığılıverdi. Elini merminin açtığı yaraya bastırdı ama öylece durduramayacağı kadar çok kanaması vardı.

Kanı geceliğine kırmızı desenler resmediyor, sonra da çaresizce kuyuya doğru uzattığı kolundan süzülüyordu. Kanı parmaklarından toprağın rahmine damlarken kuyunun derinliklerinden yükselen hava tenini ürpertiyordu.

Okuduğu peri masallarının hiçbiri böyle bitmiyordu. Annesi haklıydı, sihir diye bir şey yoktu. Ayrıca kardeşini kurtarmayı da başaramamıştı. Her şey mahvolmuştu. Derken solukları sığlaşmaya başladı. Tüyleri diken diken oldu. Toprak öyle soğuktu ki...

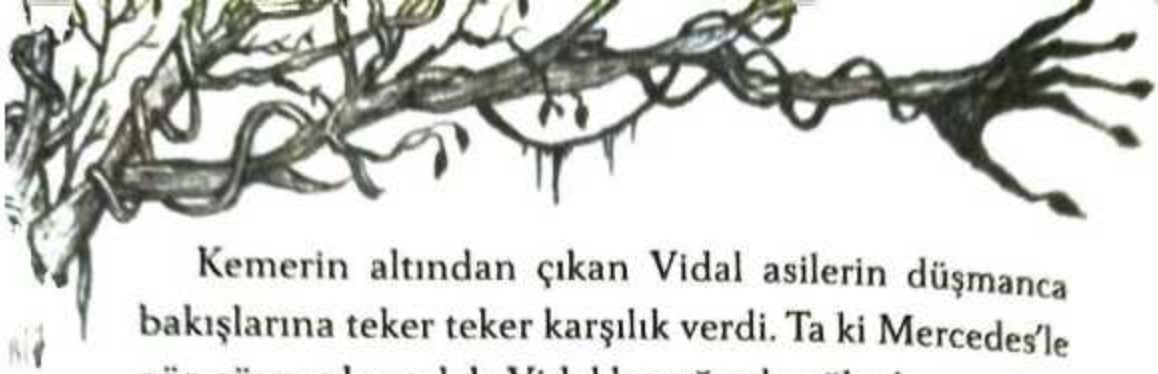

38

Babasının Adı

Vidal dönüş yolunu kolayca buldu. Labirent onu içeride tutmaya çalışmadı. Ne de olsa vakti zamanında ona biçilen rolü oynamıştı fakat eceliyle labirentin sonsuz sarmallarında karşılaşmayacaktı. Onun çaresine dışarıdaki dünya bakacaktı.

Onu bekliyorlardı: Mercedes, erkek kardeşi Pedro ve ormandaki diğer adamlar. Labirentin önünde omuz omuza vermiş, taş kemeri taklit edercesine yarım daire şeklinde dizilmişlerdi. Vidal'in yolu onlarla son buluyordu. En nihayetinde beklenen an geldi. Vidal bu sahneyi rüyalarında binlerce kez yaşamış gibi hissediyordu. Babasının oğlu olduğunu kanıtlayacağı ve oğluna erkekçe yaşamanın ne demek olduğunu göstereceği an en nihayetinde gelip çatmıştı.

Kemerin altından çıkan Vidal asilerin düşmanca bakışlarına teker teker karşılık verdi. Ta ki Mercedes'le göz göze gelene dek. Vidal kucağında oğluyla ona doğru yürürken Mercedes kılını bile kıpırdatmadı. Pedro yanı başında dikiliyordu. Vidal hem ablaya hem de kardeşe karşı savaştığını asla öğrenemedi. Oğlunu kendisini kesen ama öldürmeyen kadına uzattı.

"Oğlum." Dünyanın bunu bir kez daha duyması gerekiyordu. Ve çocuk yaşamalıydı çünkü Vidal onun vasıtasıyla yaşamaya devam edecekti. Tıpkı aldığı her nefeste içinde yaşattığı kendi babası gibi.

Mercedes bebeği kucakladı. Elbette. Ne de olsa bir kadındı ve onunki bile olsa hiçbir çocuğa zarar vermezdi.

Vidal hayatının ritüeli haline geldiğinden köstekli saatini yavaşça cebinden çıkardı ve ellerinin arasına aldı. *Zamanı geldi,* diye düşündü. *İhtişamlı sonum.* Uçurumun kenarından atlamaya hazırdı. Ölü askerlerine ve alevleriyle gökyüzünü kızıla boyayan değirmene rağmen hiç korkmuyordu.

Babasının ruhu benliğini doldurdu. Onu tamamladı.

Mercedes kucağında bebekle Pedro'nun yanına dönerken Vidal akrebi ve yelkovanıyla son anlarını babasının ölümünün üstünden geçen yılları saydığı gibi titizlikle sayan saatinin çatlak yüzeyine bakıyordu. Parmaklarını gümüş muhafazanın üstüne kapattıktan sonra bile saatinin tik taklarını duyabiliyordu.

Vidal boğazını temizledi ve göğsünden yükselmeye çalışan korkuyu yiyip yuttu. Taş kesmiş yüzünde en ufak bir korku emaresi görmelerine izin vermeyecekti.

"Oğluma de ki..." Derin bir nefes aldı. Bu hiç de hayal ettiği kadar kolay değildi. Oysa yıllar yılı aynasının karşısına geçip elinde usturasıyla Ölüme meydan okumuş ve bu ânı iple çekmişti. "Oğluma babasının saat kaçta öldüğünü söyle. Ona de ki..."

"Hayır!" Mercedes oğlunu göğsüne bastırarak sözünü kesti. "Adını bile bilmeyecek."

Vidal'in suratındaki kan çekildi. Hayatında ilk defa dehşeti hissetti. Bu hep hayalini kurduğu andı, her sabah aynanın önünde provasını yaptığı an. Ölümün payesi. Fakat gidişat daha yanlış olamazdı. Böyle olamazdı. Paniğe kapıldı.

Pedro tabancasını kaldırdı ve onu suratından vurdu. Mermi, Vidal'in elmacık kemiğini parçaladı ve beynine doğru yol alırken göz sinirlerini kopardı. En nihayetinde de kafatasının arkasına saplanıverdi. Giriş yarasından, gözyaşından farksız tek bir damla kan aktı. Ne de alelade bir yaraydı! Fakat Ölüm o yaraya yuva yapmıştı.

Vidal pişmanlık dolu bir iniltiyle, avlamaya geldiği adamların ayaklarının dibine serildi. Ve öylece yitip gitti.

Oğlu, Mercedes'in kollarında ağlamaya başladı.

Kaçıp Kurtulan Oğlan

Bir varmış, bir yokmuş. Pek uzak olmayan bir geçmişte, kadim ormanlardan birinde bir Çocuk Yiyen yaşarmış. Kışı atlatmak için ağaçların altındaki ölü dalları toplayan köylüler ona Solgun Adam derlermiş. Kurbanları öyle çokmuş ki adları ormanın aşağısındaki, yeraltına inşa ettiği salonların duvarlarını kaplarmış. Katlettiği çocukların kemiklerinden, kollarıyla bacakları kadar narin mobilyalar yaparmış ve çığlıkları pek çoğunu öldürdüğü masadaki ziyafet sofrasına eşlik eden bir müzikten farksızmış.

Çocuk Yiyen'in ininin rüzgârlı koridorları avı daha eğlenceli kılacak şekilde tasarlanmış. Zira çocuklar, Solgun Adam'ın da pekiyi bildiği gibi şaşırtıcı ölçüde süratli çıkabiliyormuş. Ne de olsa vakti zamanında o da bir insanmış fakat işlediği cinayetler onu suratsız, yaşsız, türünün tek örneği bir şeye çevirmiş.

Gaddarlık çocukluğundan beri en büyük zanaatıymış. Hatta o zamanlar bile insanlar ona *Pálido** derlermiş çünkü teni ay kadar solgun olduğundan güneşe çıkmaktan hiç hoşlanmazmış. İlk denemeleri böceklerin üzerinden yapmış. Sonra sıra kuşlara, ardından da annesinin kedilerine gelmiş.

* (İsp.) Korkunç, berbat, ölü gibi solgun. –(ç.n.)

İlk çocuğu yalnızca on üç yaşındayken öldürmüş ve böylece ilk kurbanı hem sevdiği hem de kıskandığı erkek kardeşi olmuş.

Çok geçmeden, Katolik Kilisesi'nin dogmalarını sorgulayan kimseleri yargılayıp idam etmek için maşa niyetine kullandığı İspanyol Engizisyonu'nun papazlarından birinin yanında çalışmak için evden ayrılmış. Papaz, Pálido'ya işkencenin püf noktalarını ve muhtelif öldürme yöntemlerini öğretmiş ve üç yılın ardından boynuz kulağı geçmiş. Öyle ki Pálido hünerlerini efendisinin üstünde sergilemeye karar vermiş. Gaddarlığın ancak tadına varıldığında katlanarak artacağını okuduğundan papazın kalbini hâlâ atarken yemiş. Ve hakikaten de o yemekten sonra Pálido karanlığının iyiden iyiye dallanıp budaklandığını hissetmiş çünkü gaddarlığı, papazın doğruculuğundan ve misyonerlik hevesinden beslenmiş.

Bir gece, kurbanlarından birine yaptıklarıyla kendini bile aşınca Pálido'nun gözleri amellerini izlemeye artık katlanamaz olmuş. Geçkin meyveler gibi yuvalarından düşmüşler. Hal böyle olunca Solgun Adam o andan itibaren gözlerini avuçlarında taşıyabilsin diye ellerine birer çukur oymuş. Bu durum zaman zaman, bilhassa da avlanırken ona epey ayak bağı olmuş. Gözleri onu yüzüstü bıraktığından üç çocuk elinden kaçıp kurtulmayı başarmış. Yine de Solgun Adam çocuklardan ikisinin adlarını duvarına yazmış. Fakat üçüncününkini silmiş. Bu isim ormanın güneyindeki bir köyden kaçırdığı, altı yaşlarında, cılız bir çocuğa aitmiş. *Serafín Avendaño*... Solgun Adam bu adı duvarından kazısa da asla unutamamış.

Çocuk Yiyen cinayetleri için hep altın saplı gümüş bir hançer kullanırmış. Bu üç yüz yıldan uzun zamandır haiz olduğu, emsalsiz bir güzelliğe ve keskinliğe sahip bir aletmiş. Bu ona Büyük Engizitörün hediyesiymiş ve onu yemek odasının duvarındaki gizli bir bölmede, kan rengi bir kadifeye sarılı vaziyet-

te saklarmış. Solgun Adam onu koyduğu yeri kurbanlarından gizlemezmiş. Niye gizleyecekmiş ki? Ne de olsa hepsi ölüm mahkûmuymuş.

Serafín Avendaño'nun onu kovalayıp babalarının kendilerini dövdüğü gibi itip kakmaktan hoşlanan altı ağabeyi varmış. Haliyle oğlan kaçıp kurtulmak için hızlı koşması gerektiğini çok küçük yaşta öğrenmiş. Serafín, Solgun Adam'ın ellerinden yılanbalıklarına taş çıkaran bir kıvraklıkla kurtulmuş ve celladı gözlerine uzanırken kan lekeli masadan yalnızca yiyecek dolu altın bir tabak değil, aynı zamanda Solgun Adam'ın hançerini sakladığı bölmenin altın anahtarını da çalmış. Canavarın yemek odasının altındaki kafeslerinde hıçkıra hıçkıra ağlayan diğer esir çocuklar için Serafín'in elinden gelen tek şey buymuş.

Serafín'in kaçmak için tercih ettiği koridorun ucu bucağı yokmuş ve çok geçmeden, celladının arkasından haykırdığını duymuş. Koridorun iki yanına dizili kemiklerden yapılma sütunların önünden rüzgâr gibi geçerken hayatı boyunca başına bela olduklarını düşündüğü ağabeylerine şükran duymuş. Solgun Adam'ın hizmetkârları karoları her sabah temizlermiş fakat o gün küçük bir kan lekesini es geçmişler. Serafín kan birikintisinin üzerinden zıplayıvermiş –altı yıl, Çocuk Yiyen'in görüp geçirdiği 353 yıldan çok daha hafif çekiyormuş– ama Solgun Adam kana basınca kayıp düşmüş ve o dizlerinin üzerine çöküp el yordamıyla gözlerini ararken Serafín koridorun sonuna varmış. Koridorun sonunda onu, Çocuk Yiyen'in ormandan çıkıp inine girmek için kullandığı pek çok kapıdan biri karşılamış.

Oğlan düşe kalka dışarı çıkıp kapıyı da arkasından çarparak kapatmış ve kalın bir dalla kapıyı yerine mıhlamayı başarmış. Sonra da kâh dehşetten kâh rahatlamadan tir tir titreyerek ormana koşmuş. Serafín nereye gittiğini bilmiyormuş. Tek

bildiği kaçması gerektiğiymiş. Bir şekilde köyüne ve ailesine dönmeliymiş.

Uzun yıllar evvel bir asilzadenin askerlerinin cadının tekini boğarak öldürdükleri değirmenin oraya geldiğinde yol boyunca elinde sımsıkı tuttuğu anahtarın başına bela açabileceğini düşünmüş. Sahibini ona çekecek olursa ne yaparmış? Serafín anahtarı gölete fırlatıp attığında ne kendisini izleyen devasa karakurbağasını, ne kurbağanın tıpatıp insanınkilere benzeyen gözlerini... ne de kurbağanın siğilli dudaklarıyla anahtarı yuttuğunu görmüş. (Bu büsbütün başka bir hikâye.)

Serafín Avendaño o gün kaçıp kurtulmuş ve büyüdüğünde, hayatının geri kalanını çocukken şahit olduğu karanlığı aydınlatan güzellikte resimler yaparak geçiren bir ressam olmuş.

39

Prensesin Dönüşü

Mercedes daha önce labirentin o kadar içlerine hiç girmemişti. Kendini bildi bileli orada ne bulacağından korkardı ve korkmakta haklıydı. Kuyunun kenarında öylece yatan Ofelia'yı görür görmez durumu kavradı.

Mercedes bebeği Pedro'ya verdi. Bebeğin babasının kim olduğunu unutmak zorundaydı yoksa çocuğu sevemezdi ve hepsinin çaresizce ihtiyaç duyduğu yegâne şey sevgiydi. Başka bir kadının iki çocuğunu ona emanet etmesi garipti. Mercedes en azından oğlunu güvende tutabilmeyi diledi çünkü hiç şüphesiz kızını hüsrana uğratmıştı.

Ofelia'nın yanına diz çöktüğünde Mercedes'in yüreği öyle keskin bir acıyla cız etti ki sanki kız başkasının değil de kendi çocuğuydu. Ofelia ölüyordu. Başını

Mercedes'ten yana çevirecek kadar bile dermanı kalmamıştı. Feri sönen gözleri, elinden kuyuya damlayan kana bakıyor ama aslında görmüyordu.

Kan kuyunun dibindeki yağmur sularını kızıllaştırmıştı. Yağmur yekpare sütunu sarıp sarmalayan labirentin oyuklarını da doldurduğundan ayın yansıması, peri masallarındaki prenseslerin kuyularda kaybedeceği türden gümüş bir top misali sığ suda süzülüyordu. Ne var ki bu kuyunun ağzı Ofelia'nın kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Kan damlalarından bazıları yollarını bulup sütuna ulaştığından aşınmış taşa yontulmuş kızın ve kucağındaki bebeğin üzerinde kan kırmızısı çiçekler açıyordu.

Gözlerinden oluk oluk yaşlar akan Mercedes bir keresinde Ofelia'ya söylediği ninniyi mırıldanmaya başladı. Melodi kızın meşakkatli soluklarını yumuşatıp geceyi masumiyetin, umudun ve mutluluğun anılarıyla doldurdu ve dolunay gümüş rengi battaniyesiyle Ofelia'nın üzerini örttü. Ofelia ayın ışığının alev alev yanan tenini ve sızlayan kalbini serinlettiğini hissetti.

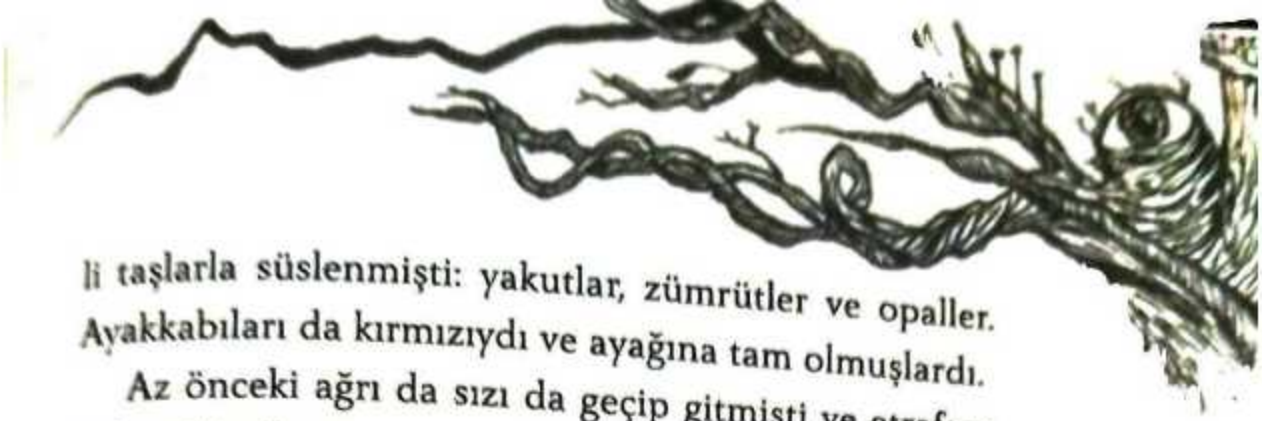
Ne de göz alıcı bir ışıktı.

"Kalk, kızım," diye buyurdu bir ses.

Mercedes o sesi duymadı. Fakat Ofelia duydu.

Ay ışığı onu sarıp sarmalayan ve okşayan sıvı bir altına dönüştü.

Ayağa kalkmak o denli kolaydı ki! Yalnızca birkaç dakika önce Ölüm'ün ağırlaştırdığı uzuvları aniden kuş gibi hafifledi ve Ofelia kendini kırmızı ve altın rengi, şaşaalı bir kaftanın içinde buluverdi. Kaftanı en nadide kırmızı ipeklerden dikilmişti. Kan gibi kırmızıydı. Ve üzerindeki altın rengi işlemeler türlü türlü kıymet-

li taşlarla süslenmişti: yakutlar, zümrütler ve opaller. Ayakkabıları da kırmızıydı ve ayağına tam olmuşlardı.

Az önceki ağrı da sızı da geçip gitmişti ve etrafına bakındığında tavanı neredeyse göğe değen devasa bir salonda dikilmekte olduğunu gördü. Karşısındaki duvarda ışığı kırarak gökkuşağının renklerini oluşturan, dolunay gibi yusyuvarlak, renkli bir pencere takılıydı ve pencerenin önünde, huş ağaçlarının ince uzun gövdeleri gibi yontulmuş sütunların üzerinde, altın renkli zeminden yükselen üç muhteşem taht vardı.

Uzun zaman önce kaybettiği gülümsemesi gelip Ofelia'nın dudaklarına yerleşti. Soldaki tahtta oturan kadın çok tanıdık görünüyordu.

"Anne!" diye haykırdı. Dili bu kelimeyi tekrar söylemek için nasıl da yanıp tutuşuyordu.

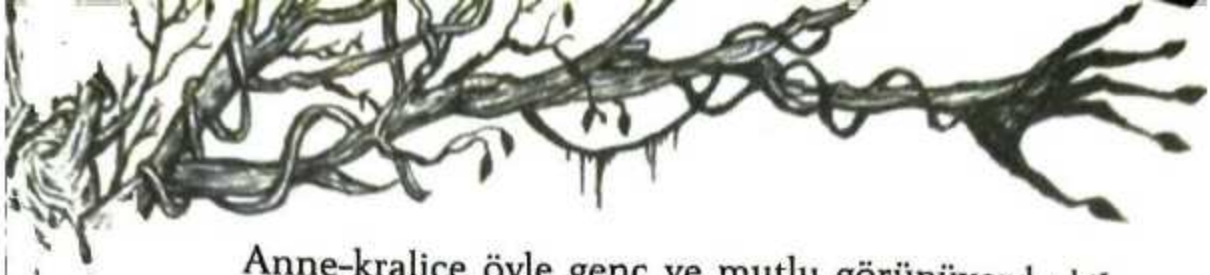
Tahttaki kadının kucağında bir bebek vardı. *Erkek kardeşi mi?*

"Ofelia." Ortadaki tahtta oturan, taç giymiş adam ona sesleniyordu.

Adamın üstünde, peri masalı kitaplarında gördüğü kraliyet pelerinlerine benzer bir pelerin vardı fakat suratı Ofelia'nın çok ama çok yakından tanıdığı bir suratttı. Bir zamanlar sabırla ve sebatla kumaş parçalarının üzerine eğilen bir surat.

"Baba... Ah, Baba..."

"Bir masumun kanındansa kendi kanını feda ettin," dedi adam, dünya karanlığın pençesine düşmeden evvel Ofelia'nın uyuması için şarkılar söylediğini hatırladığı yumuşacık sesiyle. "Bu son ve en önemli görevindi." Başını çevirip karısına baktı.

Anne-kraliçe öyle genç ve mutlu görünüyordu ki! Periler etrafında uçuşuyordu. Hem de üçü birden! Hepsi hayattaydı! Derken kraliçenin tahtının ardından, vücudu salonun duvarları kadar altınımsı görünen Satir çıktı. Heyecanla cıvıldayan periler, Ofelia'nın başına üşüşürken Satir yüzünde hoş bir gülümsemeyle kollarını iki yana açtı.

"Ve en doğru olanı yaptınız, Majesteleri!" dedi efendileri gür bir sesle ve Ofelia'yı selamlarken başını öyle çok eğdi ki az kalsın boynuzları yeğe değecekti.

"Yanıma gel, kızım!" diye seslendi kraliçe üçüncü tahta işaret ederek. "Yanımıza otur. Hakkın olanı al. Baban çok uzun zamandır seni bekliyordu."

Tepelerindeki galerilerde insanlar ayağa kalktılar. Ne var ki aniden kopan alkış tufanına rağmen Ofelia hâlâ Mercedes'in ağladığını duyabiliyordu. Mercedes ağlıyordu çünkü kanı kuyunun derinliklerine damlayan kız kucağında son nefesini vermek üzereydi. Ofelia, Mercedes'in mırıldandığı ninniyi hatırladı.

Ve ardından...

Ofelia belli belirsiz gülümsedi ve ardından hiçbir şey işitmez oldu.

Ve Mercedes ölü kızın üzerine kapanıp koyu renkli saçları gözyaşlarından sırılsıklam olana dek hıçkıra hıçkıra ağladı.

SONSÖZ

Küçük İzler

Hikâyemiz bittikten kısa süre sonra orman boşaldı. Aradan birkaç yıl geçti ve yosunlarla toprak, değirmenden geriye kalanları kucaklayıp iyileştirdi.

Tarih Vidal'i unuttu ama Mercedes, Pedro, Doktor Ferreira ve faşizmle savaşmak uğruna mutluluklarını ve zaman zaman da hayatlarını feda eden tüm diğerleri de unutulanlar arasında yerlerini aldı. İspanya onlarca yıl boyunca Franco'nun rejimiyle yönetildi ve müttefikler sahiden de asilere ihanet ettiler çünkü onları yeni düşmanlarına, yani Sovyetler Birliği'ne karşı işe yarar birer müttefik olarak görmediler.

Ofelia'ya gelince... öldüğü günün ertesi sabahı, Karakurbağasından kurtardığı yaşlı incir ağacının dalında uçuk renkli, küçük bir çiçek açtı. Tam da, Satir'in ilk görevini yerine getirmeden önce Ofelia'nın kirlenmesinler diye yeni giysilerini astığı yerde filizlendi. Çiçeğin taç yaprakları annesinin onun için diktiği önlük kadar

beyazdı ve çiçeğin ortasında, polenle ve yaşamla dolu sapsarı bir güneş baş verdi.

Birkaç yıl sonra kaçak avcının biri yanıp kül olmuş değirmenin yanından geçip labirentin önüne çıktı. Ne var ki taş kemerin altından geçme arzusuna direnemedi. Çok geçmeden de kadim koridorlarda kayboldu. Tam da çıkış yolunu asla bulamayacağından endişe etmeye başlamıştı ki labirent onu gerisin geriye taş kemerin oraya çıkardı. Avcı çok yorgun düşmüştü. Hal böyle olunca artık dallarından çiçeklerin ve yaprakların fışkırdığı incir ağacının altına uzanıverdi.

Avcı ağacın nazik gölgesinde uyuyakaldı ve rüyasında, ayın doğurduğu ama güneşe âşık bir prensesin hikâyesini dinledi. Köyüne döndüğünde ona kulak veren herkese kadim ağacın kulağına bir masal fısıldadığını anlattı. O masal şöyle bitiyordu:

Söylentilere göre Prenses Moanna babasının krallığına dönmüş ve yüzyıllar boyunca hakkaniyeti ve temiz kalpliliğiyle orada hüküm sürmüş. Halkı tarafından çok sevilmiş ve dünyada geçirdiği zamanın hatırına yeryüzüne, yalnızca nereye bakması gerektiğini bilenlerin görebileceği küçük izler bırakmış.

Nereye bakması ve nasıl dinlemesi gerektiğini bilenlerin sayısı her daim azdır. Doğru. Fakat en iyi hikâyeler için o azınlık yeter.